

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ПОСЕБНО ОДЕЉЕЊЕ
ЗА ОРГАНИЗОВАНИ КРИМИНАЛ**

К-По1бр.61/14

Дана 05.04.2019. године

Б Е О Г Р А Д

Ул. Устаничка бр. 29

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ, ПОСЕБНО ОДЕЉЕЊЕ ЗА ОРГАНИЗОВАНИ КРИМИНАЛ, у већу састављеном од судија Владимира Месаровића и Драгана Милошевића, чланова већа и судије Снежане Јовановић, председника већа, са записничарем Миленом Гаврановић, у кривичном предмету против окривљеног **РАДОМИРА МАРКОВИЋА и др., због кривичног дела тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 5 Кривичног законика у подстрекавању у вези члана 34 Кривичног законика и др.,** по оптужници Тужилаштва за организовани криминал КТО.22/14 од 29.12.2014. године, након одржаног главног и јавног претреса, започетог дана 01.06.2015. године, а довршеног дана 07.03.2019. године, у присуству заменика тужиоца за организовани криминал Миленка Мандића, окривљеног Радомира Марковића, окривљеног Милана Радоњића, окривљеног Ратка Ромића и њихових бранилаца, адвоката Душана Машића и Владимира Маринкова, адвоката Зоре Добричанин - Никодиновић и адвоката Стевана Протића, те пуномоћника оштећених - адвоката Слободана Ружића и адвоката Николе Баровића и Рајка Даниловића, а у одсуству окривљеног Мирослава Курака, према коме је донето решење за суђење у одсуству, донео је и јавно објавио у присуству истих, дана 05.04.2019. године,

П Р Е С У Д У

окр. РАДОМИР МАРКОВИЋ, ЈМБ 1108946710163, од оца Марка и мајке Ружице, девојачко Дролц, рођен дана 11.08.1946. године у Лукавцу, општина Лукавац, Република Босна и Херцеговина, са пребивалиштем у Београду, улица Жарковачка број 48/3, држављанин Републике Србије, по занимању дипломирани правник, са завршеним

Правним факултетом Универзитета у Београду, писмен, ожењен, отац једног пунолетног детета, власник стана у Београду, улица Хероја Милана Тепића број 2-В, осуђиван пресудом Окружног суда у Београду К.бр.6/03 од 18.07.2005. године, због кривичног дела из члана 47 став 2 КЗ РС у вези члана 19 и 24 ОКЗ-а на казну затвора у трајању од 15 година, пресудом Окружног суда у Београду К.бр.400/02 од 07.12.2009. године, због кривичног дела из члана 129 КЗ РС у вези члана 22 ОКЗ, на казну затвора у трајању од 7 месеци, пресудом Окружног суда у Београду К.бр.800/06 од 01.12.2009. године због кривичног дела из члана 114 КЗ у вези члана 33 КЗ, на казну затвора у трајању од 40 година, против истог се не води други кривични поступак,

окр. МИЛАН РАДОЊИЋ, ЈМБГ 0506959710245, са надимцима „Радоња“ и „Меда“, од оца Драгослава и мајке Наде, девојачко Благојевић, рођен 05.06.1959. године у Београду, са пребивалиштем у Београду, улица Бањичких жртава број 32 и боравиштем у Београду, ул. Ораховачка број 17 Г, држављанин Републике Србије, по занимању дипломирани дефектолог, са завршеним Дефектолошким факултетом, писмен, ожењен, отац две пунолетне кћерке, незапослен, без примања, без покретне и непокретне имовине, издржава га супруга, супруга запослена у ЈКП са месечним примањима од 40.000,00 динара, неосуђиван, против истог се не води други кривични поступак,

окр. МИРОСЛАВ КУРАК, ЈМБГ 2903971710311, са надимком „Мики“, од оца Јосипа и мајке Олге, рођен дана 29.03.1971. године у Београду, са последњим познатим пребивалиштем у Београду, ул. Др Нике Миљанића бр.6, држављанин Републике Србије, по занимању кувар, ожењен, отац двоје малолетне деце, писмен, са завршеном средњом туристичко – угоститељском школом у Земуну, неосуђиван, налази се у бекству, притвор му је одређен решењем судије за претходни поступак Вишег суда у Београду - Посебно одељење КПП-По1.бр.3/14 од 21.01.2014.године

окр. РАТКО РОМИЋ, ЈМБГ 2304963820034, са надимком „Рале“, од оца Петра и мајке Ирене, девојачко Неочић, рођен дана 23.04.1963. године у Суботици, са пребивалиштем у Београду, улица Дубровачка број 5 и боравиштем у Београду, ул.Војводе Мицка Крстића бр.5/31, држављанин Републике Србије, по занимању дипломирани инжењер ЗОО технике, ожењен, отац двоје деце, писмен, са завршеним Пољопривредним факултетом, незапослен, издржава га супруга, неосуђиван, против истог се не води други кривични поступак,

К Р И В И С У

што су:

априла месеца 1999. године, по налогу НН лица, по претходном договору и плану, заједно са НН лицем, способни да схвате значај својих дела и управљају својим поступцима, свесни да је дело чије су извршење хтели забрањено, са умишљајем, лишили живота власника, директора, главног и одговорног уредника дневног листа „Дневни телеграф“ и недељника „Европљанин“, оштећеног, сада покојног, Славка Ћурувију из Београда, из ниских побуда, због његовог јавног иступања у земљи и иностранству и критике носиоца политичке власти, а ради очувања постојеће структуре власти, тако што је окривљени Радомир Марковић, тада начелник Ресора државне безбедности МУП-а РС, а након одбијања команданта ЈСО (Јединица за специјалне операције) Милорада Улемека, крајем марта месеца 1999. године, да, са припадницима своје јединице, лиши живота оштећеног, почетком априла 1999. године, план о лишењу живота оштећеног Славка Ћурувије пренео окривљеном Милану Радоњићу и тако истог, са умишљајем, подстрекао да припреми физичку ликвидацију оштећеног Славка Ћурувије, па је окривљени Милан Радоњић постигао договор о лишењу живота оштећеног, са припадником РДБ-а, окривљеним Ратком Ромићем, Мирославом Кураком и НН лицем, искористио своја службена овлашћења начелника ЦРДБ Београд ради извршења планираног кривичног дела, тако што је противзаконито, без писменог предлога, дао усмени налог за примену мере тајна контрола телефонских разговора (ТКТР), супротно тачкама 5 и 42 Правила о раду Службе државне безбедности (Службени лист СФРЈ – поверљиво гласило број 18 од 27.07.1990. године) и тачки 8 Упутства о примењивању прописаних средстава и метода рада у извршавању послова из делокруга СДБ (ДТ 01 број 527/91) и издао усмени налог, сада покојном, Зорану Павићу, начелнику Деветог одељења ЦРДБ Београд, да се дана 09. и 10.04.1999. године примени мера тајног праћења непрекидно 24 часа и да га извештава о сваком кретању оштећеног, а дана 11.04.1999. године, због закаснелог јављања претходног дана, када је оштећени већ ушао у стан, наложио да га хитно и детаљно обавештава о свакој промени кретања и места где се оштећени налази, а посебно када се упути према свом стану, те организовао да са подацима о кретању оштећеног Славка Ћурувије буду упознати окривљени Ратко Ромић и окривљени Мирослав Курак, а преко њих и непосредни извршилац и тако омогућио непосредно извршење дела од стране НН лица, у улици Ивана Лоле Рибара (сада Светогорска) у пролазу зграде број 35 и то тако што је дана 09.04.1999. године Драгану Павићу, припаднику Деветог одељења РДБ-а, дао налог да преда возило марке «Голф» окривљеном Ратку Ромићу, који је истог дана у вечерњим сатима на паркингу иза зграде тадашњег седишта Друге управе РДБ-а, у улици Кнеза Милоша 103, преузео возило марке «Фолксваген» (VW) «Голф 3» беле боје, регистарских ознака БГ-121-022, а које је, без евидентирања у колској књижици, исти користио у непосредној близини места извршења, те преко колске радио станице, у возилу дана

11.04.1999. године, чуо извештавање припадника Деветог одељења и тако имао информацију о кретању истих и оштећеног, па након што је окривљени Милан Радоњић издао усмени налог Зорану Павићу, начелнику Деветог одељења ЦРДБ Београд, да обустави тајно праћење оштећеног, сада покојног Славка Ђурувије и преузме даље праћење другог лица, такозване «друге везе», на који начин је спречио да окривљени Ратко Ромић, окривљени Мирослав Курак и непосредни извршилац, НН лице, буду уочени од припадника Деветог одељења РДБ, одмах, по давању налога, телефонским путем обавестио окривљеног Ратка Ромића и окривљеног Мирослава Курака о кретању оштећеног, који су омогућили НН лицу да, а након уласка, сада покојног, Славка Ђурувије, са оштећеном Бранком Прпом из Београда, у пролаз зграде број 35, истима неопажено приђе иза леђа и око 16,45 часова, са раздаљине од око 1,5 метара, из аутоматског пиштоља „Шкорпион“, калибра 7,65 мм, испали рафално пет пројектила у леђа оштећеног, наносећи му више устрелина и прострелина у пределу десне половине леђа, грудног коша, десне руке и главе, од којих се оштећени, сада покојни Славко Ђурувија, занео и пао, потом оштећену Бранку Прпу, када је покушала да се окрене, ударио дршком пиштоља у потиљачни део главе, од ког ударца је пала, наневши јој лаку телесну повреду у виду раздерно-нагњечне ране у десном потиљачно-слепоочном косматом пределу главе, па је потом, из непосредне близине од 0,8 метара, поново рафално испалио више пројектила у главу и тело оштећеног и нанео му седам устрелина и прострелина у пределу леве половине главе и левог лопатичног дела трупа, које повреде су довеле до разорења можданог ткива и искрварења из раскиданих крвних судова дуж канала дванаест устрелина и прострелина главе, врата, трупа и десне руке, па је, услед оштећења за живот важних можданих центара, наступила смрт истог,

-чиме је окривљени Радомир Марковић извршио кривично дело тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 5 Кривичног законика у подстрекавању, у вези члана 34 Кривичног законика, окривљени Милан Радоњић, окривљени Мирослав Курак и окривљени Ратко Ромић, као саизвршиоци, кривично дело тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 5 у вези члана 33 Кривичног законика,

па их суд, применом наведених законских прописа, члана 4, члана 5, члана 42, члана 45, члана 54, члана 63 Кривичног законика,

О С У Ђ У Ј Е

и то:

окр. РАДОМИРА МАРКОВИЋА, на КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 30 (ТРИДЕСЕТ) ГОДИНА,

окр. МИЛАНА РАДОЊИЋА, на КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 30 (ТРИДЕСЕТ) ГОДИНА,

у коју казну му се урачунава време проведено у притвору, почев од 14.01.2014. године до 04.08.2017. године, а који му је одређен решењем судије за претходни поступак Вишег суда у Београду, Посебно одељење, КПП-По1бр.3/14 од 15.01.2014. године, као и време проведено под мером забране напуштања стана, уз примену електронског надзора, почев од 04.08.2017. године па надаље, по решењу Вишег суда у Београду, Посебно одељење К-По1бр.61/2014, Кв-По1бр.398/17 од 04.08.2017. године,

окр. МИРОСЛАВА КУРАКА, на КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 20 (ДВАДЕСЕТ) ГОДИНА,

окр. РАТКА РОМИЋА, на КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 20 (ДВАДЕСЕТ) ГОДИНА,

у коју казну му се урачунава време проведено у притвору, почев од 14.01.2014. године до 04.08.2017. године, а који му је одређен решењем судије за претходни поступак Вишег суда у Београду, Посебно одељење, КПП-По1бр.3/14 од 15.01.2014. године, као и време проведено под мером забране напуштања стана, уз примену електронског надзора, почев од 04.08.2017. године па надаље, по решењу Вишег суда у Београду, Посебно одељење К-По1бр.61/2014, Кв-По1бр.398/17 од 04.08.2017. године.

На основу одредбе члана 258 став 4 ЗКП-а оштећена Јелена Ћурувија-Ћурица и оштећени Раде Ћурувија упућују се на парнични поступак ради остваривања имовинско правног захтева.

На основу одредбе члана 261, 262 и 264 ЗКП-а, **ОБАВЕЗУЈУ СЕ** окривљени Радомир Марковић, окривљени Милан Радоњић, окривљени Мирослав Курак и окривљени Ратко Ромић да плате трошкове кривичног поступка по правноснажности пресуде, чију ће висину суд утврдити посебним решењем, у року од 15 (петнаест) дана по правноснажности истог решења, под претњом принудног извршења, а да у року од 15 (петнаест) дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења плате на име паушала износ од по 20.000,00 (двадесет) хиљада динара.

Образложење

Оптужницом Тужилаштва за организовани криминал КТО.бр.22/14 од 29.12.2014. године, окривљеном Радомиру Марковићу, Милану Радоњићу, Мирославу Кураку и Ратку Ромићу стављено је на терет и то окривљеном Радомиру Марковићу извршење кривичног дела тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 5 Кривичног законика у подстрекавању у вези члана 34 КЗ а окривљеном Милану Радоњићу, окривљеном Мирославу Кураку и окривљеном Ратку Ромићу кривично дело тешко убиство у саизвршилаштву из члана 114 став 1 тачка 5 у вези члана 33 Кривичног законика. Након одржаног главног и јавног претреса, а након детаљне анализе доказа, заменик тужиоца за организовани криминал је у својој завршној речи, изнетој у дане 25.12.2018. године и 24.01.2019. године, навео да се, правно ценећи утврђене одлучне чињенице и утврђено чињенично стање, у радњама окривљеног Радомира Марковића стичу сва законска обележја кривичног дела тешког убиства у подстрекавању из члана 114 став 1 тачка 5 у вези члана 34 Кривичног законика, а окривљених Милана Радоњића, Мирослава Курака и Ратка Ромића, сва законска обележја кривичног дела тешко убиство у саизвршилаштву из члана 114 став 1 тачка 5 у вези члана 33 Кривичног законика, те је стога предложио да суд окривљене огласи кривим за наведена кривична дела и истима изрекне најтежу казну затвора прописану Кривичним закоником и то окривљеном Радомиру Марковићу казну затвора у трајању од 40 година, окривљеном Милану Радоњићу казну затвора у трајању од 40 година, окривљеном Ратку Ромићу казну затвора у трајању од 40 година и окривљеном Мирославу Кураку казну затвора у трајању од 40 година. Пуномоћник оштећене Јелене и Радета Ћурувије, адвокат Слободан Ружић, у потпуности је у својој завршној речи подржао завршну реч заменика тужиоца, наводећи да сматра да је оптужница у потпуности доказана. Своју завршну реч конципирао је у три међусобно повезане целине. У првој целини износио је друштвене околности које су постојале у Србији у време убиства, са посебним освртом на економски, политички и медијски прогон Славка Ћурувије, у другој се изјашњавао о механизму поступања дела Службе државне безбедности која је, како исти наводи, вршила убиства политичких противника по налозима Слободана Милошевића, док је у трећој дао анализу изведених доказа на главном претресу који су појединачно и у међусобној вези показали да су окривљени извршили кривична дела која су им оптужницом стављена на терет. Завршну реч заменика тужиоца за организовани криминал су у потпуности, а након краће анализе изведених доказа током доказног поступка, подржали и пуномоћници оштећене Бранке Прпе, адвокат Рајко Даниловић и адвокат Никола Баровић.

Износећи своју одбрану пред Тужилаштвом за организовани криминал, окривљени Радомир Марковић навео је да није организовао извршење било ког кривичног дела и да кривично дело које му је стављено оптужницом Тужилаштва за организовани криминал на

терет није извршио. Изнео је да је за начелника РДБ-а постављен негде крајем октобра месеца '98. године и то на предлог Министра унутрашњих послова, док је коначну одлуку донела тадашња Влада. До тада је 28 година радио у Јавној безбедности и то на пословима сузбијања криминалитета, где је почео као инспектор Криминалистичке управе за сузбијање криминалитета, затим радио у разним одељењима, управама, до нивоа београдског начелника, београдског секретаријата и затим једно време на месту помоћника Министра за аналитику и информатику, а затим и за сузбијање криминалитета на нивоу Србије. Са тог радног места је био пребачен на место начелника Ресора државне безбедности. Он лично ни у ком случају није био срећан таквим напредовањем, објашњавајући да он није био тада први избор, већ да је начелник требао да буде Никола Ћурчић који је у то време био директор Института безбедности. Међутим, он је доживео, пар година раније, саобраћајну несрећу, био је делимично инвалид, ходао са штаком и изјаснио се да због физичких проблема не може да обавља послове начелника, тачније оно што се од њега тражи таквим радним местом није могао да обавља са таквим здравственим стањем због чега би било добро да то буде неко млађи и јачи. Обзиром да су Јовици Станишићу импутирали тада неке везе са страним обавештајним службама, до промене начелника дошло је буквално у једном дану, те је окривљени стављен пред свршен чин или да прихвати предлог о наименовању или да напусти службу. Уз наговор Ћурчића, који му је обећао да ће му бити од велике помоћи, окривљени је прихватио предлог, инсистирајући да се он више бави оперативним радом везано за Косово, а да се Ћурчић, као његов заменик, бави осталом оперативом, објашњавајући да се начелници не баве оперативним пословима, већ да они потписују и одговарају за оне послове које су потписали, док се оперативом баве заменици. Никола Ћурчић је био постављен за његовог заменика. По доласку на ново радно место, затекао је Драгишу Ристивојевића, који је био један од помоћника, затим ту су били и Франко Симатовић, Бранко Црни, као и Стеван Никчевић, који је био заменик начелника Београдског центра. Највише је сарађивао са Николом Ћурчићем као замеником, а посао се одвијао тако што су се одржавали одрђени колегијуми начелника, где су долазили помоћници, начелници управа и саветници и сва та лица организовао је Никола Ћурчић, исте позивао, док је окривљени сарађивао само са помоћницима и начелницима управа и саветницима на колегијуму. У склопу изнетог, истакао је да је сарађивао и са Миланом Радоњићем, када је постављен на место начелника Београдског центра. Додао је и то да Милорад Улемек звани Легија, није био члан колегијума, већ је он био командант Јединице за специјалне операције и он је долазио само када је имао неку потребу, с тим да је морао да се претходно најави, а потреба се односила на нека материјална и организациона питања која су морала да се решавају. Изузетно, уколико је заиста постојао неки од проблема везано за рад Јединице за специјалне операције и ако се тај проблем разматрао на колегијуму начелника, Милорад Улемек је тада био позван да изнесе то на колегијуму, али је то било једном или два пута. Углавном је на колегијумима било разговора о проблемима које су износили помоћници и начелници управа, који су подносили извештаје из области коју покривају и то су били проблеми

везани за унутрашњи и спољни рад службе, тероризам, али и везани за техничке проблеме, материјалне проблеме и припремање појединих акција. Током његовог мандата дошло је до појединих промена на руководећим местима, па је тако из Јавне безбедности дошао Славко Мандић, који је био његов помоћник, затим Павић, који је постављен за начелника Деветог одељења, а зна да је био промењен и начелник везе. Све те промене су биле у договору са Министром, јер је једино Министар унутрашњих послова могао да потпише одлуку о постављењу лица на појединим местима у Ресору државне безбедности. Посебно је истакао да је постојао један период када Ресор државне безбедности није био у саставу Министарства унутрашњих послова, објашњавајући да је Јовица Станишић, на свој лични захтев, добио решење Владе Србије, да он у свом раду одговара директно Влади, а након постављења окривљеног на место начелника Државне безбедности, Ресор је био одвојен од Министарства унутрашњих послова и био у надлежности Министра, коме је и сам окривљени одговарао за свој рад, док је Јовица Станишић је одговарао директно Влади и Председнику. Кадровска решења у том периоду углавном је доносио Ђурчић, који је једно време био секретар министарства, у чијој надлежности је била и Јавна и Државна безбедност, тако да је он познавао кадрове и окривљени је углавном поштовао његове предлоге, обзиром да није било разлога да му не верује. Тај исти Никола Ђурчић је на крају постављен на место начелника 12. управе за контраобавештајну заштиту службе, што је конкретно значило да је он обављао функцију контролора службе и њега лично, заменика и директора Института безбедности. Што се тиче Милана Радоњића, навео је да је знао да је исти био избор Николе Ђурчића, да је то био његов предлог који је окривљени прихватио обзиром да му је Ђурчић објаснио да познаје Радоњића и то како њега, тако и његову породицу и ту даље окривљени није имао шта да дода, јер је имао велико поверење у Николу Ђурчића, који је био старији и искуснији од самог окривљеног, с тим да је појаснио да није знао шта је конкретно била одлука самог Николе Ђурчића, а шта је њему био налог, обзиром да је његов брат Вељко био директор Беобанке, у којој је прво запослење нашао Слободан Милошевић, коме је управо његов брат Вељко Ђурчић био директор. Одатле потиче и фамилијарно пријатељство између породица Ђурчић и Милошевић. Надаље је објашњавао да је Јовица Станишић на место својих помоћника и места неких начелнике управе, поставио људе који су отишли у пензију као радници и као руководиоци баш тих ресора и сектора и он их је из пензије активирао и поставио на та радна места. По доласку окривљеног на чело Државне безбедности постигнут је нови договор, како пензионисани радници не би обављали два посла и то тако што је донета одлука Министарства унутрашњих послова да онај ко ради остане да ради, а да онај ко се само води да ради формално остане да ради док им не истекне уговор по основу кога су радили, након чега су на њихова радна места били постављани други кадрови. Посебно је истакао да је он имао један принцип, а то је да је увек уважавао предлог оних којим руководилац треба да руководи, објашњавајући да ако тим људима наметнете некога ко не буде прихваћен, онда Служба не може да функционише, а код чињенице да он није знао све људе из Ресора државне безбедности он је веровао у избор Николе Ђурчића јер их је

Никола познавао. У наставку изношења своје одбране, објаснио је и то да су по бомбардовању од стране НАТО-а, сви објекти Државне безбедности били гађани и добар део њих је сравњен са земљом. Обзиром да нико није имао никаква искуства у таквој врсти ратовања, сви су били затечени, те прво што су се договорили то је да се изместе сви оперативни радници из објеката у којима су били до тада, јер се претпостављало да су они као такви познати непријатељу и да ће бити мета дејства авијације. Стога је требало пронаћи резервне објекте како би успели да избегну погибију људи, обзиром да је зграда Државне безбедности у Кнеза Милоша прва гађана, па су људи измештани, и тако се начелство сељакало са делом службе. Једно време су били лоцирани у индијској резиденцији на Дедињу, после тога су били на неком броду на Дунаву укотвљеном у близини хотела «Југославија», затим је у питању била једна кућа на Сењаку у близини «Звездиног» стадиона, што је јасно показивало да се локација мењала сваких 10, 15 дана, јер је било информација да непријатељ буквално тражи начелство Државне безбедности. Навео је и то да је у том периоду или спавао у штабу, да је имао једну кућу Владе Србије на располагању и један оперативни стан, где је преко дана могао да оде да одспава, обзиром да се ноћу радило и чекало бомбардовање. Истакао је посебно да је у том периоду написао Упутство о забрани коришћења мобилних телефона у службене сврхе, како непријатељ не би могао да прислушкује исте, објашњавајући да је, са свих изнетих разлога, функционисање Службе било прилично проблематично, како због учесталог мењања места, тако и због отежане комуникације, а са свега изнетог се није ни све могло административно покрити. Појаснио је да је у том периоду његово основно задужење било да се брине о председнику. Са друге стране, навео је да није имао никакву командну функцију над било каквим оперативним дејствима на Косову, објашњавајући да је Јединица за специјалне акције, војнички говорећи, била потчињена Војсци и Јавној безбедности, а Јавна безбедност потчињена Војсци, тако да штаб у Приштини, чији је руководилац био Лукић, а где су се у том периоду налазили Павковић и Шаиновић, није био под његовом ингеренцијом, већ да се распоред дејства Јединице за специјалне операције одвијао по налозима датим управо од стране горе наведених лица. Такође је објаснио да су у том периоду постојале телефонске линије, такозвани специјали, да су се подаци размењивали углавном усменим путем или путем курира са папиром, да се радило 24 сата и никакви налози преко телефона за оперативно поступање нису могли да се дају, обзиром да су телефонски разговори били прислушквани од стране непријатеља. Што се тиче комуникације са Милорадом Улемком, који је био на челу ЈСО-а, објаснио је да је за свог заменика поставио Ђурчић Николу, који је био и командант Специјалне јединице у Новом Саду која је расформирана и обзиром да је овај човек био у Војној академији, способан, окривљени га је и поставио за заменика и он је имао контакте са истим, а не окривљени, осим што је једном приликом Милорад Улемек дошао са једном картом како би добио информације везано за одређена дејства и том приликом се са истим сукобио, објашњавајући да не могу људи да се малтретирају, обзиром да је Улемек примењивао одређене мере које је научио у Легији странаца где је био на обуци. Објаснио је и да је тај

контакт са Улемеком био у индијској резиденцији, да је Улемек једноставно бануо, без најаве, да окривљени није знао како је дошао са Косова за Београд, наводећи да, колико он зна, у том периоду није било летења, мада је Улемек рекао да је долетео, иако је окривљени убеђења да је он дошао возилом и то у некаквом ципу са пратиоцем, тачније са још двојицом људи поред њега, наводећи да није веровао у приче да је Легија дошао хеликоптером, јер је то, по њему, било немогуће. Надаље је истакао да за време НАТО агресије није имао никакав контакт са медијима, већ да се тиме бавио неки Матић, који је формирао некакву Службу за информисање и баш у тој групи је био Мањготић, који је требао да буде постављен на место начелника за контраобавештајну заштитну службу. Они су му давали некакве информације, комуницирали са медијима, објашњавајући да то није било на нивоу Ресора државне безбедности, већ више политички, обзиром да је Матић био функционер ЈУЛ-а. Познато му је да су у том периоду Драган Хаџи Антић и Милановић креирали мишљења и ставове, писали информације за дневник, али ни њих двојица нису ништа тражили од окривљеног, нити се исти у то писање и давање информација мешао. Оно што му је познато је то да су у време бомбардовања разматрани извештаји из страних медија, за које је у Служби била задужена Аналитика службе, али се тај медијски рат водио изван Ресора државне безбедности. Зна да је са Војском био постигнут некакав договор да се ометају радио станице уређајима за ометање и да се на тај начин онемогућавају коришћења информација страних медија. Такође је истакао да пре 05. октобра није добијао никакве налоге ни од кога а да се радило о нечем незаконитом.

Износећи одбрану на главном претресу, окривљени Радомир Марковић навео је да у потпуности остаје при својој одбрани коју је изнео пред Тужилаштвом за организовани криминал. Истакао је да се све оно што му Тужилац ставља на терет базира на изјавама сведока који су нешто од некога чули или су негде нешто прочитали у новинама, па онда имају неко своје мишљење о томе, сматрајући да је суштински циљ оптужнице био једино да буду осуђени руководиоци Државне безбедности, објашњавајући да се та теза провлачи кроз више судских процеса, у којима се настојало да све оно што се лоше догодило у Србији стави на терет тадашњој власти, а обзиром да је власт била директно везана за Државну безбедност која је радила по налогу државне власти, поступцима против руководиоца Државне безбедности се давала ретроактивна аболација за све злочине што су почињени према Србији. Надаље је навео да је једини непосредни сведок у овом судском поступку оштећена Бранка Прпа, која је била врло децидна у изјави да убица Славка Ћурувије, за кога тужилаштво тврди да је Мирослав Курак, уопште не одговара личном опису оног лица које је заиста тог дана пуцало у Славка Ћурувију. Стога је поновио да је оптужница Тужилаштва за организовани криминал заснована искључиво на претпоставкама и инсинуацијама, истичући посебно да у образложењу исте не постоји ниједан доказ да је он сачинио план о убиству Славка Ћурувије и да је са тим планом упознао окривљеног Милана Радоњића, као ни доказ да је он лично поставио окривљеног Милана Радоњића на место начелника Београдског центра Државне безбедности да би вршио кривична дела, ниједан доказ да му је наложио да убије Славка Ћурувију, ниједан

доказ да је са Косова позвао сведока Милорада Улемека у Београд већ управо супротно, затим ниједан доказ да је био састанак између сведока Милорада Улемека, Франка Симатовића и њега лично 28., 29. или 30. марта 1999. године у згради Друге управе у улици Кнеза Милоша, као и ниједан доказ да му је он лично, мислећи на Милорада Улемека, рекао, односно упитао да ли припадници ЈСО могу да уклоне неко лице које ради против државе. Такође, навео је да не постоји ниједан доказ у списима предмета да је 2000. године, у својој канцеларији, сведоку Милораду Улемеку рекао да су «навигатори», оперативци који требају да воде одређену акцију, у којој је требао да учествује сведок Улемек, били «они Радоњини што су убили Ћурувију», нити да постоји иједан доказ да је у 2000. години поручио из затвора да се убије окривљени Мирослав Курак. Изјашњавајући се о свом положају у Ресору државне безбедности прецизирао је да је одлуком Владе Србије постављен 28. октобра 1998. године за начелника Ресора државне безбедности, додајући да до тада није била пракса да се за начелника Ресора државне безбедности постављају припадници службе из Ресора јавне безбедности, те да из тог разлога у Ресору државне безбедности, по постављењу, није дочекан са одушевљењем. Његов први задатак је био кадровско јачање Службе. Обзиром да је тада био утврђен уплив страних обавештајних служби, поставило се питање кадрова и одлучено је да се смени Јовица Станишић, који је водио службу 7, 8 година раније. Додао је да је по доласку у Ресор државне безбедности затекао на руководећим радним местима пензионисане раднике, који су **са Министарством унутрашњих послова закључили уговор на одређено време**, а по његовом доласку, заузет је став службе, да се ти радници по истеку уговора замене кадровима који постоје у Служби. Појаснио је и то да је по доласку у Службу затекао саветнике и специјалне саветнике из Босне и Републике Српске, Хрватске, Црне Горе, који уопште нису ни долазили на посао, нити су имали било каква задужења, те окривљеном није било јасно због чега се и налазе на тим радним местима. Обзиром да није познавао кадрове Ресора државне безбедности, морао је да тражи предлоге из Службе за та радна места, која су укидањем тих решења била упражњена, појашњавајући да је суштински тражио предлоге из базе. О свим тим кадровским предлозима, одлучивано је на колегијуму начелника и предлози су морали да испуне све оне законске оквире и прерогативе, да би се уопште расправљало о њима. Крајње решење и потписивање решења о постављењу доносио је Министар унутрашњих послова Влајко Стојиљковић. За овог Министра је било специфично да је он једном одлуком раније Јединицу за специјалне операције, која је била у саставу Ресора државне безбедности, ставио директно под своју контролу и она је била на извршењу задатака на Косову и са њом је руководио здружени штаб полиције и Војске Југославије у Приштини. То је било марта месеца '98. године у време Јовице Станишића, што је и изазвало и сукоб између Станишића и Стојиљковића и Станишић је одбио да се повинује убудуће наређењима Министра полиције, тражећи да Ресор државне безбедности буде издвојен из Министарства унутрашњих послова, што је и учињено одлуком Владе, те од тог момента Ресор државне безбедности није полагао рачуне Министру, него Влади и Председнику државе. Такво стање је било све до момента док окривљени Марковић није

дошао за начелника Ресора државне безбедности, када је поништена та одлука и ресор је поново враћен у оквиру Министарства унутрашњих послова и надлежност Министра полиције, који је и даље задржао ингеренције командовања над Јединицом за специјалне операције, која је била тада на Косову. Све ово управо говори да окривљени лично, као ни Ресор државне безбедности, у то време нису имали никакве ингеренције над Јединицом за специјалне операције. На место начелника Центра ресора државне безбедности Београд, по доласку за начелника Ресора државне безбедности, затекао је Момира Радосављевића. Он је био такође пензионисани радник Државне безбедности под уговором, који му је истекао. Међутим, на лично инсистирање тадашњег председника Србије, Милутиновића, Радосављевић је остао на том радном месту и наставио је да врши функцију начелника Ресора државне безбедности Београд, све до почетка НАТО агресије, када више није могао да долази на посао а са разлога што је и раније био лошег здравља и због тога није могао да одговори обавезама тог радног места. Остало је упражњено место врло битног Центра Ресора државне безбедности те је тада његов заменик Никола Ћурчић предложио Милана Радоњића за начелника тог центра. Везано за заменика, окривљени је навео да је први предлог за начелника Ресора државне безбедности био управо Никола Ћурчић, обзиром да је имао раније искуства у руковођењу Ресором државне безбедности, међутим исти је доживео тешку саобраћајну несрећу, због чега је остао делимични инвалид и једноставно се плашио да физички неће моћи да изнесе све напоре које са собом носи функција Начелника Ресора државне безбедности. Са тих разлога, а обзиром да су Никола Ћурчић и окривљени дуго сарађивали, окривљени је управо био његов предлог за Начелника Ресора државне безбедности. Са тих разлога, добре сарадње између окривљеног и Николе Ћурчића, окривљени није имао разлога да има било какву сумњу у погледу предлога Милана Радоњића за начелника Београдског центра, управо јер је до тада исти био начелник Друге управе, а имао је и све оне формално правне услове да буде на том новом радном месту. Предлог је изнет на колегијум, колегијум га је прихватио и тражило се још одобрење Министра Стојиљковића, на које се чекало, без обзира што су времена тада била таква да је одлука морала бити донешена хитно. По потписивању решења, Радоњић је постао Начелник Београдског центра, с тим да није могао тачно да определи тачно време када се то десило, везујући то за почетак НАТО агресије. Навео је да је управо ово о чему је говорио доказ да он није довео Милана Радоњића на место начелника Београдског центра, већ да је то учињено од стране Министра, доношењем решења. Надаље, износећи своју одбрану у погледу окривљеног Ратка Ромића, навео је да за истог зна да је постављен на место ВД начелника Шесте управе после 05. октобра 2000. године и то након што је начелник Шесте управе Александар Ђорђевић самовољно напустио Службу. До тада окривљеног Ратка Ромића није ни познавао. У погледу рада Службе Ресора државне безбедности појаснио је да је Јединица за специјалне операције била конципирана као војна формација до момента када је он дошао на чело Ресора државне безбедности, да је обучавања по принципима Легије странаца и да је на челу те Јединице као командант био Милорад Улемек звани Легија, којег је 1996. године на то место поставио Јовица

Станишић, узвешу га из Спрске добровољачке гарде. Јединица је у наоружању имала тешко наоружање, почевши од тенкова, топова, борбених авиона, борбених хеликоптера и свега онога другог што има свака војска државе. Појаснио је и да што се тиче Службе, да је моментом почетка бомбардовања Србије, 24. марта 1999. године, иста морала да обавља и даље своју функцију, али да се прешло у илегалу, што је конкретно значило да су сви делови Службе морали да напусте места на којима су функционисали до тада, али и поред тога, у таквим условима Служба није изашла из оквира предвиђених за ванредне услове, појашњавајући да је то значило да није било никаквих одмазди према, рецимо, западно оријентисаним политичким странкама и никаквих прогона, хапшења, обзиром да су се једноставно сви трудили да што дуже остану живи. Појаснио је да су након почетка бомбардовања биле погођене зграде Ресора државне безбедности, па у склопу тога и зграда Друге управе, за коју је тужилац у својој оптужници навео да се налазило Начелство, што није било тачно. Надаље, везано за поступање Ресора државне безбедности по почетку бомбардовања, навео је и то да је у таквим условима, какви су тада били, комуникација Службе морала да буде врло специфична, тако да све оно што су чинили радили су на један начин да што дуже остану не откривени, а то је конкретно значило да је најсигурнији облик комуникације била курирска служба, која је одувек функционисала најсигурније и најбезбедније. Престанак бомбардовања је био 09. јуна и тада се Јединица за специјалне операције вратила са Косова, а окривљени је приступио њеној реорганизацији тако што је распустио резервни састав, тешко наоружање дао војсци и наредио да се изврше све провере било ког ко је имао било какве додирне тачке са криминалом, јер такав није могао да остане у тој јединици, објашњавајући да су припадници од тада били под уговором. Надаље, појаснио је и да је оштећени Славко Ћурувија убијен 11. априла '99. године управо у жеку НАТО бомбардовања, те је потпуно нелогично да у таквој ситуацији држави прети опасност од човека који је својим писањем критиковао власт, човека коме су у једном судском поступку одузета сва средства за рад, одузете му новине, штампарија и он стога није био више у функцији, он није био политички ангажован, страначки опредељен, што све указује на то да он једноставно у том тренутку више није могао никога да угрози ако је и угрожавао са тог аспекта писањем против режима Слободана Милошевића. Управо ово указује да мотив који је тужилац навео у оптужници, да су радње предузимане због наводног угрожавања власти, писања, једноставно не стоје, јер у то време оштећени Славко Ћурувија није могао никога да угрози, нити је он био једини новинар који је писао против тадашњег режима. Што се конкретно тиче убиства Славка Ћурувије, надаље је у својој одбрани објаснио, да га је о томе обавестио окривљени Милан Радоњић, који га је позвао телефоном и рекао: «Ми смо оперативно радили једно лице, тајном пратњом и када смо га пустили, он је убијен.». Тада се окривљени информисао ко је у питању, јер до тада, према оперативни процедурама, он као Начелник није морао да буде упућен у то ко је под тајном пратњом, обзиром да је то ишло до нивоа начелника Београдског центра. Након што му је Радоњић предочио о коме се ради, окривљени је дао истом налог да сва сазнања која има о томе да на располагање Управи криминалистичке полиције Београд, како би се

то што пре решило. Након извесног времена појавио се један документ «Ћуран», у коме је било описано да је, где и како Служба пратила сада већ покојног Славка Ћурувију. Након појављивања тог документа у медијима, окривљени је дао налог да се формира комисија, да се утврди шта је све рађено у вези новинара Славка Ћурувије, како би се утврдило да ли је предметни документ валидан или не, те је због тога он одредио људе у тој комисији, који су омогућили да се радници Државне безбедности изјасне о предметном документу, након чега је окривљени сачинио извештај, тачније та комисија је сачинила извештај, који је он лично упутио коминистрима МУП-а Србије. Након тога је Фонд за хуманитарно право, госпођа Наташа Кандић, на основу анонимне доставе фонду, поднела кривичну пријаву против њега и Радоњића, уз назнаку да су они организовали убиство оштећеног Славка Ћурувије и тако је и покренут поступак против њега. Дана 25. јануара 2001. године, на дан формирања Владе Србије, окривљени је поднео оставку на место начелника Ресора државне безбедности. Тада је на место Министра унутрашњих послова постављен Душан Михајловић, након чега је формирана група «Поскок», која је била сачињена од припадника Криминалистичке полиције и која је имала првенствено задатак да реши три кривична дела и то такозвану Ибарску магистралу, убиство Ивана Стамболића и убиство славка Ћурувије. На место начелника Ресора државне безбедности враћен је Горан Петровић, који је одлуком дисциплинске комисије Министра унутрашњих послова раније био удаљен из Службе државне безбедности због теже повреде радне дужности, коју је повредио заједно са Мијатовић Зораном, кога је Петровић поставио за свог заменика. Након тога почиње прогон руководства Државне безбедности. Појаснио је да је он ухапшен 24. фебруара 2001. године, након што га је теретио припадник ЈСО-а Ненад Бујошевић, због кривичног дела везано за Ибарску магистралу, три пута је ослобођен да је наложио убиство Вука Драшковића и на крају ипак осуђен, као што је био случај и у кривичном поступку који је вођен за убиство Ивана Стамболића. Након медијског објављивања да ће Србија бити успорена на путу евроинтеграција ако се не реши убиство Славка Ћурувије, формирана је радна група која је требала да се бави убиствима свих новинара, а за председника те групе постављен је господин Веран Матић, што је окривљеног лично зачудило, јер, колико зна, тај човек није имао квалитете који се траже за једно такво одговорно место. По формирању те групе у медијима почињу да излазе наслови како је окривљени заштићени сведок, како окривљени открива убиство Славка Ћурувије, да би после били објављивани текстови из предистражног поступка, истражног поступка, што конкретно значи да је спроведена једна медијска кампања, којој је велики допринос дао управо господин Веран Матић, који је био главни уредник и, сасвим сигурно, квалификовани новинар. Посебно је истакао да током боравка у затвору су четири пута долазили код њега и тражили да сарађује у погледу поступка везано за убиство Славка Ћурувије, што је окривљени одбио, па је након тога, јануара 2014. године, одржана конференција за штампу, где је тада специјални тужилац изјавио да су ухапшене убице Славка Ћурувије, те је окривљени имао утисак да је таквом изјавом стављена тачка на овај предмет. Надаље, одговарајући на питања, навео је да је 09. априла 1999. године

заиста из штаба Ресора државне безбедности био позван окривљени Милан Радоњић да се јави, али тај позив се односио на акцију «Вила» и о претресу исте, коју окривљени Милан Радоњић није могао да спроведе без директног одобрења окривљеног Марковића, који је тај налог могао дати једино ако добије одобрење од председника државе. То управо говори да тај позив окривљеног Марковића Радоњићу да му се јави, није био везан за коришћење возила марке «Голф», већ везано за акцију која се звала «Вила». Надаље, у погледу исказа сведока Милорада Улемека Легије, навео је да његова изјава од почетка до краја није истина и да су његов исказ у потпуности оспорили многобројни сведоци који су саслушани у овом поступку и писана документација која се налази у списима предмета. Поново је навео да су сви искази, односно већина истих дати као изношење свог личног става или преношење нечега што се чуло од неког другог, посебно истичући да и поред тога, нико од саслушаних сведока није изјавио да је управо он наложио убиство Славка Ћурувије, као и да сведок Милорад Улемек, који га, према наводима тужилаштва, терети, није изјавио да је добио налог од њега лично да лиши живота оштећеног Славка Ћурувију. Надаље, у својој одбрани, а одговарајући на питања свог браниоца, окривљени је навео да је бомбардовање почело 24. марта 1999. године, када се окривљени затекао на једном радном састанку у згради Друге управе у улици Кнеза Милоша. Под узбуном је та зграда нарушена и цео штаб су они који су бринули о безбедности штаба дислоцирали у једно склониште које се налазило у једном објекту у Липовачкој шуми. То је било тајно склониште, подземно, и ту се налазио штаб за време бомбардовања тих првих дана, да би се након тога штаб преместио на један брод који је био усидрен преко пута хотела «Југославија», а након тога пребачен у једну зграду на Сењаку, мисли да је била у питању Индијска амбасада, а радило се о више зграда у оквиру једног комплекса. Ту су се задржали једно одрђено време, а након тога је штаб премештен у једну зграду која се налазила у близини «Звездиног» стадиона, где је и дочекан крај бомбардовања. Што се тиче комуникација између штаба и других делова службе, окривљени је објаснио да оперативци који нису имали друге задатке из управа које нису биле ангажоване по одређеној проблематици и који су били слободни, били су ангажовани као курири, што је конкретно значило да су добили возила и они су ишли од штаба до штаба, преносили поруке и запечаћене коверте, као и наређења. Тамо где је функционисао специјал телефон, а то је било јако ретко, он се користио само толико да се неко позове да дође. Сателитске телефоне нису никада користили, објашњавајући да је Служба имала неких 20-ак сателитских телефона који су били набављени пре него што је окривљени дошао на чело Државне безбедности, али обзиром да су били умрежени преко америчког сателита, нису били безбедни у време бомбардовања. Поновио је да у спорном периоду, а са разлога које је раније навео у својој одбрани, није имао ни потребу, нити је постојала могућност да комуницира са Јединицом за специјалне операције, која се у то време налазила на Косову, обзиром да су телефонске везе са Косовом крајем марта биле прекинуте, а та јединица је била под јурисдикцијом командног штаба у Приштини. Појаснио је да је у Сочаници било истурено командно место и да је командант био Милорац Брацановић, а да он лично

никакве контакте са Сочаницом није имао, није знао ни телефоне, нити су га они икада контактирали. Посебно је истакао да нико није могао директно да комуницира са њим, већ да је сва комуникација ишла преко његове секретарице Драгане Мијовић. Надаље, одговарајући на питање свог браниоца, у својој одбрани је навео да никада са Милорадом Улемеком у Другој управи није имао никакав састанак, обзиром да иста није функционисала, није постојала. Објаснио је да је са њим имао један контакт, када се штаб налазио на Сењаку, објашњавајући да је то била ситуација када је Улемек дошао једну ноћ изненада, под пуном ратном спремом и када је молио за помоћ, обзиром да није могао да сам објасни проблеме јединице на Косову, па је окривљеног молио да он лично контактира са генералом Ојданићем, који је у то време био начелник Генералштаба, како би решио новонастали проблем. Окривљени је том приликом узео карту коју му је Улемек дао, отишао до Ојданића, који је обећао да ће звати Павковића и то је био један једини контакт окривљеног и Улемека за време ратних дејстава на Косову и пре бомбардовања и за време бомбардовања, појашњавајући да је то било негде половином или крајем априла. Надаље, одговарајући на питање свог браниоца, окривљени је навео да током 2000. године није дао никакав налог Милораду Улемеку за спровођење, односно хапшење неког лица, објашњавајући да Начелник не ради оперативно, да не даје налоге за хапшење, да не води никакве операције и да са тих разлога не да није, него није ни могао да да налог Милораду Улемеку за организацију и спровођење некакве акције. Једино везано за оперативни рад, имао је увек информацију о хапшењу некога ко је радио у контраобавештајној заштити службе или ако је било везано за било ког радника Службе који је имао проблема са својим радом. Надаље је истакао да не познаје Мирослава Курака и да је за њега чуо први пут када је покренут поступак против њега, да га не зна као радника Државне безбедности, односно да је сигуран да он никада није био радник Државне безбедности, објашњавајући да онај ко није радник Државне безбедности не може ни да учествује у акцији као навигатор. Такође, појаснио је да је у време када је постављен на место начелника Државне безбедности био члан Социјалистичке партије Србије, али никада није био политички активан, док са ЈУЛ-ом окривљеном није имао никакве везе. Пре постављења био је позван на разговор код министра Влајка Стојиљковића, када му је предочено да је и тадашњи председник државе био сагласан са његовим именовањем, објашњавајући да је идеја председника била да на чело буде постављен Никола Ћурчић, обзиром да је он био кућни пријатељ, те да је стога председник државе имао поверења у њега, а како је Никола, са друге стране, имао поверење у окривљеног и како је окривљени имао беспрекорну прошлост и чист досије, Председник је прихватио да окривљени буде постављен за начелника Ресора државне безбедности, понављајући да га је Влада поставила и донела решење о постављењу, а да то није могло да прође мимо председника државе. Одговарајући на питања везано за Славка Ћурувију, окривљени је поновио да исти није био упознат да је РДБ водио било какву обраду тог лица и да је први пут за то чуо када га је, по убиству, о самом чину обавестио окривљени Радоњић. Тада је дао налог да се утврди какво је поступање било у оквиру Службе и да се сви ти добијени подаци проследи Управи

криминалистичке полиције. Такође дао је и налог да му се донесе досије Славка Ђурувије и исти је донешен од стране оперативног радника Предрага Гикића, који је и вршио обраду над оштећеним Славком Ђурувијом и тек тада се директно упознаје са тим да је исти био предмет обраде. У погледу односа са окривљеним Миланом Радоњићем, надаље је појаснио да истог познаје површно још пре него што је био постављен на место Начелника Државне безбедности, да га је виђао и раније, јер је он био једно време на аеродрому и све се сводило само на директно упознавање. Определио је да је то било, рецимо, '95., '96. Поновио је да је предлог да се Радоњић постави на место начелника ЦРДБ Београд дао Никола Ђурчић, који је био његов заменик и који је Радоњића познавао од раније, наводећи да зна да је Ђурчић фамилијарно познавао Радоњића преко његовог таста, а осим тога, додао је и то да, након што је са места начелника Центра Београд отишао Мома Радосављевић, до постављења Радоњића на то место, Центром је руководио Стеван Никчевић, који је и остао као заменик окривљеног Милана Радоњића. Појаснио је и то да је и ово постављење, као и свако друго, било учињено, односно одлука донета на одржаном колегијуму. Одговарајући надање на питања председника већа, окривљени је у својој одбрани навео да, након давања налога окривљеном Радоњићу да се све информације са којима располаже, дају УКП-у, није добио повратну информацију од УКП-а шта је утврдио, објашњавајући да УКП није био дужан да извештава никога. Одговарајући надаље на питања, појаснио је да, да би се успоставила тајна пратња, она се успоставља на нивоу начелника Београдског центра и о томе се не обавештава Начелник службе. Ако се из те тајне пратње, која не представља само пратњу, него и разне врсте документовања тог кретања, појаве некакви резултати који указују да би се о томе требао обавестити државни врх или неко изнад Службе, у том случају се пише информација, а ако резултати и сазнања нису на том нивоу, онда се врх Службе не обавештава и он као начелник Ресора државне безбедности никада не сазна за такву оперативну активност. Сва одговорност рада ЦРДБ Београд, везано за такву активност, је на начелнику Београдског центра. На посебно питање одговорио је да, осим убиства Славка Ђурувије, у Служби се није десило да буде убијено друго лице које је под оперативном обрадом. Такође је објаснио да, након што је лично обавештен од стране Радоњића да је Славко Ђурувија убијен, о томе је обавестио одмах Министра, објашњавајући му како се то десило, који га је и упутио да све што му је познато каже управо начелнику Београдског секретаријата, Бранку Ђурићу, што је окривљени и учинио. Додао је и то да он никада службено о убиству Славка Ђурувије није говорио са тадашњим председником државе Слободаном Милошевићем, коме је, а везано за рад окривљеног, по закону достављао дневни извештај који се односио на рад Службе, а који је, осим председнику државе, достављао и председнику Владе, савезном министру, републичком министру и председнику Скупштине. Као начелнику службе, није му било познато да су се покојни Славко Ђурувија и Мирјана Марковић познавали, те да му није било познато, све док није погледао досије, да је Славко Ђурувија имао контакт са неким страним представником. Појаснио је и то да, према правилима Службе, оперативни радник мора да предложи нпр.

меру праћења, а начелник да одобри и по одобрењу врати поново оперативном раднику ради спровођења мере. На питање пуномоћника, адвоката Слободана Ружића, у својој одбрани је појаснио и то да је тадашњи председник државе могао да има утицај на кадровска решења Службе државне безбедности, да је, што се тиче односа између начелника Ресора државне безбедности и председника државе, то изгледа тако да је он као начелник Ресора државне безбедности морао бити на располагању Служби 24 часа, да је Служба увек морала знати где се он налази и да је увек морао бити доступан по позиву, а да је број његовог службеног телефона имао председник државе, министар, начелник Јавне безбедности, председник Владе, службе МУП-а и то дежурне службе које обезбеђују Председника државе. Надаље, одговарајући на питања осталих бранилаца, објаснио је да је у ЦРДБ Београд, пре доласка окривљеног Милана Радоњића на чело истог, било проблема, да је стање било алармантно и хаотично, обзиром да су учили, мислећи на руководство Државне безбедности, одлив информација у Служби, те су због тога и биле примењиване одређене мере према неким од тадашњих руководилаца у центру. То је био један од разлога да се смени и Момир Радосављевић и део још других руководилаца у Београдском центру. Појаснио је и то да је де факто Центром Ресора државне безбедности Београд од почетка бомбардовања па до доласка окривљеног Милана Радоњића руководио Стеван Никчевић, који је био заменик начелника Момира Радосављевића. Неки од начелника који су том приликом били под мерама службе касније су напустили Центар Ресора државне безбедности, као на пример Владимир Николић, који се касније запослио као директор маркетинга у фирми чији је власник био брат Данила Драшковић. Појаснио је и то да у тренутку када је он постављен за Начелника Ресора државне безбедности, осим њега, дошла су још нека лица из Јавне безбедности у Ресор државне безбедности, као на пример Славко Мандић, Милан Торбица, Павић и сви су они били руководиоци раније у Јавној безбедности на нивоу начелника управе или начелника одељења.

У завршној речи у потпуности је прихватио наводе свог браниоца, адвоката Владимира Маринкова, који је навео да је 14. јануара 2014. године тадашњи тужилац за организовани криминал, Миљко Радисављевић, изашао пред новинаре и изјавио да су открили и ухапсили убице Славка Ћурувије захваљујући изјави Милорада Улемека Легије, којом политиканском изјавом је исти одмах, пре самог почетка и окончао овај кривични поступак. Том конференцијом за новинаре отворена је сезона константног не законитог притиска на суд да све осумњичене у овом кривичном поступку осуди без обзира на доказе и тај притисак, по мишљењу браниоца, непромењено траје више од пет година. У атмосфери непрекидног кршења претпоставке невиности од стране тужиоца за организовани криминал, органа извршне власти, а посебно медија, јавност се практично позива на линч учесника у поступку, уколико окривљени не буду по сваку цену осуђени, без обзира на доказе који су изнети у самом кривичном поступку. Посебно је истакао да у конкретном случају, а мислећи на ток овог кривичног поступка, када се пред окончање главног претреса по новинама износе подаци о предметима у којима је ово судско веће судило, у којима је судеће веће судило и донело ослобађајуће пресуде, те се инсинуира да

су те пресуде донете мимо закона, не двосмислено је јасно да кампања притиска на суд да донесе осуђујућу пресуду у овом предмету, без обзира на доказе, дефинитивно постоји, а иначе је потпуно јасно, по налажењу браниоца, да је ово суђење вођено без икаквих конкретних доказа против окривљених и да је његова сврха била политичка, а не правна. Ово поткрепљује тиме што сматра да тужилац није извео ниједан доказ који би указивао на умешаност свих окривљених у убиству Славка Ђурувије, обзиром да је био сувише заузет тиме да је Државна безбедност пратила Ђурувију на дан убиства, а онда доказивањем да је вођена полицијска истрага, а све у циљу да се посредно оптужи тадашња Државна безбедност и власт за убиство, а потоља власт ексукулпира за неадекватно истраживање овог убиства. Количина доказних радњи које је тужилац предложио и које су спроведене у овом поступку, јасно говори о недостатку конкретних доказа који би указивали на кривицу оптужених лица. Тако, говорећи о исказима сведока, бранилац наводи да кад се изјаве свих стотињак сведока оголе од њихових личних ставова, које су сведоци формирали или на основу медијске кампање или који су им наметнути као ставови које треба да изнесу пред судом, долази се до тога да ниједан сведок испитан у овом поступку нема никаква сазнања о извршиоцима убиства Славка Ђурувије, нити било какве податке који би могли да доведу до осуђујуће пресуде у односу на окривљеног Радомира Марковића или иједног од других окривљених у овом предмету. Шта више, већина испитаних сведока је за Славка Ђурувију чула из медија, након његовог убиства, што јасно говори да се у конкретном случају ради о кривичном предмету у коме нема ниједног сведока који има сазнања о извршиоцу убиства Славка Ђурувије, те би причати о сваком сведоку и сваком доказу који је био изведен у овом кривичном предмету, било ужасно губљење времена, а и потпуно беспотребно, јер свим тим сведоцима није доказано ништа из навода оптужнице. Истакао је и да уосталом, чак ни поступајући тужилац, махом не прича о својим сведоцима и резултатима њиховог испитивања, већ у првом делу своје завршне речи цитира књиге и интервјуе покојних људи, свестан тога да после пет година вођења овог кривичног поступка и даље није макао даље од анонимне кривичне пријаве Наташе Кандић, која ни тада, ни сада, није била поткрепљена никаквим доказима. Окривљени Радомир Марковић је три пута поменут у завршној речи тужиоца, уколико се не рачуна читање диспозитива оптужнице. Надаље, посебно је истакао, а анализирајући сам оптужни акт, да сама изрека оптужнице садржи тежак правни нонсенс. Наиме, изреком оптужнице тужилац окривљенима ставља на терет да су као организована криминална група, у којој је сваки члан имао унапред одређени задатак и улогу, у циљу вршења кривичних дела убистава, извршили предметно кривично дело. Изреком оптужнице у описаним радњама садржани су сви елементи бића кривичног дела из члана 346 Кривичног законика Србије, то јест удруживање ради вршења кривичних дела. Но, тужилац им не ставља на терет извршење овог кривичног дела, а наиме, тужилац је потпуно свестан да то дело није никако могао да им стави на терет, јер прво, то није било кривично дело у критично време, а друго, што се види из тока целог овог поступка, нема никаквих доказа да је постојала организована криминална група, ни ко су чланови те групе, ни која су се дела договорили да ће

извршити и тако даље. Само из овог разлога, суд је законом обавезан да окривљеног Радомира Марковића и остале ослободи од оптужбе. Наиме, чланом 420 ЗКП-а суд је везан чињеничним описом датим у оптужници, а предметни чињенични опис је очигледно противзаконит и неподобан да доведе до адекватне пресуде. Тужилац не само да није могао и није по закону смео да то унесе у изреку оптужнице, он чак током поступка није ни покушао да докаже да је та нека организована група и постојала, а камо ли ко је и какву улогу у њој имао. Анализирајући наводе оптужнице и цитирајући закључак до ког је тужилац за организовани криминал дошао у својој завршној речи, бранилац је надаље истакао да из одбрана окривљених, али и изведених доказа на главном претресу, који поткрепљују те одбране окривљених, се долази до потпуно другачијег закључка у односу на закључак тужиоца за организовани криминал. Као прво, везано за кадровске промене учињене по доласку окривљеног Радомира Марковића на чело Државне службе безбедности биле су логичан след затечене ситуације, а што је сада недвосмислено утврђено кроз доказни поступак. У складу с тим, нису тачни наводи Тужиоца да је Радомир Марковић поставио окривљеног Милана Радоњића за начелника ЦРДБ Београд са намером да он организује убиство Славка Турувије и овакви наводи немају никакво упориште, а посебно не у изведеним доказима Тужилаштва. Посебно је истакао да су сва кадровска решења била предлог колегијума РДБ, а не окривљеног Радомира Марковића, па се њихово постављење не може никако узети, тачније увезати са планом за стварање организоване групе за вршење кривичних дела. Анализирајући наводе Тужилаштва за организовани криминал, да правноснажне пресуде које су предложе, а потом и изведене током кривичног поступка, представљају доказ о постојању организоване криминалне групе, бранилац је навео да је неспорно да су то правноснажне пресуде и да се Тужилац може позвати на њих, али је спорно како је суд у то време изрекао те пресуде. Наиме, два судска већа у три првостепене пресуде констатовала су да не постоји ниједан доказ да је окривљени Радомир Марковић наложио убиство Вука Драшковића и да је кривична пријава против њега подметнута суду од стране полиције. Уместо да суд, стога, донесе достојанствену пресуду, у складу са доказима, који су у том предмету постојали, главни напори су били усмерени да окривљени Марковић по сваку цену остане у притвору. По мишљењу браниоца, стога, цео поступак за злочин на Ибарској магистрали постао је, на жалост, полигон на коме су судије и тужиоци који су поступали у том предмету стицали или губили поверење политичара, а све је зависило од тога да ли су политичари били задовољни њиховим одлукама или не. Констатовао је и да је на истом чињеничном стању, на којем су донете три ослобађајуће првостепене пресуде, Врховни суд Србије је изрекао окривљеном Радомиру Марковићу казну од 40 година затвора, сматрајући и да су тиме постојале вишеструке повреде закона на штету Марковића. Идентични модус операнди са лажним сведоцима и притисцима на суд, стога, по мишљењу браниоца, имамо и у овом кривичном поступку, али су се лажни сведоци већ уморили од лагања, немају шта да изгубе, а ништа не могу да добију, па су посустали и на главном претресу пред судећим већем, изнели да се на њих врши притисак, да се прети њима њиховим породицама, а од

својих изјава из истраге су реферисали онолико колико су смели. Посебно је истакао да је лично тужилаштво, својом провером, утврдило да никаквих претњи није било. Посебно је надаље анализирао и дао свој став по питању изјаве сведока Милорада Улемека, позивајући се претходно на исказе сведока Милорада Брацановића и Франка Симатовића, налазећи да анализом исказа сведока недвосмислено произилази да Милорад Улемек у истрази није говорио истину, појашњавајући да јесте Милорад Улемек једном приликом долазио у Београд са Косова у време ратних дејстава, а о чему је сведочио окривљени Радомир Марковић, али то није било време које је навео Милорад Улемек, није било по позиву Радомира Марковића, није било на месту које је навео Милорад Улемек, нити је било у присуству лица која је навео Милорад Улемек, а посебно није било речи о томе да некога треба уклонити. До сусрета Радомира Марковића и сведока Милорада Улемека дошло је тек након што је оштећени Славко Ђурувија убијен, тако да окривљени Радомир Марковић сигурно није могао да тражи од Улемека да га убије. До састанка није дошло у згради Друге управе, већ измештеном штабу РДБ-а на Сењаку, а до тог састанка није дошло по позиву окривљеног Радомира Марковића, већ на Улемекову иницијативу и то не ради разјашњења убиства, већ ради спречавања спровођења самоубилачке акције на територији Косова и Метохије. Такође и у погледу састанка 2000. године, истакао је да истог није било, јер се мора имати у виду да се начелник РДБ-а не бави оперативним пословима и не даје налоге за хапшење, а конкретно Мирослав Курак није никада био радник Ресора државне безбедности, тачније он од 2000. године није било овлашћено службено лице, па стога није могао учествовати у некој оперативној акцији РДБ-а, па чак ни ући у зграду начелства РДБ-а, тако да ни ови наводи из изјаве сведока Милорада Улемека немају упориште у чињеничном стању, нити било којем доказу. Овакав став браниоца потврђује се и исказима појединих сведока, као и писаном документацијом и ту посебно истиче исказ сведока Мартиновић Владимира, затим исказ Слишковић Дејана, а посебно се бранилац бави анализом исказа сведока Дејана Миленковића те браће Симовић, за које је истакао да су ови сведоци тврдили у својим исказима да су њихова сазнања посредна и да потичу од Душана Спасојевића и сведока Милорада Улемека, као и из ранијих медија, због чега се јасно види да сведоци нису могли у потпуности да уклопе своје изјаве са изјавом сведока Милорада Улемека, а ово с разлога јер у битном делу својих изјава не говоре истину. Стога је потпуно очигледно да је овим сведоцима сугерисано шта треба да изјаве и да њихов покушај убиства окривљеног Курака и окривљеног Ромића и своје неспорно учешће у томе, искористе у намери да помогну у расветљавању овог кривичног дела, рачунајући да ће се тако квалификовати за било какву повластицу на издржавању дугогодишњих затворских казни на које су осуђени. Но, када им је постало јасно да никакве повластице неће добити, ови сведоци су се практично одрекли својих исказа из истраге и пред судећим већем указали на вршење притисака на њих и претње које су добијали, што је, а поново истичући, тужилаштво проверило и обавестило суд да није било у могућности да утврди постојање претњи, нити од кога би такве претње евентуално могле да потичу. Посебно је бранилац истакао да о вредности сведока Милорада Улемека

и браће Симовић, тачније њихових исказа, за овај кривични поступак најбоље говори сам сведок Милорад Улемек, који је на главном претресу рекао: «Значи, ја о овом конкретном случају, о овом предмету немам никаква сазнања и немам никаквих конкретних доказа против било кога од ових окривљених који се налазе овде.». Надаље, везано за наводни састанак окривљеног Радомира Марковића и сведока Милрада Улемека и околности које су значајне за утврђивање да ли је до тог састанка дошло у време, на месту и на начин како је то сведок Улемек у истрази тврдио, изјашњавали су се и други сведоци и сви до једног су потврдили одбрану окривљеног Марковића да се тај конкретни састанак никада није десио, то јест да се окривљени Марковић и сведок Улемек нису састали крајем марта у згради Друге управе, а камоли да су водили разговор који је Улемек у истрази изнео, а на претресу практично одступио од тог дела исказа. Ту је бранилац и побројао о исказима којих сведока се ради, па је поменуо сведока Франка Симатовића, Попивоца Милована, Љиљану Зарубица, Драгану Ивановић-Мијовић, Славишу Арсића, Небојшу Соковића и друге. У том делу изношења завршне речи посебно се осврнуо на чињеницу да је једини непосредни сведок убиства Славка Ћурувије оштећена Бранка Прпа, која је више пута давала исказ, да би на крају сведочила и у овом кривичном поступку о својим сазнањима. Истакао је да је оштећена Бранка Прпа, која је саслушана у својству и сведока, изјавила да је убицу Славка Ћурувије добро видела, да може да га препозна и да јој се његов лик до краја живота урезао у памћење. Прпа тврди да убица не одговара личном опису окривљеног Курака, да убица има црне очи, а Курак изразито плаве, како је видела на фотографијама из новина, као и да је лице које је убило Славка Ћурувију било ниже од 180 цм, набилдовано и са округлим лицем, то јест беби фејсом. Такође, истакао је и то да је на главном претресу, а испитујући Бранку Прпу, се не двосмислено утврдило да није постојала могућност да у пасажу у којем је убијен Славко Ћурувија буду две особе, а да Бранка Прпа једну види, а другу не. Такође, надаље се бранилац у завршној речи осврнуо и на наводе Тужилаштва за организовани криминал, који указују да је један од доказа да је Радомир Марковић умешан у ово кривично дело и његова телефонска комуникација од 09. априла до 11. априла 1999. године, међутим, по мишљењу браниоца и ту је тужилаштво погрешно донело закључак, обзиром да је управо из исказа Ивановић-Мијовић Драгане, која је била преводилац у кабинету начелника ресора у том периоду, током поступка утврђено да је иста пренела позив дежурном у оперативном центру РДБ-а да се Милан Радоњић јави начелнику ресора, што се никако не може повезати са Радоњићевим налогом да се Ратку Ромићу да на коришћење возило марке «Голф». По налажењу браниоца, то је чиста креација тужиоца. У овом делу своје завршне речи посебно се осврнуо на један детаљ, који је врло свесно, по његовом мишљењу, Тужилац прескочио, а који је записан у дневнику догађаја. Објаснио је да се ради о уносу у 19 часова, тачније између поруке сведокиње Драгане Ивановић-Мијовић у 18:50 и поруке везане за преузимање «Голфа» у 19:15, наводећи да је управо у 19 часова у дневнику дешавања унето како је ЦРДБ Београд, тачније Радоњић, издао два налога, такозване графите и вила Црна Гора, што указује на то да су управо та два налога били разлог што је окривљени Радомир Марковић тражио

комуникацију са Радоњићем. Надаље је истакао да је такође један од плодова маште Тужиоца и то да је 11. априла 1999. године у 17:20:07 часова Милан Радоњић информисао окривљеног Радомира Марковића да је налог за ликвидацију Славка Ћурувије извршен, објашњавајући да, по ставу одбране, је неспорно да у то време ни окривљени Марковић, ни окривљени Радоњић, нису били на мерама тајне контроле телефонског разговора, што конкретно значи да није постојао начин на који би било ко могао знати шта су окривљени Радоњић и окривљени Марковић том приликом причали, осим да нам то они сами кажу. Везано за доказе који се тичу телефонске комуникације, бранилац се посебно осврнуо на ове доказе, сматрајући да су исти не законити, као што је то истицао и током целокупног доказног поступка. Истакао је да је одбрана још на припремном рочишту са тих разлога и ставила предлог за издвајање материјала који је пристакао из листинга и базних станица, појашњавајући да је током трајања главног претреса судеће веће усвојило предлог одбране и у два наврата издвојило те материјале као незаконито прибављене, али је другостепено веће оба пута по жалби Тужилаштва за организовани криминал укидало одлуку овог судећег већа, те је одбрана, у циљу економичности поступка и повукла предлог за издвајање тих материјала из списка предмета, имајући у виду да чак и ако нису издвојени, ти наводни доказни су процесно и материјлно мањкави, те се у сваком случају не могу користити као извор чињеница у овом кривичном предмету. Наиме, Законом о електронским комуникацијама, донетом 2010. године, у члану 128 став 6, прописано је да оператер дужан да податке чува 12 месеци од дана обављања комуникације, ставом 5 истог члана да оператер није дужан да задржи податке које није произвео и обрадио, док је чланом 130 став 1 тачка 4 експлицитно прописано и одређено да се задржани подаци униште по истеку рока из члана 128 став 6 овог закона, тачније по истеку рока од 12 месеци. Из списка предмета произилази да су предметни електронски записи о телекомуникацијама одузети од оператера «Мобтел Србија» БК ПТТ ДОО дана 06.06.2005. године, а од оператера «Телеком Србија» дана 22.11.2011. године, што јасно указује да је материјал одузет од БК ПТТ ДОО, прибављен шест година након наводног настанка, а од «Телекома Србија» чак 12 година након извршења кривичног дела. Како је Законом о електронским комуникацијама регулисана обавеза оператера да задржи податке о електронским комуникацијама у периоду од 12 месеци, оператер је дужан да исте уништи након истека тог рока, ради заштите прописаних људских права који се односе на приватност и неповредивост комуникације. Дакле, у старту материјал који је прибављен од «Телекома Србије», не би смео да постоји у тренутку када је изузет, имајући у виду да је 2011. године већ био на снази Закон о електронским комуникацијама. Исто тако, материјали прибављени 06. јуна 2005. године, нису могли да постоје у том тренутку, а у складу са одредбама тада важећег Закона о телекомуникацијама. Наиме, тадашњим Законом о телекомуникацијама, одредбом члана 54, било је прописано да податке о саобраћају који се односе на појединачне кориснике и који се обрађују ради успостављања веза, јавни телекомуникациони оператер може чувати и обрађивати само у обиму који је неопходан за испостављање рачуна кориснику. Јавни телекомуникациони оператер може

чувати ове податке до истека рока у коме се потраживање може законски оспорити или наплатити од корисника. Тај закон је јасно предвиђао да се могу чувати само подаци неопходни за тарифирање саобраћаја, а што значи да оператери мобилних комуникација нису смели да похрањују податке о базним станицама. Надаље, законом и Уставом је прописано да се људска права могу суспендовати у одређеним случајевима, само на законом прописан начин, а што са овим материјалом није био случај. Према наводима оптужнице, предметно кривично дело је извршено 11. априла 1999. године у које време је и вршење надзора и снимање телефонских и других разговора и комуникација било могуће једино одлуком председника Врховног суда, на писани и образложени предлог Службе безбедности и министра унутрашњих послова, а никако наредбом истражног судије, на предлог тужиоца. Прибављање таквих материјала је евентуално било могуће путем примене такозваних ад хок мера, за чију примену су налоге могли да издају начелник РДБ-а, начелник ЦРДБ Београд и заменик начелника Центра Ресора државне безбедности, али које одлуке су у сваком случају морале накнадно да буду конвалидиране на исти законом прописани начин. Бранилац је посебно истакао поново, да се на ту тему изјаснио и Уставни суд, који је врло јасно истакао да право на приватност преписке обухвата не само писану реч, већ и изговорену реч. Дакле, односи се и на електронски послата писма и поруке и на телефонске разговоре. Такође, појам средства комуницирања обухвата не само непосредни садржај комуникације, већ и податке ко је и са ким остварио комуникацију или је то покушао, у које време, колко је дуго одређени разговор трајао, колико учестало, и са којих локација је вршено. Како законска форма није била испуњена за прибављање и обраду ових материјала, из разлога што није постојало ни одобрење, а ни примена мере надзора и снимања телефонских и других разговора или комуникација према окривљенима се није могла ни применити као доказно средство, према тадашњем важећем закону, ово доказно средство се није могло користити у овом, а ни било ком другом поступку. Надаље, поставља се питање законитости наведеног држања ових материјала од стране другог оператера, то јест оператера који податке није ни произвео, ни обрадио, у овом случају «Телеком Србија». Увидом у извештај МУП-а РС, ДП, УКП, ССИМ и БИА од 12.02.2012. године, утврђује се да су предметни подаци једним делом прибављени од «Телеком Србија», који није смео исте да поседује. Такође, из тог извештаја, као и из приложених табела и графичких приказа не може се утврдити који су подаци добијени из материјала привремено одузетих од «Мобтела», а који од «Телеком Србија». Поред тога, подједнако је важно и питање аутентичности спорних материјала, коју је практично немогуће испитати, на првом месту због не законитог начина прибављања, али и због дугог временског интервала између наведеног похрањивања података и њиховог прибављања у овом кривичном поступку, а потом и због немогућности утврђивања да ли садржај извештаја одговара садржини носача података, обзиром да највећим делом носача података и нема у судском депозиту. Прецизирао је да суд поседује укупно 49 носача података. Истакао је да је једно од основних правила кривичног поступка да се докази, чија се веродостојност не може проверити, не могу сматрати валидним извором чињеница

у кривичном поступку. Истакао је и то да је спорни извештај из 2012. године рађен наводно на основу анализе садржине трага одузетих од «Мобтела» 2005. године, а које правно лице се изјаснило да је део података, пре преузимања истих од стране Драгана Кеџмана, био нечитак, што је потврдила и Служба за специјалне истражне методе МУП-а, која је 2013. године покушала да прочита податке на тим тракама, у чему нису успели, те је остало потпуно нејасно како је једино Драган Кеџман био у могућности да прочита садржај тих трака и напише извештај, што, по мишљењу браниоца, може указивати на малверзације које су вршене са тим подацима. Стога, пошто нема начина да се провери истинитост података који су дати у извештају 2012. године, тај извештај се не може користити као извор чињеница у овом кривичном поступку. Враћајући се још један корак уназад, долази се до тога да не само да се не може утврдити аутентичност података, већ и до закључка да је пре израде извештаја из 2012. године неко вршио измену у подацима. На оправданост овакве сумње указује, као прво, чињеница да у кривичном поступку који је вођен за убиство на Ибарској магистралу, постоји извештај оператера да у време извршења тог кривичног дела уопште нису чувани подаци о базним станицама, нити у том смислу релевантне евиденције о обављеним разговорима. Имајући у виду да је догађај на Ибарској магистралу био након убиства Славка Ђурувије, јасно је да ти подаци, ако нису похрањивани у мирнодопско време, октобра '99. године, још је мање вероватно да су похрањивани у време ратног стања, у априлу '99. године. Надаље, на мањкавност ових доказа указује и чињеница да су исти непотпни, а наиме, упада у очи да ови материјали не садрже ниједан података о комуникацијама које је критичног дана, дакле 11.04.1999. године, обављао Стеван Никчевић, што је потпуно невероватно, да исти, као заменик начелника ЦРДБ тог дана нема ниједан телефонски разговор. О незаконитости обраде прибављеног материјала експлицитно говори и записник о претресању опреме, на којој се чувају електронски записи, сачињени од стране МУП-а, Службе за специјалне истражне методе, дана 10.12.2013. године под бројем 03/4-8 број 948/13. Тим записником није правилно утврђено време вршења претреса предметних носача података, те у овом кривичном поступку стога није могуће утврдити веродостојност тих података и њихову истоветност са оригиналним материјалима, а такође претресање није извршено ни у присуству овлашћеног представника, власника тог материјала, конкретрно «Мобтела», који није био ни позван, па самим тим није ни могао да потврди или оповргне веродостојност тог материјала. Постоје два месеца без евиденције о томе где су одузете траке од «Мобтела» биле од тренутка одузимања до предаје надлежним у МУП-у. По налажењу браниоца, надаље, подаци обрађени у извештајима и анализама су очигледно исфабриковани, јер нису постојали на оригиналним тракама и поново истакао да исти нису нађени ни код оператера који их је сачувао и обрадио, нити су исти претресани и преснимавани у присуству представника, власника тих материјала. Надаље, анализирајући и остале изведене доказе током кривичног поступка истакао је да су сви остали докази који су изведени, непотребни за даљу анализу и завршну реч, истичући да се махом ради о сведоцима које је тужилац испитивао у поступку на околности рада ДБ-а и који немају

никаких сазнања везаних за убиство Славка Ћурувије или сведоци који су били предложени да причају о својим крајње посредним сазнањима, стеченим махом из медија или оговарања. Наравно, то су били сведоци који немају сазнања о предмету овог кривичног поступка, али су у завади са неким од окривљених, па су били позвани да испричају све најгоре о окривљенима, само ради стварања негативне слике о истима. Посебно је навео да што се тиче окривљеног Мирослава Курака, једва да је ико у овом поступку истог и поменуо. На крају је навео да се може закључити, да не постоји ниједан доказ који би на било који начин указао да је окривљени Радомир Марковић учествовао у убиству Славка Ћурувије, да не постоје материјални докази који увезују окривљеног Марковића са овим убиством. Истичући да је окривљени Радомир Марковић само три пута поменут у завршној речи Тужилаштва за организовани криминал, предложио је да суд окривљеног Радомира Марковића ослободи од оптужбе и донесе ослобађајућу пресуду. Надаље, окривљени је прихватио завршну реч и свог другог браниоца, адвоката Душана Машића, који се придружио завршној речи првог браниоца, адвоката Владимира Маринкова, додајући да није прихватљиво да се као крунски сведок у овом кривичном поступку појављује лице које је осуђено на казну затвора од 40 година и то лицу коме суд у осталим поступцима није веровао, а сада му тужилаштво поклања пуну веру, истичући управо да се ради о сведоку Милораду Улемеку Легији. Надаље, сам окривљени је у својој завршној речи додао и то да капитални сведоци, мислећи на Милорада Улемека, браћу Симовић, Сувајдића и Багзија, нису саслушани од стране полиције у вези својих сазнања у вези убиства Славка Ћурувије, као што је учињено са појединим сведоцима, да би се провериле њихове изјаве. Њима се априори веровало, а за то, по налажењу окривљеног, нема основа. Истакао је да, ако су полиграфски саслушавани радници Државне безбедности, који нису починиоци ниједног кривичног дела, а овакви сведоци који не знају шта нису починили од кривичних дела, нису саслушавани, а њима се априори верује, онда ту нешто у методу рада полиције и тужилаштва није у реду. То што су сведоци изјавили да им је прећено, утврђено је да није тачно, посебно наглашавајући да би лично волео да види ко је то ко може да прети Милораду Улемеку Легији. Сматра да је једини релевантни сведок оштећена Бранка Прпа, истичући да је управо она у свом исказу дала опис лица које је пуцало у Славка Ћурувију, а који се дијаметрално разликује од описа Мирослава Курака. Такође, она је истакла и да оштећени славко Ћурувија није имао политичких амбиција, да је био новинар, кога су интересовале само његове новине и да су и он и она презирали ту врсту политичке моћи, која произилази из некакве политичке функције. Такође је додао и да је све наводе Бранке Прпе потврдио и сведок Душан Михајловић, бивши министар полиције у то време и потпредседник Владе. Надаље је у својој завршној речи анализирао исказе сведока Боре Баџца, Радована Кнежевића који су исказе давали на околност које су потврђивале управо изјаву Бранке Прпе, а надаље је анализирао и исказе сведока Бранка Црног, Радована Божовића, Гикић Предрага, напомињући да управо из изјава ових сведока произилази да он није постављао кадрове њему блиске, већ само оне који су на предлог колегијума имали адекватне квалитете за обављање свога посла.

Надаље се посебно осврнуо на исказ сведока Стевана Никчевића, изражавајући сумњу у његов исказ, која сумња је по њему потврђена детаљним исказом сведока Милована Бркића. Такође се надаље у својој завршној речи осврнуо и на исказ сведока Владана Динића и скренуо пажњу да ни тужилаштво, а ни полиција није у потпуности обратило пажњу на исказ овог сведока нити су испитали његове наводе, детаљно притом анализирајући исказ овог сведока. У погледу мотива за који је тужилац навео да је убијен Славко Ђурувија, а то је његово иступање у земљи и иностранству, критиковање носиоца политичке власти, истакао је да овакви наводи и овакав мотив не стоје у доказима који су изведени у току доказног поступка, сматрајући да је овако опредељен мотив тужилаштва само претпоставка на основу које се тражи материјални доказ. Тврди да је комплетна оптужница неозбиљна, јер услед недостатка иједног доказа све време се вртимо у зачараном кругу самодоказивања и сматра да је једина његова кривица та што је у то време био начелник Ресора државне безбедности. Поново је истакао да он од 2000. године па до дана данашњег није променио ниједну реч у својим изјавама, што конкретно значи да 19 година говори једно те исто.

Износећи своју одбрану пред Тужилашством за организовани криминал, окривљени Милан Радоњић навео је да нема никакве везе ни са једним кривичним делом, нити је било када у животу учинио било шта што би представљало кривична дела, нити је икад у животу био члан ни групе, ни издвојене групе, нити члан било чега што би се на било који начин бавило било чиме, осим ~~онога што је предмет ангажовања Ресора државне безбедности и послова који се налазе у његовој надлежности, у складу са прописима који регулишу Службу и законитим актима, који су тада били важећи у земљи Србији или у оној старој земљи.~~ Никада му ниједан старешина, а променио их је много, није издао, пренео, уценио га да изврши било какво кривично дело. Никада у свом животу није пренео, наредио или урадио било шта што би га навело на кривично дело. Навео је да је у ЦРДБ Београд дошао 05. априла, да је то било негде око поднева, али му је саопштено да ће преузети место начелника ЦРДБ Београд 04., негде увече, иза 22 часа. Налог о његовом постављењу на друго радно место са места на којем се у том тренутку налазио, пренео му је тадашњи заменик начелника ресора, објашњавајући му да је то став колегијума тадашње службе Ресора државне безбедности. И заиста, наредног дана, када је отишао у центар, речено му је да ће и већи део тадашњег оперативног руководства поставке ЦРДБ Београд, морати у најхитнијем временском периоду померити са својих радних места са разлога који су били само Служби познати. Објаснио је да му је то рекао заменик начелника ресора, Ђурчић Никола, са којим је и био на примопредаји 05. априла, када је постављен и када је добио решење о премештењу. До тада је радио као начелник такозване Друге управе. Тај први дан када је дошао у ЦРДБ Београд, не зна да ли је остао у канцеларији можда два сата, мало је попричао са својим тадашњим замеником, Стеваном Никчевићем, са неким људима које је знао и са неким које је тада први пут видео, као на пример Зорана Павића, начелника Деветог одељења, који је као релативно нов човек био придодат штабу који је сачињен од начелника одељења у то време у коме су начелници седели и 24 часа.

Напоменуо је да у том периоду је био велики хаос, посебно везано за аналитику, али се некако функционисало, објашњавајући да су извештаји стизали, а селекцију извештаја који су стизали вршио је увек његов заменик. Функционисало се као и у Другој управи. У склопу тога, везано за предмет обраде Службе, истакао је да он није знао да је оштећени Славко Ћурувија био предмет обраде, већ је он био само издвојено лице, категорија лица која се обрађују по одређеној проблематици, што он у том тренутку није знао. Објаснио је да су извештаји пристизали не само о њему, него о свим лицима која су била обухваћена различитим облицима ангажовања Службе и то у форми извештаја технике, белешци, службеној белешци о вођењу неког разговора. Према Славку Ћурувији се примењивала техника давно пре него што је и планиранио да он дође на чело ЦРДБ у било којој функцији, објашњавајући да је према информацији осталих колега, знао да су мере према Славку Ћурувији примењиване од половине 1998. године. Такође је посебно истакао и то да је у једном тренутку стигао извештај под радним називом «Ћуран», да је након тога он питао заменика Стеву Никчевића, не искључујући могућност да је питао и неког другог ко је ушао код њега, да ли му нешто значи тај радни назив. У сваком случају тада је први пут сазнао да је то лице, дакле конкретно Славко Ћурувија, под третманом Службе. То се дешавало све 07. априла, дакле, два дана по његовом доласку у центар и пошто је чуо о чему се ради, односно пошто му је објашњено да је применом мера тајне пратње која је трајала месец дана пре тога, Служба дошла до података да је он примио новац од неке стране институције и да треба да се изврши примопредаја између Славка Ћурувије и НН лица, он је, не знајући о којој врсти примопредаје се ради, истог тренутка реаговао, дајући налог да се примени мера тајне пратње, а што је урадио и много пута раније у сличној ситуацији. У том тренутку све податке везано за оштећеног Славка Ћурувију је видео у белешци која му је дата у маси осталих бележака, касније извештаја и поновио је да му је тада речено да је Славко Ћурувија на примени мера од половине '98. године. Објашњавајући генерално процедуру активности које би иначе требао да предузима, објаснио је да у 99 посто случајева оперативац ставља предлог да се предузму одређене мере према некоме, мада има ситуација где налог даје он као начелник одељења, наводећи да некада не можете тако да поступите, већ се може десити да налог дате начелнику одељења или директно хитно иде заменику, хитно њему, он то чини и он у тим ситуацијама само сигнира све што пише. Посебно је истакао да сваки налог који је он дао, он није дао усмено, већ је на папиру где је био написан стајао његов параф где је констатовано која се мера примењује и у конкретном случају је написао «ТП» одмах, што значи да је пратња одмах и ставио је датум како би се знало када је он дао тај налог. Тако је радио годинама у Другој управи, па и у конкретном случају када је то учинио, обратио се Павићу, не сећајући се да ли је Павића позвао лично он или његов заменик Стеван Никчевић, коме је речено да се примени мера одмах у року од 24 часа и да се сачињава извештај. Поновио је да је сваки папир који је прочитао – парафирао, а оне које није, у тим није било шта да се парафира. У конкретном случају, везано за Славка Ћурувију, добио је сиров извештај о примени ТКТР, примени тајне контроле телефонских разговора,

у коме је, након читања од стране заменика, важна ствар била подвучена или закачен стикер или написано нешто од стране помоћника, након чега би он парафирао, уколико би сматрао да је то у реду и то увек хемијском оловком, јер није имао шта да крије. У конкретној ситуацији, када је дао налог, он се више о томе није информисао. Рекао је да се подаци који стижу са терена не прослеђују њему, остављајући могућност да он не буде присутан па да не може да реагује истог тренутка, тако да су сви подаци са терена ишли дежурном начелнику у том тренутку, а дежурни начелник је њега обавештавао. Посебно је истакао и то да је у односу на Славка Ћурувију, колико се сећа, исти почео да се ради 08. априла, наводећи да пратња није могла да траје бесконачно као мера, јер то није пракса, објашњавајући да негде горњи рок трајања пратње је три-четири дана. Објаснио је и то да није само пратња Славка Ћурувије била двадесетчетворочасовна, него и сваки случај у ЦРДБ Београд, где се радило о инофактору или предаји различите врсте материјала, информација или било чега. Поновио је да је по његовом доласку на чело ЦРДБ Београд, у једном моменту заиста позвао Павић Зорана, обзиром да је дошло до физичког контакта између пратње ЦРДБ Београд, у касним ноћним сатим и обезбеђења једног нашег политичара који је ту живео и том приликом је рекао Павићу: «Људи, бре, немојте да се зајебавате, не може то тако да се ради. Ја хоћу да знам шта се дешава са пратњом сваког секунда, дакле, не са објектом, него са пратњом.». Надаље, у погледу активности на дан када је убијен Славко Ћурувија, дана 11. априла, навео је да не може да се сети да ли је пратња тог дана обавестила да је објекат у покрету, мислећи на Славка Ћурувију, остављајући могућност да је то врло могуће, и сећа се да је добио податак да је исти успоставио контакт са везом број 1, за које они нису знали ко је и због тога се аутоматски део пратећег апарата одвојио да ради ту везу, мада је Радоњић рекао: «Наставите да радите објекат, можда смо погрешили.». Навео је и да мисли да је то рекао Цвики, а могуће и Павићу, сећајући се да је можда Цвика у том периоду био дежурни начелник. Он је био присутан у центру у периоду од 11 часова до пола 1, а сећа се да се распитивао где му је заменик Стеван Никчевић, за којег су му рекли да ће доћи поподне, након чега је и отишао из центра и то у Другу управу када му је пренето да је објекат – Славко Ћурувија поново виђен са везом и то истом везом број 1, на шта је окривљени реаговао тако што је рекао: «Браво, супер, наставите да радите.», и веза се даље радила, али и објекат. Колико се сећа, у једном тренутку, иза 4 сата поподне, дакле, минут или два пре него што је дао налог да се прекине рад на објекту, односно на Ћурувији, мисли да му је баш Цвика јавио, док је он лично седео у Другој управи, да су идентификовали везу, на шта је он одговорио: «Феноменално, заврши посао, прекидај.», а након што му је Цвика рекао да нема проблема и да је Славко Ћурувија кренуо кући, окривљени је рекао: «Не интересује ме, прекидај.». Такође је објаснио да се у то време Друга управа налазила у улици Данице Марковић. Навео је и да није знао да је објекат Славко Ћурувија рађен од стране Трећег одељења, да је касније то сазнао од Божовића као и да је Славко Ћурувија издвојен случај, а можда му је то рекао Стевановић или неко трећи, а тек када је изашао тај фамозни чланак «Ћуран», сазнао је да је Славка Ћурувију радио оперативни радник Гикић, који је био шеф

оперативног балистичког тима. Појаснио је да ЦРДБ Београд има више одељења, Прво одељење које је контраобавештајно, затим Друго одељење које је обавештајно, Треће одељење које се бави екстремизмом и тероризмом, Четврто одељење које територијално покрива комплетну територију града Београда, Пето одељење – одељење аналитике, Седмо одељење које се бавило техником, Осмо одељење које се бавило кадровима, Девето одељење које се бавило пратњом и Једанаесто одељење које се бавило информатиком. Надаље, у погледу навода тужилаштва, везано за возило које је предао Ратку Ромићу, окривљени је навео да све приче о Кураку и Ромићу су чиста лаж, да га је Ратко Ромић позвао и рекао му да му се покварило ауто, јер му је био шеф, питајући га да ли има неки други ауто, објашњавајући да има информацију да у Другој управи немају возила, након чега је окривљени позвао Павића и рекао окривљеном: «Павке, рекао си ми да имаш кола и да су сви паркирани по двориштима, дај, треба ми за колегу, да завршим посао.», на шта је Павић одговорио да нема никаквих проблема. Не сећа се да он је он Павићу рекао да оде у Другу управу или да се само повеже са Ромићем и не сећа се да ли су се они чули по његовом налогу или не. Оно чега се сећа то је да му се следећег дана, мисли увече, када је дошао у канцеларију, обратила његова секретарица и предала му коверат за које је рекла да је исти предао «Рале», коју је он отворио и из које су испали кључеви и књижица. Везано за предметно возило, рекао је да је он исто возило користио један дан, те да га је предао Марку Жарковићу на паркингу тог истог штаба у центру с тим да није могао да определи када је то тачно било. Везано за свој избор за начелника ЦРДБ Београд, појаснио је да је Друга управа РДБ-а била задужена за прикупљање обавештајних података и да је то била обавештајна управа. Ту је једно време био оперативац, па једно време заменик начелника управе и '98. године је постао начелник те управе. Надаље је објаснио да је Раде Марковић био на челу Ресора државне безбедности, када је он, 05. априла, посао начелник ЦРДБ Београд, 1999. године. У погледу Славка Ђурувије објаснио је да није знао ништа о њему, ни ко је, ни шта је, све док није добио обавештење од Стевана Никчевића. Везано за даље поступање у односу на Славка Ђурувију, навео је да у погледу тога ни од кога није добијао налоге, већ да је све одлуке донео на основу свог личног искуства. Појаснио је да је у свом раду, на месту начелника ЦРДБ Београд, добијао пошту у фасцикли или у коверти која је била затворена и испечатирана, коју је он, по добијању, читао, а највећи део података из тих извештаја, давао је свом заменику или аналитици, а уколико је сматрао да је нешто битно и врло актуелно, давао је налог да се такви подаци доставе начелнику, тачније окривљеном Радету Марковићу, како би се исти информисао. Што се пак тиче конкретног случаја, тврди да он Радомира Марковића није обавештавао о Славку Ђурувију. У погледу његовог кретања, спорног 11. априла 1999. године, прецизирао да је да је, после састанка у Другој управи, отишао до своје породице, до родитеља своје супруге, који се налазе у непосредној близини, можда три минута колима, тачније у Денкову башту, код дела продавнице «Вера» на Коњарнику, ушао је у кућу и баш када је имао намеру да се истушира и да се врати у фирму, с тим да пре тога седне и руча са породицом, позвао га је телефоном начелник одељења, који му је предочио: «Шефе, имамо проблем, лице које смо

радили је убијено испред свог стана.», а његова реакција је била таква да му је испао телефон из руке и да се заледио. Када се сабрао, мисли да му је рекао, повуците људе, провери, пошаљите неког на лице места да видимо шта се дешава, предочавајући им да ће доћи за два до три сата до канцеларије. Након прекида разговора са начелником позвао је окривљеног Радомир Марковића на његов мобилни телефон и рекао му: «Шефе, молим те, имам велики проблем, па ако можеш јавити ми се неком стабилном везом.». Том приликом окривљени Радомир га је питао ко је то, а Радоњић му је објаснио о ком лицу се ради и тада му је окривљени Радомир Марковић рекао: «О кеј, није проблем, молим те, све оно до чега дођете са мере, а што може да помогне дајте Градском СУП-у да се случај што пре реши и јави Бранку Ђурићу.». Окривљени је тај налог пренео Цвијетину Милинковићу, који је том приликом био дежурни начелник Првог одељења и зна да је он то пренео даље хијерархијски и оно чега се сећа, то је да је прве извештаје добио негде око 8, 9 часова истога дана. Следећег дана су већ кренули различити коментари и те коментаре је уредно јављао Градском СУП-у, дакле све оно што су добијали кроз ту меру, али и кроз друге мере, али није нашао за сходно да о томе обавештава начелника Радомира Марковића. Што се тиче његовог боравка у службеним просторијама тога дана, навео је да је неких 70 посто тог дана провео у службеним просторијама, осим можда тих сат, сат и по, што је остао код куће, напомињући поново да је у ЦРДБ Београд стигао између 8 и 9 часова и сећа се да се прво чуо са Цвијетином Милинковићем, да се затим чуо са замеником Стевом Никчевићем, а и да се са њим видео, али то не може да гарантује, ценећи да је то било негде око 20, 21 час, објашњавајући да је тада он седео доле, да је Стеван Никчевић ушао, да су се погледали, да су можда нешто коментарисали. Што се пак тиче његовог посла у Другој управи, истакао је да је имао два заменика и то Попивода Милована и Мићић Радивоја и да у то време није постојала могућност да радник Друге управе добије ауто у Другој управи без његове сагласности. Објашњавајући свој однос са Ратком Ромићем навео је да је њихов однос био искључиво службени, да га познаје из неких заједничких послова крајем '80. године, да га зна непосредно и јако добро из периода можда '96. и '97. године, када је он примљен у Другу управу. У склопу послова који су радили, зна да је Ромић непосредно пре спорног догађаја био на извршењу одређеног задатка, да је о његовом повратку био обавештен од неког од његових заменика из Друге управе. Што се пак тиче Мирослава Курака, приватне контакте са истим никад није и мао, познаје га, упознао га је, рецимо, '93. или '94. године, зна да је из САЈ-а, да се никада са њим није дружио, да никада са њим пио кафу није. Сећа се да га је први или други дан након бомбардовања видео када је излазио из канцеларије, а након што га је упитао шта ће ту, од истог је добио одговор да је резервиста МУП-а и да је дошао уколико буде потребе за њим. Определио је да га је видео 25. марта. Са истим није имао никакав контакт надаље, па ни 11. априла 1999. године, да не зна ни његов број телефона, објашњавајући да се можда са окривљеним Ратком Ромићем чуо тог спорног дана и то не само тог дана, него и пре и после, не могавши да определи да ли је то био контакт преко директног телефона специјала или мобилног телефона, да је разговор био кратак ако га је било, поново

истичући да се уопште није чуо са Кураком, јер за то није постојао ни разлог, ни могућност, нити је знао где је тај човек, нити је имао било какве везе са њим. Поново, говорећи о пратњи оштећеног Славка Ћурувије, навео је да се он није мешао у то шта ради пратња, док се ствари дешавају, објашњавајући да је био информисан једино о томе да ли је «контакт» ту или на неком другом месту. Оног тренутка када му је речено да је установљена веза, а мисли да му је ту информацију јавио дежурни начелник, реаговао је тако што је навео «нема проблема, веза се ради, то је у реду, наставите објекта, јављајте». Поновио је такође да је он лично дао налог и да то није ништа чудно, јер је увек давао налог када је директно био укључен у сам посао пратње. Такође је навео и да спорном приликом није био присутан, 99 посто би праћење објекта могао да контролише његов сарадник, с тим да би се он са својим сарадником договорио како да се ради, а наиме, дао би му инструкције о радњама које треба да предузму. Што се тиче комуникације спорном приликом, објаснио је да су у том периоду сви имали пејдере, специјал, мобилни телефон, фиксни телефон, који се најчешће користио, уколико је то било могуће, појашњавајући да, што се њега лично тиче, да је он имао 3 или 5 или 7 или 10 мобилних телефона у том периоду, мада је 99 посто спорном приликом контактирао са специјала. Такође је навео и да овај случај праћења оштећеног Ћурувије није био једини којим је он лично и непосредно као начелник координирао и руководио. Посебно је истакао и да су сви начелници одељења били упознати са праћењем истог. Што се тиче његовог односа са начелником Деветог одељења, Зораном Павићем, објаснио је да је са истим разговарао, да је истог позвао на разговор са разлога који је у ранијем делу своје одбране навео, објашњавајући да ниједног тренутка му није рекао да његово одељење лоше ради, већ му је само рекао да «немој да се з.....», као и да он није тај и тај, па да са њим може да се ради шта ко хоће, објашњавајући том приликом Павићу, да хоће да зна где су радници Деветог одељења сваког тренутка. Међутим, то није значило да је инсистирао да зна потпуно свако кретање сада покојног Ћурувије, објашњавајући да је, кад год је учествовао директно у пратњи, тржажио да га припадници пратећег одељења обавештавају о лицу које прате. Што се тиче сарадње са начелником Градског СУП-а, након што је оштећени Славко Ћурувија убијен, објаснио је да је имао контакт директно са начелником Градског СУП-а, Бранком Ћурићем, али да истог није информисао да је оштећени Славко Ћурувија био лице под оперативним мерама. Оно чега се сећа то је да мисли да је прочитао извештај који је његова служба сачинила за спорни дан, с тим да је појаснио да је сигуран да је писани извештај прочитао сутрадан, али да оставља могућност да је то било истога дана у вечерњим сатима, с тим да није могао да определи да ли је исти био потписан од стране начелника одељења или шефа смене. Одговарајући на питања, надаље је у својој одбрани навео да је Београдски центар располагао информацијом да је сада покојни Славко Ћурувија примио неки новац, а информацију је имао не из иностранства, већ од инофактора, с тим да је појаснио да он није имао информације да ли је предузимано нешто поводом тога, обзиром да је у ЦРДБ Београд дошао 05. априла, а радња о примопредаји се дешавала у фебруару месецу исте године, дакле, у времену када су се према оштећеном

Славку Ћурувији већ примењивала одређена оперативно техничка средства. У погледу примена мера према оштећеном Славку Ћурувији, дакле примени мера надзора комуникација и мера тајног праћења, објаснио је да за исту конкретно није постојало одобрење Врховног суда за примену, обзиром да се није радило о мери која је примењивана у континуитету годину дана. Као друго, сматрао је да у односу на Славка Ћурувију се не ради о оперативној обради и да цео тај поступак не представља толико висок ниво да би се тражило одобрење Врховног суда. Такође је, везано за примену мере, објаснио и да у служби постоји примена такозваних ад хок средстава, а што конкретно значи да се одређене мере могу примењивати ад хок у трајању до седам дана и могу се обнављати, уколико за то постоји неки разлог, опредељујући да су се практично те ад хок мере обнављале уторком. Такође је надаље појаснио да је увек морао постојати захтев за примену мера, који је у принципу потписивао оперативац, мада је тај захтев могао да потпише начелник одељења са једне стране, а начелник центра је морао то да парафира са друге стране. Такође је додао да је постојала и процедура да се у одређеним ситуацијама тражи сагласност заменика начелника ресора. У склопу наведеног, поново је истакао да он није потписао ниједан налог, јер за то није било потребе после спорног догађаја, мада је сигуран да је мера трајала још једно кратко време, можда два-три дана, обзиром да је предметна мера била у року за примену ад хок мера у трајању од седам дана. Појаснио је и то да су се сви припадници Службе, и у склопу тога ЦРДБ Београд, придржавали свих прописа који су регулисали поступање припадника у оквиру Службе и сматра да није било никакве злоупотребе, а која би њему била позната. На питање да ли је његов заменик, Никчевић Стеван, био упознат са обрадом, сада покојног, Славка Ћурувије, објаснио је да је немогуће да исти није знао, обзиром да му је он лично рекао ко је уопште оштећени Славко Ћурувија, објашњавајући му да је он новинар, да је он неки издвојени објекат, да су раније установили да му је неко дао лову, при том му је Никчевић објаснио ко и колико и све то је и определило окривљеног да да налог да се исти и даље прати. У погледу места боравка током 11. априла 1999. године, одговарајући на питања, навео је да је једно време тог дана био у штабу на Сењаку, где се налазио врх државне службе, где је било присутно пар људи из Друге управе, да је потом уствари био у Другој управи поподне, где је завршавао свој посао и предао смену, прецизирајући да је у ЦРДБ био до неких 10 часова, када је кренуо за ЦРДБ Београд, где је био негде око пола 11, 11, где се задржао до неких пола 1, 1, одакле је отишао у Другу управу која се налазила у улици Данице Марковић, где је седео до 4 сата поподне. У Другој управи се видео са својим колегама, Мићићем и Попиводом, ту је била и секретарица, а након 16 часова одлази својој кући код супруге, односно код њене мајке у улицу Крижанићева 36, где му се налазе деца и остатак породице, а где га је и позвао телефоном Цвијетин Милинковић. Надаље, одварајући на питања, поновио је да му окривљени Радомир Марковић никада ни за једно лице, па ни за оштећеног Славка Ћурувију, није наложио да се прати и да се изврши како његова или било чија друга ликвидација и да он није никада ни на који начин, обзиром да није имао уопште контакт са Кураком, а да је Ромића само пословно познавао, организовао да ти

људи добију податке о тајном праћењу оштећеног Славка Ћурувије. Надаље је у својој одбрани навео да је први пут сазнао да је Славко Ћурувија обрада, односно издвојен случај у ЦРДБ Београд, оног тренутка када је имао прилике да прочита извештај на коме је, између осталог, поменут псеудоним «Ћуран», када је питао заменика ко је уствари «Ћуран», а заменик му је тада објаснио да се ради о лицу које је издвојен случај, који се ради дужи временски период, значи пар месеци и за кога је утврђено да је од стране институције добио новац и том приликом се окривљени Радоњић упитао како је све то могуће. На питање да ли је са својим замеником комуницирао дана 11.04.1999. године изјавио је да се не сећа, да је могуће. На крају, поново одговарајући на питања, навео је, а везано за примену мера, да је редовна процедура таква да оперативац који је савестан и коректан, са добрим руководством у служби, напише иницијални извештај, тај извештај се верификује даље, па се онда договара, па се пишу предлози за примену ове или оне мере, али је могућа и сасвим другачија варијанта, да оперативац све то пропусти, да налог да начелник одељења, а могуће и да он то не уради, већ да то уради његов заменик. На питање да поново објасни шта се десило са везом коју је спорном приликом пратеће одељење идентификовало, рекао је да је њему јављено да је веза идентификована, да је установљена њена адреса, тачније, где је отишао и истог секунда је потом Радоњић рекао: «Одлично, завршили смо, прекидајте посао». У исто време је рекао: «Напуштај објекат, не интересује ме, завршили смо посао, идемо даље.», остављајући могућност да је чак и рекао: «Наставићемо и даље.», објашњавајући додатно да није у тој ситуацији рекао да ће се у односу оштећеног Славка Ћурувију применити нека друга мера.

Износећи одбрану на главном претресу, окривљени Милан Радоњић навео је да остаје при наводима које је изнео пред Тужилаштвом за организовани криминал 14. јануара 2014. године, поново истичући да он у животу никада није извршио никакво кривично дело и да се целог свог живота трудио да ради максимално професионално, сходно свом знању и свом искуству, а увек у складу са Правилима о раду Ресора државне безбедности, односно са законским актима који регулишу рад ресора. Објаснио је да је он у тој Служби радио од 1983. године, да је радио практично од најнижих радних места, од Деветог одељења, као оперативни радник у контраобавештајној служби, касније на другим задужењима која су некад била компилација различитих пословних захвата у оквиру Службе, да је добар део свог живота радио у обавештаној управи, где је био и заменик начелника, па и начелник, а свој радни век завршио је на месту начелника ЦРДБ Београд. Истакао је да Радомир Марковић, па ни Ратко Ромић, нису никакви његови пријатељи, ни рођаци, нити другови из било ког облика живота, осим посла, објашњавајући да му је Радомир Марковић био руководилац, а он лично, стицајем околности руководилац окривљеном Ратку Ромићу. За сво време његовог живота и рада у РДБ, није добио никакав налог који би био на било који начин кривично дело. Сматра да је једини мотив поступка који се води тај да се јавности презентира злочиначка улога Ресора државне безбедности у друштвеном животу у земљи, што је заиста потпуна неистина. Истакао је да га никада у животу нико није упознао ни са каквим планом о било каквој кривичној активности у

Служби, па самим тим ни окривљени Радомир Марковић, објашњавајући да је до 1990. године, као и сви припадници тадашње Службе државне безбедности, био члан Савеза комуниста Југославије, а да од 1990. године није био члан ниједне политичке странке, без обзира да ли је она била опозиција или позиција. Везано за Радомира Марковића истакао је да је он дошао на место начелника ресора и да га је од тог тренутка до почетка бомбардовања видео четири пута и то никада насамом, никада ван службених просторија Ресора државне безбедности. Први пут је, заједно са тадашњим начелником Друге управе, видео Начелника ресора у присуству његовог помоћника, негде у децембру месецу. Други пут је то било после новогодишњих празника, када је добио радни задатак, налог, од Начелника службе, којом приликом су била присутна и два тадашња заменика, да Друга управа заврши један конкретан посао и да га известе о томе. Трећи пут је то било по завршетку посла по налогу начелника Ресора државне безбедности, обзиром да је окривљени непосредно руководио тим послом, којом приликом је начелнику ресора презентовао резултате до којих је дошао. Четврти контакт је био 24. марта, када је Друга управа дошла до података о постојању некаквог ланца снабдевања оружјем шиптарских терориста, због чега је окривљени тражио сагласност од начелника да се једно од лица приведе ради даљег комбиновања, коју сагласност је и добио, те је тај посао и завршен на тај начин. Везано за тај 24. март, дан почетка бомбардовања, окривљени је навео да је у времену након 22,30 часова у просторије Друге управе дошао комплетан руководећи апарат Ресора државне безбедности на челу са начелником, замеником, помоћницима, свим начелницима управа, где је начелник одржао састанак и издао одређене налоге, након чега је начелник отишао на измештену локацију ван Ресора државне безбедности. Након тога, начелника ресора је поново видео у тренутку када је успостављен такозвани штаб у вили на Сењаку, до ког периода се није видео са истим, али се са њим чуо. Појаснио је да је штаб био смештен у релативно великој згради, у којој су се налазиле колеге из Прве управе, Треће управе, ту је била и веза, а у склопу исте и мала зграда која је била гаража, као и мала зграда која је имала две просторије, од којих је једна била већа. У истој су се налазила четири стола, од којих је један био за начелника и за заменика, трећи сто је користило особље Друге управе, конкретно окривљени, а четврти сто су користиле колеге Франко Симатовић и Бранко Црни. Првих седам, осам дана по бомбардовању, дежурство у тој згради, која је представља штаб, је било двадесетчетворочасовно. Ту су се стицала сва сазнања и прикупљали сви подаци о свему ономе што се дешавало на територији Србије, одржавала се комуникација са практично свим центрима и због такве активности начелника ресора, све до његовог преласка у зграду која се налазила код «Звездиног» стадиона, ниједан једини секунд није видео насамом. У погледу његовог постављења за начелника ЦРДБ Београд детаљније је објаснио да га је 04. априла 1999. године иза 21 час позвао заменик начелника ресора Никола Ћурчић и рекао му да је одлуком руководства колегијума Службе одлучено да он буде распоређен на место начелника ЦРДБ Београд, те се стога 05. априла 1999. године, око 12 часова, видео са начелником и замеником начелника, где му је указано на податке и сазнања који су исти имали и којом приликом је

договорено да ће се мењати кадрови. Након што се окривљени интересовао да ли ће имати слободу да сам изабере људе са којима ће сарађивати, добио је ту сагласност, те је тако добар део руководства из ЦРДБ Београд, био смењен са својих радних места и постављени су нови кадрови. Надаље, изјашњавајући се о применама мера у Ресору државне безбедности, појаснио је да се све оперативне техничке мере које примењује Седмо одељење или Седма управа без изузетка мењају 24 часа. Њихова обрада може бити хитна, моментална, може бити у складу са динамиком којом се ради, али у сваком случају њихова примена је у року од 24 часа. Оне по свом карактеру могу бити сталне мере, то су мере уз одобрење председника Врховног суда Србије и такозване ад хок мере или мере до осам дана, мада је прецизније рећи да је то време њихове актуелне експлоатације, и то је мера која се примењује у специфичним ситуацијама, када су разлози хитности, када се врши одређена провера претходних навода или све оно што искључује разлоге за употребу сталне оперативне мере, без обзира да ли је то примена мере тајне контроле телефонских разговора или нека друга мера. Ту је посебно истакао да стицајем околности, према покојном Славку Ћурувији није дао ниједан једини налог за примену оперативне техничке мере тајне контроле телефона, не зато што је избегавао ту обавезу, већ једноставно физички није био присутан у центру, због чега је то урадио његов заменик, али да је био присутан, он би лично потписао тај налог. Што се тиче оперативне техничке мере тајне пратње посматрања и фотодокументовања, објаснио је да је то мера у искључивој надлежности начелника Центра Београд. Једино налог и сагласност за примену те мере која би се одвијала ван територије границе даје Начелник ресора и то је једини случај када то он чини. Мера тајне пратње се може примењивати у релативно кратком временском периоду када су познати елементи и радни задаци. Може се примењивати у комбинацији са неким другим мерама, односно оперативном техничком ангажману Службе и то условно речено дужи временски период коришћења те мере и мера се може користити 24 сата пута одређени број дана који не може бити бесконачан јер све имају своју дужину и своју логику. По доласку 05. априла у ЦРДБ Београд, окривљени је навео да је тада преузео дужност, да је дошао са замеником начелника РДБ, Николом Ћурчићем и то у просторије које су се налазиле у Цара Уроша. Ту је било 20, можда 30 људи, били су углавном руководиоци и у првом обраћању тим људима, након што им се обратио Начелник и заменик начелника, окривљени им је рекао пар основних напомена, између осталог и да се практично у оперативном смислу рада ништа неће мењати и том приликом је рекао да тражи максимални професионализам, објашњавајући да, обзиром на личне обавезе које је имао везано за његов рад у Другој управи, да ће у ЦРДБ Београд долазити максимално колико му време буде дозвољавало, објашњавајући да, колико се сећа, у првих десетак дана то време није било дуже од два сата дневно, које време је користио да би прочитао пошту и упознао се са послом. Многе из Центра РДБ-а није познавао, а један од радника које је познавао био је и «Цвика», односно Цвијетин Милинковић, као и Стеван Никчевић, који је из Друге управе прешао у ЦРДБ Београд. Приликом упознавања са новим послом, упознавао се са документацијом у којој су били различити подаци и сазнања, радило се о

такозваним изворним материјалима и било је неких бележака различитих категорија које је окривљени читао и трудио се да што више запамти. Другог или трећег дана по доласку, између осталог, у извештају који се налазио у његовој фасцикли, видео је и податак да извесно лице под именом Славко Ћурувија, новинар, треба да оствари контакт са НН лицем, да изврши некакву примиопредају и постојао је податак да након тога постоји могућност да исти оде за Црну Гору. Приликом упознавања са овим подацима поред њега се налазио Стеван Никчевић, те је истог упитао због чега се «ради» ово лице и он му је објаснио да се то лице «ради» од половине '98. године, да је обухваћено у широј категорији лица из категорије новинара и да је разлог за рад, тачније примену мера према Славку Ћурувији и осталим људима који су били предмет интересовања центра, било писање, односно извештавање о догађајима на Косову. Тада је окривљени и сазнао да је применом мера Ресора ЦРДБ Београд, установљено да је Славко Ћурувија негде половином фебруара месеца примио новац од лица из стране амбасаде, да је то факат документовано и то тако реализовано. Истог секунда, он је сваки документ у служби који је читао парафирео у горњем десном углу, и ако је имао неку примедбу или налог, исти је у писаној форми и дао. У конкретном случају је написао «применити тајну пратњу», а испод тога «идентификовати везу», а испод тога је написао «договор», што је конкретно све значило да је дао налог за примену тајне прање, да би се идентификовала веза и да се установи о чему се ту ради. По реализацији те мере план је био да као прво, Славко Ћурувија не буде више обрађиван кроз такозвану «трећу линију», с тим да је ту објаснио да у том моменту Славко Ћурувија није био обрада Ресора државне безбедности, није био ни претходна оперативна обрада, већ је представљао категорију обрађиваних лица, објашњавајући да то значи да је статус Славка Ћурувије у том тренутку био да је исти издвојено лице. У погледу помињања такозване треће линије, објаснио је да се трећа линија бави, између осталог, екстремизмом и тероризмом. Надаље је у својој одбрани навео да, након што је издао налоге о којима је говорио, не може са сигурношћу да се изјасни да ли је разговарао са Павићем, остављајући могућност да јесте, а исто тако не негира чињеницу да је можда разговарао и његов заменик, коме је окривљени пренео налог да се према лицу примени мера практично већ наредног дана. Везано за тај налог, објаснио је и да је тражио да буде информисан о свим битним безбедносним подацима који се дешавају на терену. У конкретном случају заиста је и био информисан о свим битним променама, а једна од тих промена је активност објекта у покрету, што конкретно значи, контакти са лицима, с тим да је појаснио да првог дана није имамо никакву информацију, те је с времена на времена питао да ли има нешто ново на делатности на објекту, док је другог дана њему јављено да је објекат, а мислећи на Славка Ћурувију, у покрету и можда податак и то један, на којој се локацији налази, док остали подаци њему нису јављани. У једном његовом позиву према центру, тражио је да му се достави један податак, невезано за Славка Ћурувију, објашњавајући да је све време искључиво комуницирао са дежурним начелником у центру и том приликом му је речено да се објекат вратио кући. Окривљени је тада питао зашто му то није јављено и због тога је реаговао веома бурно, објашњавајући да је такво понашање

потпуно недопустиво и крајње непрофесионално. Појаснио је да оперативци Девог одељења имају задатак да уочавају и све што уоче, јаве њему, обзиром да оперативац Девог одељења не мора знати и у принципу и не зна, шта се практично ради на конкретном објекту. Након бурног реаговања, рекао је Павићу да се конкретно не ради о раду Јавне безбедности, већ да је у питању Државна безбедност, у којој служби постоје правила и интереси који су другачији од Јавне безбедности и да од Павића тражи крајње професионално понашање. Након овога, пратња оштећеног Славка Ђурувије наставља се и наредни дан, дакле трећи дан, а то је управо дан када је оштећени Славко Ђурувија и убијен. Објаснио је надаље да је тог дана био у ЦРДБ Београд, да је отишао после завршене смене, објашњавајући да је негде иза 8 сати дошао заменик начелника ресора, који га је питао да ли његови раде на терену, објашњавајући да га је то питао Никола Ђурчић и након што је окривљени био зачуђен због оваквог питања, заменик начелника га је тада упознао да је њему јављено да је дошло до контакта оперативца окривљеног Милана Радоњића, тачније радника Девог одељења, са обезбеђењем премијера Србије. Окривљени је истог секунда реаговао тако што је окренуо телефоном дежурног начелника у центру, питао где је Павић и након што је добио информацију да је изашао, окривљени је рекао да се нацртају и он и дежурни који је радио ту ноћ из Девог одељења и да га сачекају у центру. Иза 10 часова Павић је заиста дошао и окривљени му је поново скренуо пажњу на правила понашања и предочио му да ће, због непрофесионализма, морати да **предузима одређене кораке и мисли да је том приликом рекао да ће их кажњавати**. Након тог разговора, негде око 12 и 30, 13 часова, ~~сећа се~~ да је имао састанак у Другој управи, да се претходно распитивао где је његов заменик, те да је оставио, пре одласка из центра, захтев да му се заменик јави када дође и оставио је телефон, објашњавајући да је за комуникацију у том периоду коришћен и фиксни телефон и специјал. По одласку у Другу управу имао је састанак са својим заменицима, Мићић Радивојем и Попиводе Милованом, а тема разговора је, између осталог, била преузимање Мише Милићевића, оперативног инструктора и окривљеног Ратка Ромића, оперативног инструктора, за потребе, односно ангажовање у ЦРДБ Београд, око чега су се и договорили. У Другој управи је био негде до 16 или нешто мало иза 16 часова. Иначе, непосредно по његовом доласку у Другу управу, дежурни начелник му је јавио да је установљен контакт Славка Ђурувије са извесним лицем, на шта је окривљени реаговао тако што је рекао: «Супер, преузмите везу, али наставите да радите објекат, јер постоји могућност грешке». Питао је том приликом да ли је „веза“ било ком позната на терену. Негде иза 16 часова, дежурни начелник га је поново позвао и рекао да је дошло до контакта у неком ресторану и у том тренутку окривљени није запамтио назив ресторана, али је дао налог, рекавши дежурном начелнику: «Одлично. Прекините да радите објекат, наставите да радите „везу“, идентификујте „везу“ и завршили смо посао». Тада је рекао и „повратак у базу“. Кратко време након тога, не могавши да определи да ли је то 10, 15 или 20 минута, јављено му је да је веза идентификована и окривљени је реаговао тако што је рекао: «Супер, браво момци.» и тада је истима рекао и оно што су му замерили касније, а то је: «Према њему ћемо применити

друге мере.»), при том мислећи на све оно што следи после тога, а то је анализа, прикупљање додатних података, промена статуса, са коначним циљем да се лице врбује, ако је то могуће, а ако није могуће, да се уђе у одређени степен комбиновања. Затим је појаснио да је из Друге управе сео у своје возило, да је отишао до породице на планирани ручак и након што је сео, у једном тренутку му је zazвонио телефон, јавио се дежурни начелник Цвијетин Милинковић и питао га да ли може одмах да се јави неком другом везом, при том мислећи на фиксни телефон. Окривљени је то урадио, окренуо дежурног начелника преко фиксног телефона, који му је том приликом буквално рекао: «Лице које смо радили је убијено испред свог стана.». За овим, окривљени је објаснио да, колико се сећа, мисли да му је рекао да пошаље неког кога има на лице места да види о чему се ради и да прати комуникацију. Потом је одмах окренуо окривљеног Радомира Марковића, Начелника ресора, који му се, обзиром да га је позвао на мобилни, одмах јавио са фиксног телефона и окривљени му је практично пренео исту информацију коју је њему пренео дежурни начелник. Окривљени Марковић је одреаговао тако што је окривљеном рекао: «Пратите шта се дешава, контролишите мере, све што има од података који евентуално могу да помогну Градском СУП-у јави Буци.». Окривљени је објаснио да је Буца уствари Бранко Ђурић, начелник Градског секретаријата унутрашњих послова у Београду. Тако је и завршена комуникација између окривљеног и окривљеног Радомира Марковића. Сутрадан се видео са начелником, коме је објаснио зашто је примењивана мера према оштећеном Славку Ђурувији и упознао га је са досијеем. **Што се пак тиче понашања након завршеног разговора са начелником ресора, окривљени је даље истакао да се чуо са дежурним начелником Цвијетином Милинковићем и рекао му да се прикупљају сви подаци са оперативно техничких мера и то не само са мера које се примењују према Славку Ђурувији, већ и према свим лицима, а која би евентуално на било који начин могла да коментаришу неке разлоге или пак мотиве због којих је до спорног догађаја дошло.** Потом је од куће отишао до центра, негде око 21 час, где се видео, између осталих и са својим замеником Стеваном Никчевићем, са којим је у пар реченица прокоментарисао оно што се догодило. Завршио је још своје преостале обавезе и након тога отишао кући. Сутрадан је дошао у центар, објашњавајући да је у току ноћи било прикупљено све што је било прикупљено, одређени извештаји и то не само извештаји о примени мера према оштећеном Славку Ђурувији, него и неких других. Све податке је јавио Бранку Ђурићу и скренуо му пажњу да се не ради ни о каквим чињеницама, него буквално коментарима до којих је служба дошла преко својих извора. Истакао је да није рекао истом да је Славко Ђурувија под мером. Како је та мера, која је заведена у уторак као радни дан, истицала такође у уторак, окривљени је није обновио, обзиром да је у току тог понедељка сачињен и последњи извештај, а нису били прикупљени подаци који би указивали на нешто ново, те стога није видео ниједан разлог да се мера према оштећеном Славку Ђурувији продужи. Због тога је и рекао да само стицајем околности није потписао ниједну оперативну техничку меру. Надаље, у својој одбрани је говорио о томе да се 01. новембра 2000. године појавио чланак «Тајно праћење, објект Ђуран». Том приликом окривљени је седео у

друштву заједно са својим заменком Лечић Веселином, Дикић Александром и помоћником за правна питања, Соколовићем и заједно су анализирали, између осталог да ли је тај извештај веродостојан, којом приликом су затражили досије и установили да се у досијеу не налази тај извештај. Окривљени је посебно истакао да оно што је том приликом прво уочио, је да на извештају није био његов параф, а друго, да је фалио један потпис. Међутим, садржај самог документа указивао је на начин како се сачињавају извештаји у Служби. Везано за овај догађај истакао је и то да је пар дана пре појављивања извештаја, применом оперативних техничких мера према другом објекту, центар дошао до података да се у комуникацији међу саговорницима говори и о томе да ће извршен документ одјекнути као бомба и одлучено је међу тим саговорницима да се тај документ или материјал достави госпођи Наташи Кандић. Објаснио је да је ово истакао управо с разлога што је Наташа Кандић поднела кривичну пријаву против њега и окривљеног Радомира Марковића. Иначе, по подношењу ове кривичне пријаве, Тужилаштво за организован криминал је покренуло поступак, те је он са тих разлога давао свој исказ у Градском СУП-у, где је до детаља објаснио шта је као начелник радио и том приликом је изнео све оно што је и сада навео у својој одбрани. Надаље, посебно говорећи о свом односу са окривљеним Ратком Ромићем, истакао је да је био у сталној непосредној вези са њим све док је он радио у Ресору државне безбедности, објашњавајући да је он у Другу управу дошао или крајем 1996. или почетком '97. и да је радио на једном сегменту одржавања. У току 1998. године, а посебно почетком НАТО агресије, то је био један од најважнијих сегмената рада у оперативном смислу. Са истим је био у сталној вези и "то свим средствима комуникације, с тим што о послу никада са окривљеним Ромићем није разговарао ни мобилним телефоном, избегавао је да то чини чак и фиксним телефоном, обзиром да је све путем ове технике могло бити прислушкивано. Истакао је и то да су се виђали док су радили у управи сваки дан, некада само у пролазу, неки пут на јутарњем радном састанку, неки пут на анализи неког посла. Не негира чињеницу да се и за време спорних догађаја везано за оштећеног Славка Ђурувију, чуо са Ратком Ромићем, као ни чињеницу да је возило на захтев окривљеног Ратка Ромића истом дао. Објаснио је да је Ратко Ромић, по његовом налогу, негде на почетку бомбардовања, био упућен на извршење радних задатака у један центар ван Београда. По његовом повратку са терена, а о чему је окривљени био обавештен од својих заменика у Другој управи, окривљени Ромић га је позвао и рекао да има проблем са квалитетом аутомобила, с тим да није могао да се сети о којој се врсти квара радило и да, ако може, му окривљени Радоњић обезбеди друго возило. У Другој управи, а према информацији коју му је окривљени Ромић пренео, аутомобила није било, те је стога окривљени обавио разговор са Павићем, пошто је знао да Девето одељење има највећи број возила које користи у свакодневним пословима и Павић му је рекао да је возила дао радницима који имају какву такву могућност да гаражирају иста, обзиром да се радило о специфичним возилима, тачније возилима са специфичном опремом, а наима, та возила су имали радио станице, микрофоне и било би недопустиво да се такво возило украде. Питао је Павића да му једно такво возило да и рекао му да ће то возило после коришћења у

Другој управи, до поправке возила којим је био задужен окривљени Ратко Ромић, бити дато на задужење лицу које је у том тренутку радило одређене послове и радне задатке, а нема никакве везе са ЦРДБ Београд, мислећи при том на Марка Жарковића, који је био ангажован на издвојеној активности службе. Надаље је појаснио и то да зна да је возило предато, а то зна поуздано, обзиром да му је његова секретарица предала кључеве од тог возила и зна да је то возило видео у штабу на Сењаку. Мисли да је то возило коришћено 24 часа од стране Ромића, а то му је у сећању јер мисли да је два пута за врло кратко време и сам користио исто возило пре него што га је преузео Марко Жарковић. Није негирао чињеницу да је можда направљен пропуст, да нису попуњене књижице за задужење. Након овога, поново говорећи о својим налозима које је дао везано за спорни догађај, истакао је да ни на који начин ниједан његов старешина му није издао никакав налог који је против закона, нити је он као старешина било коме на било који начин издао било који налог који би био против правила службе. Поновио је да зна какве је налоге дао, зна да је издао налог за пратњу покојног Славка Ђурувије, објашњавајући да зна и зашто је дао налог, понављајући да оног тренутка када је дошло до контакта између сада покојног Славка Ђурувије и везе која је рађена у ресторану «Коларац», је дао налог дежурном начелнику ЦРДБ Београд да се прекине оперативно ангажовање према Славку Ђурувији и настави ангажовање, односно пратња до идентификације везе. Што се пак тиче контакта са окривљеним Мирославом Кураком, у својој одбрани окривљени је навео да се са њим никада у животу није чуо, ни мобилним телефоном, ни фиксним телефоном, ни специјалом, нити било којим дугим средством комуникације. Никада се са човеком није видео ван канцеларија и то у периоду од 1993. године, када је он у групи људи прешао из Ресора јавне безбедности у Ресор државне безбедности и тада га је виђао једино на радним састанцима и у пролазу га поздравио. Дана 25. априла у поподневним часовима, а по почетку НАТО агресије, видео је Мирослава Курака, негде око 15 часова, када је излазио из тадашње Друге управе и тада га је питао шта ради ту, те му је окривљени Мирослав Курак објаснио да је он дошао као резервиста, ако нешто треба. Након тог сусрета, истог није нити видео, нити чуо, нити остварио било какву комуникацију. Одговарајући на питања заменика тужиоца за организовани криминал, а везано за издавање налога за спровођење мере тајног праћења, објаснио је да не може да определи да ли је он лично или његов заменик, Стеван Никчевић, дао налог, али оно што зна то је да је сигурно о томе разговарао са Стеваном Никчевићем. Такође је објаснио да су налози за тајно праћење у конкретном случају дати писмено, да је Стеван Никчевић издао налог начелнику Трећег одељења, начелник Трећег одељења за оперативце, оперативац направио предлог, а предлог дошао и био потписан, објашњавајући да се овакав налог може дати и усмено, али да су сви налози које је он дао у ЦРДБ Београд били у писаној форми. Надаље, одговарајући на питање зашто је дао налог за прекид мере према оштећеном Славку Ђурувији, окривљени је објаснио да је то учинио зато што су били испуњени разлози због којих је та мера и заведена. На питање зашто је, поред бројних обавеза и мањка времена због тих обавеза, он лично као начелник ЦРДБ Београд, буквално оперативно руководио

мером тајног праћења, објаснио је да је то чинио због података који су указивали на одређене контакте који су неспојиви са службом и стога активност праћења није хтео да повери Стевану Никчевићу, обзиром да је окривљеном било интересантно његово реаговање на конкретну ствар, али о томе није хтео надаље да се изјашњава. Такође је објаснио да то није био једини случај у коме је он лично учествовао као начелник. Одговарајући на питања заменика тужиоца за организовани криминал у вези предаје возила марке «Голф», навео је да је тачно да возила Деветог одељења имају легендиране, односно лажне таблице и да само то одељење има такве таблице. На накнадно питање заменика тужиоца, да ли је након убиства Славка Ћурувије коментарисао тај догађај, окривљени је навео да оставља могућност да у свему томе има Црногораца, објашњавајући да је то можда коментарисао, обзиром на однос Славка Ћурувије са појединим Црногорцима и дуговања која је имао према њима. Надаље, одговарајући на питања председника већа, везано за примену сталних и ад хок мера, окривљени је у својој одбрани навео да се сталне оперативне мере спроводе по одређеној процедури која важи у Служби, да је њихов рок трајања до годину дана и да се успостављају на основу одлуке Врховног суда Србије, док су ад хок мере, мере које се користе до осам дана и оне зависе од хитности оперативних разлога и након протекла осам дана оне се искључују, с тим да се могу евентуално и обновити и то у принципу по основу писменог налога, мада се могу дати и усмено. Што се пак тиче сталних оперативних мера, везано за њих објаснио је и то да процедура иде тако што се пише предлог за примену мере, уз одређена образложења, након чега тај предлог иде на верификацију, а после тога се упућује надлежној управи која даје своје мишљење. Исти тај предлог се упућује Начелнику ресора такође на верификацију, а потом се предлог упућује на одлуку Врховном суду Србије. По повратку се адекватна одлука доставља Служби, о томе се такође пише приватна белешка, доставља се управи и назад организационој јединици која је тражила примену те мере. По истеку годину дана, уколико постоји потреба за продужење мере, исте се обнављају. Надаље је објаснио да у односу на такозване издвојене случајеве, као што је био у конкретном случају Славко Ћурувија, могу се користити ад хок мере, као и сталне мере, с тим што је објаснио да се за оперативне обраде користе у принципу сталне мере, а за издвојене категорије лица, сходно оперативним сазнањима, подацима и оријентацији Службе, одлучује се која врста мере ће бити примењена. У принципу, за ту врсту лица се чешће примењују ад хок мере. Надаље је објаснио и то да што се тиче оштећеног Славка Ћурувије, да је, према информација којима је располагао, то лице било под техничком мером тајне контроле телефона, која је представљала ад хок меру до осам дана, а која се у принципу може продужавати у више наврата. Надаље је појаснио и то да уколико лице које се налази под оперативном техничком мером тајне контроле телефона премине, према правилима Службе и законском процедуром, не постоји нека обавеза да се таква мера прекине. Надаље, објашњавајући своје поступање везано за издавање налога приликом пратње оштећеног Славка Ћурувије, да се прекине његова пратња, а настави пратња лица са којим је остварио контакт, навео је да је један од задатака тајне пратње управо

идентификација потенцијалних веза, које остварује лице које је под пратњом. Са тих разлога, након што је добио информацију да је објекат, оштећени Славко Ћурувија, успоставио контакт са лицем са којим је дошло до неке примопредаје, он је аутоматски издао налог да се веза прати и да се она идентификује и на тај начин је остварен и циљ саме пратње, а давање налога путем телефона да се прати веза је у склопу оперативног задатка. Иначе, у погледу примена било којих мера у оквиру Службе, објаснио је да је то регулисано прописима Службе и да се конкретније ради о актима о правилима о раду Ресора државне безбедности, којима је и регулисана могућност давања усменог налога за примену одређених мера, с тим што је истакао да тај усмени налог обавезно мора пратити и писмени налог, који се сачињава најхитније могуће, ако је могуће и унапред, с тим да некад због хитности разлога то може да буде и касније, чак и неких пет дана након давања усменог налога. Објашњавајући начин комуникације, везано за примену мера, а имајући у виду конкретан догађај, одговарајући надаље на питања, окривљени је објаснио да је комуникација текла тако што је он као начелник ЦРДБ Београд, остваривао и давао налоге радио везом дежурном начелнику, а дежурни начелник контактирао са оперативцима Деветог одељења на терену и то такође радио везом, уз коришћење адекватних шифара и кодова, који се користе у комуникацији са Деветим одељењем. Додао је и то да, колико зна, тада у Деветом одељењу нису постојали скремблери или средстава специјалне заштите, што конкретно значи да се заштита огледала у том шифрарнику и промени кодова, који су се вршили свакодневно. Накнадно одговарајући на питања председника већа, окривљени је у својој одбрани објаснио и то да је по доласку на место начелника ЦРДБ Београд, из службене белешке, која му је изнета у пошти, добио сазнања и то други, трећи дан по доласку на то ново радно место, да се оштећени Славко Ћурувија налази под мерама, али да је било и других физичких лица, која су имала исти статус као и оштећени Славко Ћурувија, истичући да мисли да је било конкретно још два лица, али је изменио овај део исказа, те је након објашњавања ипак навео да није било других лица за које је он као начелник ЦРДБ Београд одреаговао као за Славка Ћурувију. Такође је додао и то да се у моменту када је добио информацију да је оштећени под мерама, није интересовао колико дуго су се те мере у односу на Славка Ћурувију већ примењивале. Надаље, одговарајући на питање пуномоћника, окривљени је навео да свака службена белешка о предузимању било каквих мера и радњи мора бити у саставу предмета који се односи на одређено лице, објашњавајући и да у односу на примену мера, Начелник може дати само сагласност да се спроведе нека мера, а исто тако може да да и налог уколико процени да то треба да учини. Такође је навео да предмет Славка Ћурувије није био једини предмет у коме је он лично давао налоге, а што се конкретно тиче тог налога, није могао тачно да одговори да ли је налог за праћење садржавао неке посебне инструкције, као што је установљење контакта или идентификовање везе. Надаље, одговарајући на питање да ли је у моменту када је дао налог да се окривљеном Ратку Ромићу преда возило Деветог одељења имао сазнање да у другим одељењима има слободних возила у Центру Београд, окривљени је навео да је имао сазнање да су била слободна и друга возила, да се радило конкретно о лукузним

возилима, а да је један од разлога што није дао налог да се та возила користе, тај што је о чињеници да су она слободна за располагање сазнао касније, док је други разлог био тај што, и да је знао да су та луксузна возила слободна, не би дао налог да се та возила дају окривљеном Ромићу, обзиром да су била упадљивија од возила које је Ромић преузео. Такође је посебно истакао да што се тиче документације коју је служба имала, након бомбардовања није добијен налог од стране руководства Службе да се иста уништи, већ је налог био управо супротан, да се документација сачува, тако да ни један једини оперативни документ у Ресору државне безбедности није уништен. На питање свог браниоца да се окривљени изјасни због чега је меру пратње према оштећеном Славку Ђурувији прекинуо у тренутку када је он остао у «Коларцу», окривљени је навео да је то са разлога што су сви оперативни разлози за примену оперативно техничке мере тајне пратње били испуњени, те је посао у тој фази био реализован, а надаље, одговарајући на питање, објаснио је и да он у том тренутку није наложио својим оперативцима, нити им је забранио да се враћају улицом Лоле Рибара, нити је знао где се у том тренутку било који од оперативаца налази.

У својој завршној речи, окривљени Радоњић је у потпуности прихватио наводе свог браниоца, адвоката Зоре Добричанин-Никодиновић, која је завршну реч изнела заједно за окривљеног Милана Радоњића и окривљеног Ратка Ромића, а која је пре свега оспорила и чињенично стање и правну квалификацију оптужнице Тужилаштва за организовани криминал. Иста је надаље навела да **остаје при свим наводима из одговора** на оптужницу, из жалби и са припремног рочишта, наводећи да ни након скоро шест година суђења, а ни готово 20 година након смрти Славка Ђурувије, након више промена надлежности тужилаштва и организационих јединица полиције, које су поступале у овом предмету и након враћања оптужнице приликом контроле, ни из чињеничног описа последње оптужнице, не произилази правна квалификација наведена у оптужници, а посебно из списка предмета и доказа изведених пред овим судом, а наиме, ни из једног јединог доказа не произилази да су окривљени Милан Радоњић, Мирослав Курак и окривљени Ратко Ромић извршили кривично дело тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 2 у саизвршилаштву, а да их је на то подстрекао Радомир Марковић, те је стога предложила да суд донесе ослобађајућу пресуду на основу одредбе члана 423 ЗКП-а. Потом је, детаљно анализирајући изјаве сведока пратећег одељења, навела да се ниједним од наведених исказа не може доказати да је било ко од њих видео возило и то белог «Голфа», ни окривљеног Ратка Ромића на дан убиства Славка Ђурувије, а у зони коју су они покривали. Истакла је да ни од тужилаштва, ни од државног органа, ни од пуномоћника оштећених током поступка нисмо чули објективну оцену изведених доказа већ наставак спиновања и истрајавања на неистинама. Навела је да није чула ништа више од политичких говора, а посебно ју је изненадило опажање тужиоца и пуномоћника адвоката Ружића, који су себи дали за право да у својој завршној речи износе да оштећена Бранка Прпа није могла да види убицу, коме је на дохват руке гледала у очи, а са разлога да она има диоптрију 2,5, па због тога слабо види. По њеном мишљењу, ценећи садржај завршних речи, истакла је да

њој исте делују као да су писане да би биле прочитане у судском поступку, уврштене у неку књигу и пренете у медијима, а не ради помоћи суду да разјасни спорне чињенице, објашњавајући да јој исте превише личе на новински текст и политичку анализу опозиције из времена бомбардовања 1999. године, него на свестрану анализу изведених доказа, са аспетка тужилаштва, уз поштовање свих начела поступка, уз неопходну индивидуализацију, а са аспекта оштећених, уз поштовање, пре свега њихових интереса у поступку. Истакла је и то да диспозитив оптужнице је и даље на крају поступка нејасан, неразумљив и осим политичких парола, које су саме себи доказ, не садржи ниједан доказан навод, осим када су у питању службена својства њених клијената и цитат из обдукционог налаза покојног Славка Ћурувије. Окривљени су, по мишљењу браниоца, током поступка били принуђени да доказују невиност, што свакако није интенција законодавства. Оштећена Бранка Прпа је на главном претресу рекла да је видела једно лице на месту догађаја, али тужилац, који кривицу окривљених није доказао, покушао је да објасни психички однос оштећене према догађају, која је једини сведок, сматрајући да такви наводи тужилаштва апсолутно немају потпору ни у животу, ни у науци, притом мислећи на наводе тужиоца који је истакао да због афекта оштећена Бранка Прпа је била у стању јаке раздражљивости, па због тога није могла да разликује висину од 180 цм и 194 цм, светле од црних очију, високог и наочитог момка, какав је био окривљени Мирослав Курак, од једног лица средње висине, кратког врата и аморфног лица. У свему је највише изненађујуће што је управо оштећена Бранка Прпа тужиочев сведок, те браниоцу није јасно, ако тужилац сматра да је сведок непоуздан и да због стања јаке раздраженост или страха недовољно урачунљив, зашто је онда предлагао и инсистирао да се иста саслуша пред судом. Сматра да је овакво понашање тужиоца недопустиво. Надаље, у својој завршној речи, бранилац је навела да тужилаштво окривљенима ставља на терет да су извршили кривично дело организованог криминала као организована криминална група и не преза од тога да криминализује целу Службу државне безбедности, целу државу и цео државни врх и редовне активности Службе државне безбедности третира као припремање и обезбеђење услова за извршење кривичног дела. Цитирајући наводе тужилаштва из завршне реч и то речи: «да је Славка Ћурувију могла да убије само држава, јер је држава у то доба имала монопол над физичком ликвидацијом, да је пресуда донета на највишем месту, да је то било колективно дело, да састав пороте одговара саставу тадашње Владе и да је државни механизам за одстрел организовао и извео то убиство», сматра да је тужилац у својој завршној речи криминализовао све видове власти и Скупштину, која је донела Закон о информисању, за који тужилац каже да је предвиђао драконске казне, као и судове који су по том закону пресуђивали и кажњавали сада покојног Славка Ћурувију и његове медије, криминализује извршну власт кроз то што оптужује и финансијску полицију, која је запленила тираже Ћурувијиних новина доспелих из Подгорице, оптужујући надаље и полицију, која је асистирала код извршења тих пресуда, настављајући да оптужује и медије, пре свега «Политику» и РТС, којима се, како тужилац каже, власт послужила да Ћурувију представи као морални талог домовине и на крају, наравно, као врхунац тог

криминалног миљеа, наводи Ресор државне безбедности и све мере и радње које је иста према Ђурувији спроводила и далеко пре спорног догађаја и пре него што је окривљени Радомир Марковић био начелник РДБ-а и далеко пре него што је окривљени Милан Радоњић постао начелник ЦРДБ Београд. Тужилаштво подводи све то под извршење кривичног дела или припремања за извршење кривичног дела убиства Славка Ђурувије, што је, по мишљењу браниоца, невероватно, имајући у виду улогу Тужиоца у поступку и улогу тужилаштва у друштву. Иста закључује да је тужилац оптужио уствари све гране власти и да је на оптуженичку клупу само симболично поставио окривљеног Радета Марковића, окривљеног Милана Радоњића и окривљеног Ратка Ромића, а на оптужници и окривљеног Мирослава Курака, а да је уствари тужилац изнео у завршној речи доказе којима оптужује једну државу, своју државу, нашу државу и то из времена у којем смо били изложени агесији несавладиве силе, где се тадашња власт довијала да од многоструко надмоћнијег агресора сачува сваког од нас и део територије Косова. Надаље, по мишљењу браниоца, неприхватљиво је да овако о својој држави говори тужилац те исте државе у којој је у то време био заменик тужиоца. Надаље, посебно је истакла да, по њеном мишљењу, хиперболисањем се покојном Славку Ђурувији приписују надприродна својства, а наиме да је власт од њега стрепела да ће је он угрозити својим нередовним тиражом од пар десетина хиљада, па ето, стога држава није имала куд него је морала да га убије. Тужилац заборавља да је тада било ратно стање и да је законитих решења да истог склоне било много, како би се власт сачувала. По мишљењу браниоца, надаље, највећи део завршне речи тужиоца за организовани криминал су флоскуле, политички памфлет без доказа, покушај да се, коришћењем бомбастичних речи и израза, појача дејство медијских спинова и сценарио стручњака који су креирали кривичну пријаву и уништавали живот окривљених и њихових породица деценијама. Посебно се осврнула, анализирајући доказе, на, како је сама истакла, тужиочевим и сведока Кеџмана, бајкама о базним станицама, наводећи да су то докази на којима се судска пресуда не може заснивати, наглашавајући чињеницу о прекинутом доказном низу, то јест о континуитету доказа, позивајући се на одредбе Закона о телекомуникацијама и судску праксу Уставног суда и Апелационог суда у Београду, сматрајући да подаци о базним станицама и телефонским комуникацијама, нити су аутентични, нити веродостојни и по њој су резултат доснимавања, преснимавања, убацивања, избацивања, између осталог и недозвољеног транспорта на УСБ, који тужилац није могао одбрани да достави током поступка и омогући увид у исти, сматрајући да су стога сви ти подаци прибављени незаконито. Посебно је истакла да је врло занимљиво, а у склопу свега што је навела у погледу овог доказа, чињеница да у тим телефонским комуникацијама нема података ни о једном једином телефонском разговору, ни о једној јединој комуникацији сведока Стевана Никчевића, који је спорног дана био заменик начелника РДБ-а, а који у свом исказу није негирао разговоре мобилним телефоном и тог дана. Надаље је истакла, анализирајући исказе сведока, који су у неким другим поступцима имали статус сведока-сарадника, мислећи пре свега на сведока Дејана Миленковића званог «Багзи» и «Ђуру Мутавог», да је неприхватљиво да тужиоцу све

време приликом давања исказа од стране ових лица, не смета то што исти нису рекли те чињенице о којима су говорили у тренутку када су добијали статус сведока-сарадника, а што је било обавезујуће, сходно Закону о кривичном поступку. Говорећи посебно о исказу сведока Милорада Улемека Легије истакла је да он није ништа посведочио што би теретило како Милана Радоњића тако и Ратка Ромића, а сматра да је исти у свом исказу говорио о непостојећим догађајима и непостојећим местима, сматрајући такође и да је тужилаштво користило њега као лице које је било добро познато као окривљени из неких других поступака и сматра да је тужилаштву било потребно његово име као бомбастична најава за медије. Осврнула се и на то да је оштећени Славко Ђурувија био константно на мерама ЦРДБ шест месеци пре убиства и то на ад хок мерама тајне контроле до осам дана, да је била нека тајна пратња, да су те мере стално продужаване, што није било незаконито, али посебно истичући да је већину тих ад хок мера потписао сведок Стеван Никчевић, као заменик начелника ЦРДБ, док је неке потписао, као начелник и сведок Мома Радосављевић. Ниједну од њих није потписао окривљени Милан Радоњић. Надаље, у завршној речи посебно се осврнула на основне пропусте оптужнице, па је тако истакла да диспозитив не садржи околности које опредељују субјективна обележја кривичног дела, не одређују урачинљивост и виност, те у диспозитиву није ни назначено, а потом, током поступка стога није ни утврђивано стање урачуљивости ни за једног од окривљених, док је њихов умишљај само уопштено дефинисан навођењем законског текста. Код чињенице да су чланом 25 Кривичног законика прописана два могућа облика умишљаја, то оптужница обавезно и прецизно мора да садржи у изреци дефиницију утврђеног облика умишљаја и у чему се састоји, па стога недостаци истих у изреци чине исту потпуно неразумљивом, јер из исте не произилази одређени облик кривице окривљених, а посебно у конкретној оптужници не постоје подаци о томе да ли је код сваког од окривљених постојала свест да је њихово дело забрањено. Тужилац током поступка није пружио доказе ни за једно од ових битних субјективних обележја дела, те је објаснила да је то био један од разлога што је током поступка предлагала да поступајући заменик тужиоца буде изузет из даљег поступања у овом поступку и да буде испитан као сведок, јер већину чињеница из диспозитива оптужнице не поткрепљује доказима у списима предмета, па је са тих разлога предмет посебног интересовања одбране управо било то да иста сазна одакле тужиоцу сви ти подаци. Надаље је, у завршној речи, у потпуности подржала, у погледу правне квалификације, став браниоца првоокривљеног, адвоката Маринкова. Говорећи надаље истакла је и да нико није потврдио постојање било каквог плана и било каквог договора за извршење било које противправне радње, изузев наредби везано за законит посао који су окривљени обављали. Нејасно је ко се са ким и око чега договорао, те стога навод оптужнице да су окривљени поступали по претходном договору остаје само доказна не поткрепљена флоскула. Ни из једног изведеног доказа уопште не произилази постојање претходног договора, као ни јединствен умишљај окривљених. С друге стране, из исказа окривљених и сведока који описују методологију рада СДБ-а, закључује се да радње које су у овом кривичном поступку приписане окривљеном Радоњићу као противправне, исте

представљају уобичајене радње које предузимају оперативци службе, па је нејасно из ког разлога је ове законите радње окривљених тужилац приписао као радње које су предузете са неким циљем за лишење живота Славка Ћурувије. Што се тиче саме законитости рада РДБ-а, напоменула је да је у току ратних услова, за време НАТО агресије, ступила на снагу Уредба о унутрашњим пословима за време рата, обзиром да је поступање у ратним условима у битном било промењено у односу на мирнодопске услове. Што се тиче поступања РДБ-а у току априла 1999. године, РДБ је у том периоду, осим поступања у складу са Уредбом о унутрашњим пословима за време рата, поступао и у складу са већином прописа који регулишу рад те службе, а потичу чак из 70-их година, а ово истиче с разлога што стоји чињеница да су се друштвени односи од тада у битном променили, па и облик организовања државе, напомињући да је довољно само рећи да је држава у међувремену престала да буде федеративна. Чињеница је и то да је у тим условима РДБ поступао и по Закону о основама Службе државне безбедности из 1984. године, по Правилима о раду СДБ и Правилнику о извештавању. Све у свему, имајући у виду време извршења кривичног дела, током доказног поступка, а ценећи изјаве сведока – припадника РДБ-а, могло се утврдити да су услови рада и поступања у условима сталног бомбардовања били специфични и далеко од поступања у мирнодопским условима и било је потребно извесно време да РДБ, па и ЦРДБ Београд, прилагоде свој рад и начин функционисања у ратним условима, јер је комуникација била потпуно немогућена или пак драстично отежана. Надаље, у својој завршној речи је истакла и да је мишљења да је овај поступак покренут против означених окривљених по кривичној пријави без доказа, а кривица окривљених је доказивана кроз медијске наступе и то пре свега чланова Комисије за испитивање убиства новинара, истичући да је посебно Веран Матић вршио притисак на правосуђе уопште, а посебно, користећи медије, на поступајуће судско веће. Браниоцу је нејасно у ком својству је исти уопште поступао, обзиром да је исти потписиван као члан Владине комисије, као председника Владине комисије, те се стога поставља питање да ли то онда значи да се, супротно принципу поделе власти, једна грана власти меша у рад друге и то извршна у рад судске, што је апсолутно недопустиво и пре свега неуставно. Враћајући се на наводе тужилаштва, истакла је да чињенице везане за функционисање и природу делатности РДБ-а уопште и повезивање тих чињеница са извршеним покушајем убиства Вука Драшковића у Будви, убиства на Ибарској магистрали, убиства Стамболића и Славка Ћурувије је недопустиво, јер тужилац не може извучити један генерални закључак да је цела Служба поступала незаконито у и функцији лишења живота ових лица, тачније да су окривљени, обзиром на њихов положај и функцију, послове које су обављали, знали да ће активности које су иначе предузимали готово свакодневно, као своју редовну службену дужност, бити у функцији убистава. Изјашњавајући се надаље о делу завршне речи тужиоца, у коме се исти позивао на правноснажне пресуде из других кривичних поступака, истакла је да није разумела овакав потез тужилаштва, а наиме, тужилаштво на основу ослобађајуће пресуде у односу на окривљеног Радоњића, која се односи на догађај на Ибарској магистрали, којом је његова

професионална активност као таква и процењена, у овом кривичном поступку представља као доказ на његову штету. На изложени начин, тужилаштво је практично покушало да укаже на један континуитет у незаконитом деловању Службе и да представи да је практично, ако не цела Служба, онда сигурно њен руководећи кадар, био укључен у припрему и реализацију разних злочина. Правноснажно ослобађајућа пресуда у односу на окривљеног Милана Радоњића за Ибарску магистралу, том истом Милану Радоњићу се узима као доказ да је поступао у континуитету у догађају на Ибарској магистрали и убиству Славка Ћурувије, а ослобађајућа правноснажна пресуда Милана Радоњића и Ратка Ромића везано за покушај убиства Вука Драшковића у Будви, такође се представља као утврђени модус операнди и континуитет са кривичним делом убиства Славка Ћурувије. Потпуно је нејасно како је тужилац могао из ових пресуда, у којима су окривљени правноснажно ослобођени, да изведе закључак да су они сада у случају Славка Ћурувије, све што су радили, радили са умишљајем да лише живота Славка Ћурувију. На крају, изнела је своје мишљење да после скоро 20 година од убиства Славка Ћурувије, после шест година вођења кривичног поступка против њених клијената, готово пет година суђења, 105 сведока и више стотина, можда и хиљаду писаних доказа, штета је што убице Славка Ћурувије нису пронађене и што, након оволико времена, убиство Славка Ћурувије није расветљено, посебно истичући да нема ниједног доказа да су окривљени извршили кривично дело које им је стављено на терет. Сам окривљени Милан Радоњић, поред навода свог браниоца, адвоката Зоре Добричанин-Никодиновић, у завршној речи додао је и то да све што је рекао у свом првом обраћању суду, одговарајући на свако питање, представљало је пуну и једину истину. Лично је запрепашћен и дубоко постиђен радом појединаца из полиције и Тужилаштва за организовани криминал, а посматрајући њихов рад кроз оптужницу. Време, начин, описи, предложених стотине сведока, стотите и хиљаде различитих извештаја и начин како је оптужница написана, у све то, до тог тренутка 15 година медијске припреме о томе како је Служба убила Ћурувију, као и шта се дешавало у време његовог хапшења и пар месеци потом и оптужница, логично и животно су довели до овог кривичног поступка. Посебно је истакао да никакво организовање, у циљу извршења кривичног дела, ради заштите интереса политичког врха или било чега сличног, није постојало, нити је он учествовао, нити је био члан било какве организације, која би планирала извршење кривичног дела, наводећи да се у том погледу ради о чистој измишљотини. У смислу напред наведеног, нити је остварио било какав контакт са начелником РДБ-а, Радомиром Марковићем, нити са било којим другим припадником РДБ-а, нити је икада у животу од било ког припадника РДБ-а добио налог за извршење било ког кривичног дела или било коју активност, противно прописима који регулишу рад РДБ-а. Позивајући се на конкретне доказе и анализирајући исте, поновио је своје наводе које је дао у својој одбрани, истичући да у потпуности остаје код исте. Посебно се осврнуо на сведоке, истичући да су у поступку позвана да сведоче лица из МУП-а РС, ГСУП-а Београд, који, осим што су били припадници полиције, разних оперативних одељења, о такозваном случају Славка Ћурувије немају апсолутно никаква сазнања ни додирне тачке,

нити је јасно зашто су уопште позивани. Током поступка од истих су се могла чути само мишљења, такозване индиције, без апослутно икаквих доказа којима би поткрепили то мишљење или сумњу, посебно истичући да чак, обрнуто, да су сви изјављивали да нису дошли до материјализације, односно доказа, који би упућивали на откривање правог извршиоца или извршилаца овог кривичног дела, већ су исти само износили своје закључивање да мисле да је кривац РДБ. На самом крају истакао је и то да сматра да је оптужница правна пројекција, отелотворење медијских оптужби а интереса појединца, групе или организације.

Окривљени Мирослав Курак током поступка није износио одбрану, обзиром да је решењем Вишег суда у Београду, Посебно одељење, К-По1бр.61/14, Кв-По1бр.182/15 од 25.03.2015. године, одређено да се истом има судити у одсуству.

Бранилац окривљеног Мирослава Курака, адвокат Стеван Протић, у својој завршној речи је навео да је ово поступак режиму Слободана Милошевића, у периоду од 1988. године до 2000. године, а ком режиму је пресуђено 05. октобра 2000. године и говорећи о завршној речи тужилаштва истакао је да је циљ исте једино да буде објављена у медијима и ништа више. По њему, тужилаштво тврди да је убиство Ћурувије извршено по одлуци и налогу највише државне власти, али не утврђује и не нуди доказ о томе ко је у име те власти дао налог за убиство, коме је тај налог дат, ко је организовао убиство и на крају, ко га је извршио. Потпуно је несхватљиво да тужилаштво доказе о томе да је организована криминална група из ове оптужнице вршила убиства, а за које је утврђено да их је извршила ЈСО са «Земунским кланом» и сведоком Улемком, приписује и радњама окривљеног Мирослава Курака, обзиром да окривљени Мирослав Курак никада није припадао «Земунском клану», нити Јединици за специјалне операције, којој је командант био Милорад Улемек Легија. Окривљеном Мирославу Кураку никада није ни суђено за кривична дела учињена на штету сада покојног Ивана Стамболића и Вука Драшковића, те из тих разлога, пошто га и нема у тим предметима, јасно се закључује да ти докази тужилаштва управо говоре супротно, а наиме, да окривљени Мирослав Курак није припадник криминалне групе, чије постојање тужилаштво доказује некаквим ранијим пресудама овог истог суда. Бранилац тврди да је овде спроведен поступак суђења Служби државне безбедности Србије из времена Слободана Милошевића, а не окривљенима Марковићу, Радоњићу, Ромићу и Кураку, за убиство Славка Ћурувије. О његовом брањенику тужилаштво не зна ништа, а доказ за ове наводе је то што је Тужилац у својој завршној речи навео да је окривљени Мирослав Курак био припадник РДБ-а, па припадник САЈ-а, док пуномоћник породице оштећеног наводи припадност његовог брањеника Јединици специјалних операција, па се наводи да је он био инструктор гађања припадницима ЈСО, а да се пре убиства Славка Ћурувије доказао као убица, обзиром да је у Београду лишио живота сада покојног Владу Петровића. Све ово тужилаштво тврди без иједног доказа и са искључивом намером да окривљеног Мирослава Курака угура у неку службу режима Слободана Милошевића, ком режиму се и судило у овом кривичном

поступку, а сви ови наводи не одговарају истини. Надаље истиче да свако ко није слеп, ко није глув и ко има мало здравног разума и који је са минималном објективношћу пратио изведене доказе у овом доказном поступку, могао је са лакоћом да схвати да не постоји доказ да је марта 1999. године Радомир Марковић од сведока Милорада Улемека тражио да његова ЈСО и он изврше убиство Славка Ћурувије, посебно истичући да ни сам сведок Улемек у некаквој наводној својој исповести тужиоцу то није рекао. Не постоји доказ да је сведок Улемек одбио било какву наредбу на наводном састанку са Радомиром Марковићем 29. или 30. марта 1999. године, нити иједан доказ да је, ради извршења кривичног дела, окривљени Марковић на место начелника РДБ-а Београд, поставио окривљеног Милана Радоњића у априлу 1999. године, као ни доказ да се окривљени Радоњић договарао са Ромићем и Кураком, припадницима наводно РДБ-а, о томе да изврше кривично дело убиства Ћурувије, као ни доказ да је окривљени Мирослав Курак био у било каквој вези и контакту са службеним возилом беле боје марке «Голф» тројка, регистарских ознака БГ-121-022, који је, према наводима оптужнице, дужио окривљени Ратко Ромић у инкриминисаном периоду. Такође, не постоји доказ да је у време убиства новинара Славка Ћурувије на лицу места извршења кривичног дела био окривљени Мирослав Курак са Ратком Ромићем, а нарочито не постоји доказ да је критичног дана окривљени Мирослав Курак био у возилу марке «Голф» беле боје, заједно са окривљеним Ратком Ромићем, које је било паркирано у близини извршења кривичног дела, те да су преко радио станице наводно њих двојица пратили информације о кретању оштећене Бранке Прпе и Славка Ћурувије, а посебно не постоји ни доказ да је управо предметно возило било паркирано дана 11.04.1999. године у околини места извршења кривичног дела. На крају, не постоји ни доказ да су кривично дело убиства Славка Ћурувије извршила два лица, од којих је једно пуцало, а друго иза леђа ударило оштећену Бранку Прпу. Бранилац посебно указује на чињеницу да је једини сведок, очевицац, оштећена Бранка Прпа у својој изјави пред тужиоцем и у истражном поступку изјавила да она не зна колико је било нападача, да је видела само једно лице, убицу, те да не зна да ли је постојало и друго лице и да не може да искључи могућност да је њу са леђа ударио у пределу главе сам убица, у паузи између два рафала, које је испалио у оштећеног Славка Ћурувију. По мишљењу браниоца, Тужилаштво за организовани криминал за све време трајања кривичног поступка није понудило нити један једини доказ да је у оштећеног Славка Ћурувију пуцао окривљени Мирослав Курак. Није понуђен ни један једини доказ, осим голе тврдње тужилаштва, да су у хаустору, на месту убиства, критичном приликом била два лица. Тужилаштво доказе о наводном извршењу кривичног дела убиства Славка Ћурувије, од стране окривљеног Мирослава Курака, доказује доказима који у смислу Закона о кривичном поступку, то не могу бити. По мишљењу браниоца, то су исказ сведока Милорада Улемека и листинзи са анализом положаја и места мобилног телефона окривљеног Мирослава Курака у време извршења дела. Исказ сведока Милорада Улемека Легије, на коме се заснива оптужница, у овом предмету оптерећен је институтом пресуђене ствари, кредибилитетом овог сведока и то управо од стране овог истог суда, који је у више наврата осудио сведока Милорада

Улемека правноснажним пресудама са врло високим затворским казнама, а све то управо по захтеву Тужиоца за организовани криминал. Надаље, бранилац је навео и да тврди да Мирослав Курак током 1999. године, није био у службеним просторијама зграде РДБ-а, те да га тамо сведок Милорад Улемек није могао видети, нарочито не са окривљеним Ратком Ромићем, али истиче и да је исти тамо био, то није никакав доказ да је он извршио кривично дело убиства оштећеног Славка Ћурувије. У завршној речи посебно се запитао и да ли тужилаштво заиста сматра да квалитет исказа, логичност и контрадикторност те ауторитет сведока Миленковића, Сувајџића и браће Симовића могу да убеду окривљеног Мирослава Курака да изврши убиство или да убеду суд да је окривљени Мирослав Курак извршио убиство новинара Славка Ћурувије. Такође наводи да је први пут морао штити у завршној речи интегритет оштећене, наводећи да је исказ јединог сведока очевица и то оштећене Бранке Прпе, дат пред овим судом био јасан, јер је она једина видела лице и стас убице и тиме искључила окривљеног Мирослава Курака као извршиоца кривичног дела убиства њеног супруга. Заузимајући овакав став, да је сведок Бранка Прпа практично искључила окривљеног Мирослава Курака као могућег извршиоца убиства Славка Ћурувије, бранилац има у виду чињеницу, коју тужилац није ни покушао да провери, а наиме, да је окривљени Мирослав Курак висине 195 цм, док сведокиња описује као извршиоца лице висине око 175 цм. Надаље истиче да је тужилаштво у својој завршној речи учинило све да обесмисли исказ јединог сведока, оштећене Бранке Прпе, представљајући је као особу таквог психофизичког стања у време убиства, које је чини неподобним сведоком, јер, како истиче тужилац, она том приликом није ни видела човека, него је видела смрт, дајући притом и своје мишљење да оваква изјава можда представља увреду сведока оштећене, што је ствар става њених пуномоћника у овом предмету, који у својој завршној речи нису устали у одбрану менталног интегритета свог клијента. Истиче посебно да током поступка није изведен доказ вештачењем од стране лекара неуропсихијатра или психолога, чији би резултати дали право тужилаштву да, на начин изнет у својој завршној речи, анализирајући исказ сведокиње оштећене Бранке Прпе, тврди да је иста неподобна. Такође надаље је истакао да је пуномоћник оштећене отишао корак даље, па је, поред свог правничког знања, употребио и своја знања и из офталмологије које поседује, те је тако пуномоћник оштећене породице рекао да оштећена Бранка Прпа није критичном приликом могла добро да види убицу, јер је лежала на земљи, а са лица су јој услед ударца пале наочаре, које иначе увек носи. С друге стране, бранилац чврство стоји на ставу да је исказ сведокиње Бранке Прпе, која је и сама оштећена, једини објективни доказ о свим околностима под којима је изгубио живот сада покојни Славко Ћурувија, а истовремено једини било какав, али једини непосредни доказ о не учествовању окривљеног Мирослава Курака у овом злочину. Други сет доказа на којима се заснива теза тужилаштва о кривици окривљених, су наводне комуникације мобилних телефона окривљених у време убиства Славка Ћурувије и њихово позиционирање у односу на место извршења злочина, за које одбрана тврди да су исти незаконити. Подаци о садржини телефонских комуникација, укључујући извештаје о базним станицама, код нас су уведени

као доказ Изменама и допунама ЗКП-а 2001. године, а њихово прибављање је било условљено одлуком председника тада Врховног суда Србије. Први пут тај доказ је у пракси примењен у кривичном поступку за убиство генерала Бошка Бухе у јуну месецу 2002. године. Стога истиче да у овом кривичном поступку, за злочин који се десио 1999. године, није доказано, нити утврђено да је било ко тражио од председника Врховног суда да одобри надзор базних станица мобилних телефона, који су наводно коришћени у време извршења кривичног дела од стране окривљених. Посебно је истакао да, ако се и прихвати шема о наводним контактима свих окривљених у време убиства, не постоји базна станица мобилног телефона на којој се налазио његов брањеник, окривљени Мирослав Курак. Бранилац је истакао и да, прихватајући изнете ставове својих колега бранилаца, комуникације о базним станицама окривљених у време убиства не могу бити никакав доказ у овом кривичном предмету. Са свих изнетих разлога, на крају је истакао да не постоји ниједан доказ да је његов брањеник извршио кривично дело тешког убиства, те је затражио ослобађајућу пресуду.

Износећи своју одбрану пред Тужилаштвом за организовани криминал, окривљени Ратко Ромић навео је да је по доласку на рад у Ресор државне безбедности радио у контраобавештајној служби у Београдском центру, у Првом одељењу, које се бави контраобавештајним активностима, везано за делатност страних обавештајних служби, на територији Републике Србије, односно када је постојала још Савезна Република Југославија, односно СФРЈ. Он је '97. године из Београдског центра прешао у Другу управу, која се бави обавештајним послом и то на место главног обавештајног инспектора. У том тренутку Фанко Симатовић је био начелник управе. Након доласка Радета Марковића или непосредно пре тога, Франко Симатовић је померен на место главног помоћника начелника Службе по обавештајним пословима, Филиповић Драган је постављен на место помоћника Начелника ресора, а на место начелника Друге управе је постављен Радоњић Милан. На место његовог заменика је постављен Попивоца Милован, са којим је почео да сарађује од момента када је дошао у Другу управу, од ког момента је хијерархијски био везан углавном за Франка Симатовића и за Филиповић Драгана, све док није дошло до промене у хијерархијском односу, када је Милан Радоњић постао начелник Друге, односно обавештајне управе, од када је за све своје активности окривљени Ромић одговарао управо окривљеном Радоњићу и заменику, уствари прво заменику, па онда тек за неке активности начелнику. Однос са Радоњићем био је искључиво строго професионалан. Када је почетком месеца окривљени Ромић био ван Београда, окривљени Радоњић је био постављен на место начелника Београдског центра. Та вест га је затекла када се вратио са пута у Београд, по налогу Попивоца Милована, отприлике 07. априла, када је и сазнао да је Милан Радоњић пребачен на друго место, али да уједно формално обавља и функцију начелника Друге управе, мада су неформално ту функцију руководиоца Друге управе од преласка Милана Радоњића на ново место начелника Београдског центра, проводила два заменика и то Попивоца Милован и Мићић Радивоје и за све оперативне активности и све послове које је обављао Ромић у оквиру својих радних задатака, он се

поводом истих јављао и добијао инструкције и координације искључиво од Мићића и Попиводе. У том периоду више није сарађивао са Радоњићем, све док није пребачен, крајем '99. године, у Београдски центар, наводећи да мисли да је Милан Радоњић постављен за начелник негде крајем '98., када је начелник целог ресора РДБ-а био Радомир Марковић. Што се пак тиче постављена Милана Радоњића на чело Београдског центра, објаснио је да је његово постављење на место начелника Београдског центра било изненађење, а ту чињеницу, поновио је, сазнао је када је дошао у Другу управу 07. или 08. априла и то од радника Друге управе. Објаснио је да је вероватно због замирања Београдског центра након 24. марта, дошло до одлуке руководства Службе, да Милана Радоњића поставе на место начелника Београдског центра, без обзира што је у то време обављао и функцију начелника Друге управе, са циљем да он изврши једну реорганизацију и да тај Београдски центар почне да ради. Надаље је појаснио да је он лично 31. марта био упућен, од стране начелника Београдског центра, на територију ЦРД Краљево, са задатком да оспособи, односно активира обавештајну мрежу са којом је руководио тај центар и да искоординира активности како би дошли до одређених обавештајних сазнања, која су у том тренутку Служби била веома битна. Обзиром да за то није било могућности да то он учини, што је пренео и руководству, мислећи на заменика начелника Попиводу са којим је током боравка у Краљеву комуницирао, који му је, а након што му је пренео информације са терена и наложио да се врати у Београд, окривљени се вратио са терена и по повратку у Београд пријавио у Другу управу да обавља активности за које је иначе био задужен, а радило се искључиво о обавештајним активностима, односно о координацији у прикупљању обавештајних података од свих центара, а како се и раније радило. Појаснио је да, док је окривљени Милан Радоњић био начелник Друге управе, његова оперативна сарадња се искључиво сводила на сарадњу са заменицима, објашњавајући да Начелник не сарађује и не координира рад обавештајних инструктора, него да то раде заменици, а Начелник се стара искључиво о спровођењу политике Друге управе. Дакле, надаље је поновио да је он у свом раду углавном комуницирао са Попиводом, од кога је и добијао инструктажу, обзиром да је други заменик, Мићић, био свеже постављен заменик. Такође је објаснио да су у том периоду оба заменика, дакле и Попиводе и Мићић, проводили по 12 сати дневно у фирми, обзиром да су исти имали такозвано 12-часовно дежурство, јер није било више заменика, а они су координирали свим активностима службе, а Попиводе је и већи део времена проводио у центру, тако да се за њега могло рећи да је и живео у Београдском центру. Што се тиче службене комуникације, објаснио је да су користили искључиво системе веза, то јест такозвана специјална веза, која се налазила у оквиру Ресора државне безбедности, односно у оквиру и Ресора државне и Јавне безбедности. То конкретно значи да су имали одређене специјале, да је тада постојала наредба о забрани, односно о рестриктивном коришћењу мобилних телефона, обзиром да је Служба располагала податком да су сви мобилни телефони, као и стабилни, били подлежни прикупљању података са истих од стране НАТО пакта. Појаснио је да је специјал уствари био фиксни телефон, који је био прилагођен условима у којима су исти коришћени, али је

објаснио и да је он лично имао више службених мобилних телефона, које није све користио. Надаље је наставио са изношењем података везано за своје понашање по повратку са службеног задатка, после 07. априла, наводећи да, након што се вратио, о томе је обавестио Другу управу на телефон, али у том тренутку није знао где се физички налази Друга управа, која је била на свом ранијем месту сравњена са земљом и због тога дислоцирана; те је, након што се информисао код курира Друге управе, дошао до просторија Друге управе на месту где се сада налазила и том приликом се јавио начелству, односно руководству. Није могао да определи да ли се јавио Попивода Миловану или Мићић Радивоју или обојици и одмах је кренуо са својим активностима које је иначе спроводио, а која је била активност главног обавештајног инспектора. У том тренутку главни обавештајни инспектор је био још и Миша Милићевић, а Буљо Делић је био одсутан. Појаснио је и да је за своје активности искључиво добијао усмени налог од својих претпостављених. У погледу возила које је користио у свом раду, истакао је да је он био задужен за службени ауто «Рено клио», али је навео да је исти пре његовог одласка на пут, предат другом на употребу и касније му никада то возило није враћено. Везано за то возило, објаснио је да је исти имао једну ману и проблеме са алармом, што је он констатовао по повратку са свог пута, о томе разговарао са куриром службе, који је радио у оквиру Друге управе, кога је упитао да ли се то њему дешавало код истог возила, што је то лице и потврдило, те су заједно звали сервис који је уградио тај аларм на возилу, «Орка аларм», код кога је већ једанпут то возило било на поправци, и заказао је одлазак код истих, одвезао је тај «Рено» у тај сервис, где је возило остало један дан. Обзиром да је живео у Борчи, што је указивало да не може да ради без коришћења службеног возила, тражио је од својих руководиоца непосредно и то код оба заменика, да му обезбеде друго возило. Препоручили су му да се обрати начелнику управе, ако он може да му помогне, а то је значило да се обрати конкретно Милану Радоњићу, што је он и учинио. Појаснио је да када је он узео већ поменути «Рено клио», он га није званично задужио, није потписао никакве папире, никакве реверсе, већ је само добио саобраћајну књижицу, а исто се десило и са возилом које је добио по тражењу од Радоњића, мислећи на возило «Голф», које је било једно специфично возило, а наиме, ни том приликом није потписао никакав реверс да се са истим задужио. Везано за примопредају возила марке «Голф», објаснио је да је исти преузео од једног од шефова у Деветом одељењу и то Павић Драгана, са којим се нашао испред Друге управе и којом приликом му је Павић Драган предао кључеве, саобраћајну, упозорио га на чињеницу да то возило има колску књижицу у себи, а што представља станицу преко које Девето одељење одржава међусобну везу када раде на терену. Сећа се да му је рекао да њему треба само возило на један дан, док се не отклони квар на његовим колима и стога је, када је квар на његовим колима отклоњен, поново позвао Милана Радоњића и питао шта да ради са возилом које је преузео, на шта му је окривљени Радоњић рекао да возило одвезе испред «мале кућица», жаргон службе, а конкретно се радило о објекту «Србија шуме», где је био дислоциран један део руководства. Возило је одвезао тамо и предао саобраћајну дозволу, заједно са кључевима, дежурној секретарици и на тај

начин завршио са коришћењем возила марке «Голф». Касније је чуо, пред крај '99. године и то управо од начелника Девог одељења, Павића, да нема сазнање о том возилу «Голф», којом приликом га је Павић питао шта се дешава са возилом, те га је тада Ромић обавестио да је возило користио за одређену сврху у току једног дана, да га је вратио, да га је раздужио његовом начелнику Милану Радоњићу. О том разговору обавестио је управо Милана Радоњића и заинтересовао се шта је било са возилом, обзиром да се возило и даље водило на њега и тада му је окривљени Радоњић рекао да се ништа не секира, да ће возило бити радужено са њега и оно што му је још познато, везано за то возило, је да на истом месту где га је раздужио Ромић, задужио га је и један бивши припадник службе због одређених оперативних потреба, јер је био ангажован као сарадник службе. Што се тиче времена када је преузимао и раздуживао предметно возило «Голф», објаснио је да у погледу истог има сећања са разлога јер памти да је одмах по повратку са пута тражио да преузме то возило и објашњава да баш није сигуран да ли га је узео 07., 08. или 09. априла, али је сигуран да је у дан или два након што се вратио са пута тражио возило, и није му било важно које марке би било то возило. Поново се присетио да се у својој фирми појавио 07. или 08., да је том приликом дошао својим колима, да му се тада јавио проблем са возилом које је он користио и да је након тога, како је већ објаснио, возило одвезао у сервис. Везано за чињеницу да је своје возило одвезао до посебног сервиса, објаснио је тиме да Ресор државне безбедности није имао свој сервис, већ да су се аутомобили сервисирали у одређеним сервисима које је одређивала Управа за одржавање возила. Што се тиче његове комуникације са окривљеним Миланом Радоњићем, истакао је да он никада са њим није приватно комуницирао, да се никада са истим није дружио, обзиром да они немају исту сферу интересовања, већ да је њихов однос био искључиво послован, те је стога и комуникација са њим била искључиво везана за обављање одређених пословних активности. Што се пак тиче његовог односа са Мирославом Кураком, навео је да њега доста дуго познаје, да га је упознао када је био припадник Јавне безбедности, односно мисли да је тада био припадник САЈ-а, наводећи да они службено никада нису комуницирали, обзиром да је окривљени Ромић радио у Ресору државне безбедности, а познато му је да је по формирању ЈСО-а, у једном периоду Мирослав Курак био инструктор у тој формацији, али се ту није дуго задржавао, већ је почео да се бави приватним послом. Мисли да је Службу напустио '90. или '91. године и да најкасније од '92. године није имао никаквих контаката са Службом, већ да се од тада бавио искључиво приватним послом. Поновио је да су се дружили, да су били изузетно добри пријатељи и да је на крају Ромић био њему венчани кум. За њега зна такође да је држао неке ноћне клубове, а да је 2006. године отишао у Африку. За време бомбардовања, током '99. године, виђао се са њим, али не интензивно, не свакодневно, није сигуран да ли се са истим видео, 07., 08., 10., 11. или 15. априла. Одговарајући надаље на питања, у својој одбрани је навео да се у Служби сусрео и том приликом упознао са Милорадом Улемеком, али да они никада нису заједно сарађивали, нити су радили било шта заједно. Први пут га је видео док још није била формирана ЈСО, када је Улемек био припадник Арканових «Тигрова», а

касније га је видео у кафићу који је исти имао на Дорћолу и запамтио га је по специфичној тетоважи на врату. Што се пак тиче Славка Ћурувије, рекао је да о њему није знао ништа, пре него што је исти убијен, чуо је да је исти убијен када се то и десило, али та информација није изазвала код њега никакву посебну пажњу. Што се тиче чињенице како је провео 11. април 1999. године, навео је да је тај дан у једном делу провео на послу са Игором, а да је један део дана провео кући, с тим да није могао да определи да ли је код куће био за време ручка или вечере. Памти овај дан, обзиром да му је том приликом супруга направила тарту за ћеркин рођендан који је био 07. априла. Напомиње да је у том периоду живео у Борчи Греда и да је тог дана имао радне обавезе и то не само тог дана, него и свих претходних по доласку са пута, све док није упућен на нови пут ван Београда, објашњавајући да су то обавезе у оквиру Друге управе, које нису зависиле од њега, већ од руководиоца који су одређивали смене у којима је он радио. Објаснио је да се у тим ситуацијама боравак подразумевао у просторијама у Данице Марковић, где је била смештена Друга управа и да су у том периоду сви дани били радни дани. Обзиром да се налазио у просторијама Друге управе, није се могло десити да уђете или изађете из тих просторија, а да о томе нико нема сазнање, објашњавајући да, уколико сте морали да идете на одређене задатке, старешине су у сваком случају морале бити упознате са тим. Поновио је да су његове непосредне старешине по хијерархији били Попивоца Милан и Мићић Радивоје, а изнад њих је био Милан Радоњић, те да је стога он углавном комуницирао са заменицима, али да је постојала могућности комуникације и са начелником управе. Поново говорећи о возилу које је преузео, конкретно возило марке «Голф», додао је и да приликом враћања возила није видео Радоњића, јер није ни знао где се налазило руководство Београдског центра, а на питање да ли је тог 11. априла то возило било код њега, одговорио је да сигурно није, обзиром да је остао при изјави да, колико се сећа, га је најкасније преузео 09. априла, а вратио 10-ог. Додао је и то да том приликом у колској књижици није ништа уписивао. Постоји обавеза да ако је задужење за возило на месечном нивоу, онда се врши уписивање и тада сте дужни да у колску књижицу упишете када сте почели да користите возило, када сте завршили и колику сте километражу прешли. У тој ситуацији су давани месечни налози за коришћење возила, које је искључиво морао да потпише начелник или заменик начелника управе. У моменту када се задужио са возилом «Голф» није био сигуран колико ће исти користити, обзиром да је то искључиво зависило од тога којом брзином ће бити отклоњен квар са његовог ранијег возила, мада је предочио раднику сервиса да то мора бити хитно учињено, али је мислио да то неће дуго трајати, обзиром да квар није био преозбиљан. Што се тиче преузимања тог возила, сам Радоњић му је рекао место где треба да дође и преузме возило, тачније рекао му је да је најбоље да то буде испред Друге управе, без обзира што је она била срушена. Сећа се да су и даље на том месту постојале рампе које су радиле и да је постојало обезбеђење око целог МУП-а на тим местима где је то било и раније, па је стога по доласку да преузме возило, ушао сам у круг унутар МУП-а где се може ући искључиво са службеном легитимацијом, јер није могао никога да води са собом, јер је била појачана контрола. На питање да ли је, поред

колске станице, у возилу марке «Голф», био евентуално и шифрарник, одговорио је да није, јер се то не оставља у колима, а накнадно је појаснио и то да је касније добио сазнања да је то возило, а о чему је раније говорио у одбрани, преузео управо Марко Жарковић.

Износећи своју одбрану на главном претресу, окривљени Ратко Ромић је у потпуности остао при својој одбрани коју је дао 14. јануара 2014. године пред Тужилаштвом за организовани криминал, поново наводећи да што се тиче саме оптужнице сматра да је она неоснована, противречна сама себи, да највећи њен део, како диспозитива, тако и образложења, не произилази из списка предмета, не поткрепљена је доказима и пуна је тужиочевих закључака, логицирања и претпоставки. Сматра да мора да се брани од оптужнице, која је сама по себи једини доказ у овом поступку, истичући да је од стране тужилаштва таквом оптужницом извршена вешта манипулација од стране тужиоца. Тужилац је сам по себи контрадикторан. Нејасно је одакле тужилац зна да су НН лица дала налог и откуд зна да су баш они из највише структуре моћи, питајући се која је највиша структура моћи, подсећајући да је тада била државна заједница Савезна Република Југославија. По налажењу окривљеног потпуно је нејасно на основу чега је тужилац употребио реч у множини и то «извршили кривична дела убиства», као и на основу којих доказа тврди да је постојао претходни договор и план, посебно истичући да што се тиче рада Службе не може се бирати који задатак треба да се уради, а који не. Нејасни су такође наводи тужилаштва везано за сачињавање и преношење плана, наводећи да ако је Радомир Марковић сачинио план и договор са Миланом Радоњићем, како је онда могао да га упозна са неким планом који је изгледа неко други саставио. Истакао је да окривљени Мирослав Курак '97. године није био припадник Ресора државне безбедности, да се у Ресору државне безбедности поступа по принципу субординације, што је регулисано Правилником о унутрашњој организацији Ресора државне безбедности, као и чланом 33 Закона о унутрашњим пословима. Навео је да у списима предмета нема доказа да је било ко видео окривљеног Мирослава Курака у службеном возилу дана 11.04.1999. године, да се не зна на основу којих доказа је тужилац определио да је време извршења кривичног дела баш између 16,38 и 16,45 часова. Такође, истакао је да је, полазећи од неспорне чињенице да је кривично дело извршено у улици Иве Лоле Рибара, сада Светогорској, у пролазу зграде број 35, тужилац пропустио да прецизније опише само место извршења кривичног дела. Учинио је неспорним да је Славко Турувија заиста лишен живота 11.04.1999. године, али је навео да је апсолутно нетачно да је он имао било какве везе, па самим тим да је и учествовао у том кривичном делу. Истакао је да нема ниједног доказа да је постојао било какав план Радомира Марковића, који би пренео Милану Радоњићу, нити да је било ко кога подстакао на нешто, обзиром да се у Ресору државне безбедности не подстиче, већ само наређује. Такође је посебно истакао да нико од припадника Ресора државне безбедности нема овлашћење да било коме да налог или наређење за извршење било каквог кривичног дела. У својој одбрани је надаље објаснио да је Служба 1999. године поступала по више законских правила, која су у то време била добрано превазиђена, обзиром да су била донета у време СФРЈ, где је владало једно друго

политичко устројство функционисања Службе и државних органа. РДБ је 1999. године поступала по Закону о основама система државне безбедности из '84. године, Правилима о раду из '90. године, која је потписао тадашњи секретар Петар Грачанин, Правилнику о извештавању вођења евиденције лица и докумената СДБЦ из '78. године и Упутствима о примењивању прописа, средстава и метода из '91. године. У току НАТО агресије Служба је поступала на основу Уредбе о унутрашњим пословима у време ратног стања; Службени гласник од 07.04.1999. године. Објаснио је и то да је у складу са правилима мера тајне контроле до годину дана могла бити примењена уколико је њу одобрио председник Врховног суда, а на предлог Министра унутрашњих послова, који је Министар дао у складу са чланом 13 Закона о унутрашњим пословима. Везано за ове наводе, надаље у својој одбрани је истакао да према Славку Ђурувији није примењивана мера тајна контроле телефонских разговора до годину дана тако да стога нису тачни наводи у оптужници да је поступано супротно одредби члана 13 Закона о унутрашњим пословима, а како је то тужилац навео. Према Славку Ђурувији је мера почела да се примењује 03.07.1998. године и примењивана је искључиво мера ад хок тајне контроле телефонског разговора до осам дана. Она је продужавана 21 пут, то је и констатовано у допису БИА-е од 10.04.2012. године. У том периоду када је заведена мера према оштећеном Славку Ђурувији, на челу службе се налазио Јовица Станишић, а начелник ЦРДБ Београд био је Зоран Мијатовић, да би касније примена мера била настављена и кад је био начелник ЦРДБ Београд Момир Радосављевић. Објашњавајући свој рад у Служби државне безбедности, окривљени је навео да је од 1989. године, па све док је радио у контраобавештајној служби, поступање Службе било сасвим нормално и било је уобичајено да се врши обнова примене ад хок мера, све док та мера изискује да се примењује или док не прерасте евентуално у сталну меру. Начелник центра, као и његов заменик, су имали законску обавезу да одобре примену мера, што је конкретно значило да без сагласности начелника одељења и сагласности начелника центра или заменика, ова мера се није могла примењивати. У спорном периоду, за време док је Момир Радосављевић био на челу Ресора ЦРДБ Београд, углавном је мере потписивао његов заменик Стеван Никчевић, што је било у складу са тадашњим законским прописима и представљало уобичајено поступање Службе. Посебно је истакао да у току бомбардовања Девето одељења, које је и спроводило мере тајног праћења, никада није сачинило ниједан писани извештај везано за примену мере и једини извештај који је написан, везано за примену мере тајног праћења је извештај од 11.04.1999. године, везано за примену мере тајног праћења према објекту «Ђуран». Конкретно, само је тај извештај откуцан, сви остали извештаји су писани ручно у свеску Девето одељења, којима су манипулисали шефови Девето одељења. Изјашњавајући се надаље о сегментима оптужења, истакао је да, ценећи доказе у списима предмета, а посебно вршећи увид у свеске дежурства и извештаје о тајном праћењу, јасно се може утврдити да је окривљени Милан Радоњић последњи пут обавештен о кретању Славка Ђурувије у 16:22 спорног дана, да је наложио прекид тајног праћења у 16:25 истог дана, а да је оштећени Славко Ђурувија тек у 16:27

напустио ресторан «Коларац», а да након тога нико од припадника Деветог одељења није обавештавао више окривљеног Милана Радоњића о његовом кретању, који је представљао објекат праћења. Непознато је на основу чега тужилац износи тврдњу да је окривљени Милан Радоњић организовао да извршиоцима кривичног дела убиства буду доступни подаци везано за рад пратећег апарата, као што је и непознато на основу чега тужилац наводи да је окривљени Ромић, заједно са окривљеном Мирославом Кураком, преузео спорно возило марке «Голф». У погледу навода тужиоца да у колској књижици није евидентирао његово задужење спорног возила, објаснио је да се у колској књижици и не евидентирају задужења, већ други подаци и то ко је користио возило, од када до када, колику километражу је прешао и колико је евентуално сипао гориво. Истакао је да је он током свог рада у РДБ-у више пута задуживао многа службена возила и да никада није потписао ниједну потврду о задужењу. Што се пак тиче навода је возило дана 11.04.1999. године виђено на лицу места, тврди да то није тачно и да у списима предмета не постоји ниједан доказ за то, па у склопу тога да ниједан сведок то није изјавио. Враћајући се поново на тему возила које је задужио спорном приликом, не спорећи да је у питању возило марке «Голф», додао је и то да уз возило није добио никакав шифрарник, обзиром да се шифрарници не задужују уз возило, него их задужују припадници Службе понаособ, истичући да је шифрарник који је коришћен током праћења оштећеног Славка Ђурувије тада први пут коришћен. Надаље, у својој одбрани, а анализирајући наводе Тужилаштва за организовани криминал, навео је и да је нејасно на основу којих доказа је тужилац навео да су оштећеном иза леђа, неопажено, пришли он и окривљени Мирослав Курак, имајући у виду да је оштећена Бранка Прпа другачије описала извршиоца, наводећи да је окривљени Мирослав Курак висине 195 сантиметара, да је плав, да има плаве очи, са изузетно дугим екстремитетима, што је директно у супротности са описом непосредног извршиоца кога је описала Прпа. Оспорио је да је ударио оштећену Бранку Прпу по глави, нити да је на било који други начин учествовао у извршењу кривичног дела. Са свега изнетог, надаље је врло јасно објаснио у својој одбрани да се у конкретном случају ради о оптужници са изразито политичком позадином и да она нема за циљ да се разјасни убиство оштећеног Славка Ђурувије, већ да је иста усмерена према Ресору државне безбедности, са циљем да се РДБ прикаже као једна институција са континуираним незаконитим деловањем у којем је примењивано насиље и вршен злочин. Након уводног дела своје одбране, окривљени је у наставку излагања навео да је у периоду НАТО агресије која је почела 24. марта 1999. године, радио у Другој управи као главни обавештајни инспектор и 31. марта 1999. године, заједно са другим главним обавештајним инспекторима из Друге управе, био је упућен на терен са одређеним обавештајним задацима. Задатке и налог за одлазак на терен дао му је тадашњи начелник Друге управе Милан Радоњић. Након спровођења обавештајних активности на терену, уз консултацију и сагласност тадашњег заменика начелника Друге управе, Попивода Милована, дана 07.04.1999. године вратио се у Београд у Другу управу. Објаснио је да је запамтио тај датум обзиром да је тог датума рођендан његове ћерке. По повратку у Другу управу укључио се у активности које је Друга управа спроводила у том

ратном периоду и његове активности су биле уобичајене, али сходно ратном времену и ангажовање у Другој управи је било 24 часа дневно, свакодневно, без паузе, без викенда, без празника и без слободних дана. Управом су руководила два заменика начелника управе и то Милан Попивода и Мићић Радивоје, који су тада направили тако дежурство да су дежурали по 12 сати, док су остали припадници Друге управе радили по распореду који су они направили у односу на потребе обављања посла. Када се вратио у Другу управу од главних обавештајних инспектора затекао је само још једног обавештајног инспектора и то Мишу Милићевића који је тада радио као једини обавештајни инспектор и у раду се њему придружио, тако да су њих двојица радили послове свих обавештајних инспектора који су у том периоду били на терену. У Другој управи се није нешто нарочито задржавао после његовог повратка 07.04.1999. године, јер бива упућен на терен са другим обавештајним задацима, где је уз неке краће паузе провео скоро целокупан период НАТО агресије. Иначе, по повратку са терена 07.04.1999.г године сазнаје да је Друга управа била измештена и да се налазила на адреси Данице Марковић у броју 2. Бива обавештен и да је начелник Друге управе Милан Радоњић распоређен и на место начелника ЦРДБ Београд али да је остао да обавља и функцију начелника Друге управе. Објаснио је и да пре него што је био поново упућен на терен 31.03.1999. године, он је службено користио и дужио возило марке «БМВ» серија 3 и обзиром на његову упадљивост и економичност, а ценећи да је било ратно време, возило је променио непосредно пре пута и узео из Друге управе друго возило и то возило марке «Рено клио». Током боравка на терену у два наврата су му се јавили проблеми везано за функционисање аларма на овом возилу, као и по повратку са терена 07.04.1999. године, те се са тих разлога обратио раднику Друге управе Милошевић Ненаду, који је пре њега користио исто возило, који му је објаснио да је и он имао идентичне проблеме са тим «Реноом клиом», због чега је то возило због истих проблема већ било на једном сервису у фирми «Орка аларм», која је уградила тај аларм. Са тих разлога окривљени је контактирао власника сервиса, Катић Дејана, обавестио га да има проблем на аларму возила и у консултацији са њим договорио се како да деблокирају аларм и да возило донесе у сервис да би се квар отклонио. Стога је окривљени одвезао возило у сервис «Орка аларм» и мисли да је то било у поподневним часовима или предвече и тада од власника сервиса добија уверавања да ће квар бити отклоњен у најбржем могућем року, а наиме, да ће возило моћи да преузме у току наредног дана. Тако се и дешава, те окривљени 09.04.1999. године преузима возило «Рено клио», на којем је отклоњен квар на аларму и надаље експлоатише то возило, с тим да је објаснио да се квар на аларму није појављивао. Док је возило «Рено клио» било на поправци, окривљени је затражио од Милана Радоњића друго возило и то са два разлога. Затражио га је због службених потреба и за обављање службених активности. Затражио га је од Милана Радоњића јер је он био начелник Друге управе и самим тим једино овлашћено лице на нивоу управе које је могло окривљеном Ромићу да одобри коришћење возила. Затражио је возило од окривљеног Радоњића зато што тада, у том тренутку, у Другој управи нису постојала друга возила која би могао користити, а пре свега затражио је зато што његово

раније возило које је користио, а у питању је било возило марке «БМВ», није могао поново да користи обзиром да је исто, у складу са тадашњом праксом и потребом за возилом у РДБ-у, дато неком другом припаднику службе. Надаље је појаснио да је он на место главног обавештајног инспектора у Другој управи Београдског центра постављен негде у јуну месецу, тачније у јулу месецу 1997. године и од тада, по хијерархијском месту, односно руководећем месту, он је имао одобрено стално коришћење возила и то не само он, него сви главни обавештајни инспектори на нивоу Друге управе. То одобрење се добијало од начелника управе, с тим да је објаснио да је 1997. године био други начелник управе, а не окривљени Милан Радоњић. Поново је објаснио да је и са ових разлога од окривљеног Милана Радоњића тражио возило на употребу, док се његово возило налазило на поправци, остављајући могућност да се можда могао да обрати и заменику обзиром да је возило користио само један дан, али то је могао да учини само да је у том тренутку било неких резервних возила у Другој управи, а што није било. Што се тиче навода у оптужници, а везано за преузимање возила марке «Голф», окривљени је надаље у својој одбрани навео да је исто возило, а радило се о возилу из возног парка Деветог одељења ЦРДБ Београд, преузео дана 08.04.1999. године у вечерњим часовима у оквиру тадашњег комплекса зграде МУП-а РС, где се налазила и зграда Друге управе. Преузео га је тачно испред Друге управе и то од шефа смене Деветог одељења ЦРДБ Београд Драгана Павића, кога је иначе лично познавао. Преузео је возило без реверса, без потписивања, без било чега, сходно уобичајеном понашању у Служби, објашњавајући да је током свог рада у Служби променио заиста пуно возила и никада ни за једно возило није потписивао никакав реверс о преузимању, нити је приликом предаје возила неком другом припаднику Службе, да га користи, потписао било какав документа о презадуживању, односно о раздуживању возила. Такав обичај није постојао у Ресору државне безбедности. Објаснио је да су приликом преузимања возила преузимали искључиво само кључеве и такозвану колску књижицу, као и саобраћајну дозволу на МУП РС. Истакао је и то да нису тачни наводи у оптужници да је ово возило преузео са шифрарником, објашњавајући да возила не задужују шифрарнике, већ да шифрарнике задужују припадници Деветог одељења ЦРДБ и шифрарници се не дају уз возило. Надаље је објаснио и да је ово исто возило раздужио 09.04.1999. године, након што је преузео возило марке «Рено клио», а када му је отклоњен квар. Контактирао је начелника тадашњег Београдског центра, тачније контактирао је Милана Радоњића телефонским путем и у том разговору је добио информацију где да остави возило које му више не треба, те му је тада Милан Радоњић дао инструкције да одвезе возило до такозване «мале кућице» која се налазила у комплексу објекта које је РДБ у том периоду користио, а који је био власништво «Србија шуме» и налазио се на Сењаку. Поступио је по инструкцијама, одвезао возило, оставио га паркираног на једном паркингу који се тамо налазио, а кључеве и колску књижицу ставио је у коверат, насловио на окривљеног Милана Радоњића и предао дежурној секретарици. Навео је да након тога њему више није познато ни ко је, ни када је, ни колико, ни зашто користио то возило. Прецизно се изјаснио да возило марке «Голф», о коме је говорио, дакле возило Деветог

одељења ЦРДБ, није користио 11.04.1999. године, појашњавајући да за то и нема доказа у списима предмета. Везано за овај датум, у својој одбрани је навео да је тог дана један део дана провео на послу и то у згради, тачније у просторијама Друге управе, по унапред направљеном распореду рада, који су направили заменици начелника Друге управе, а који се није односио само на њега, него и на све запослене и радно активне у том периоду у Другој управи. Стога је и објаснио да, да је одсуствовао са посла, његово одсуство би свакако било запажено и детектовано, обзиром да су два заменика начелника управе покривала 24-овни рад Друге управе, прецизирајући и да је немогуће било приметити да неко одсуствује из просторија, обзиром да се радило о не тако великом стану у коме је био већи број припадника Друге управе. Надаље је појаснио да је други део дана провео са својом породицом у прослави рођендана своје ћерке, а добро се сећа тог датума, обзиром да је то био први пут да нису прославили рођендан његове ћерке тачно на време, обзиром да се радило о ратном периоду, када никоме није било до прославе. Надаље је у својој одбрани објашњавао свој однос са начелником управе Миланом Радоњићем, наводећи да се од почетка НАТО агресије са истим видео последњи пут у току те агресије 31. марта 1999. године, када је по његовом налогу и послат на терен. Након тога не егзистира му у сећању да се срео са истим начелником управе, било у управи, било ван ње. Што се пак тиче телефонских контаката са Миланом Радоњићем, навео је да је он свакако са њим остваривао контакте телефоном, обзиром да му је исти био непосредни старешина, начелник управе и у томе није било ништа неуобичајено. Појаснио је да кад се вратио са терена, прво што је урадио то је да је обавестио управо Милана Радоњића да се вратио, да је обавио оно што је обавио, обзиром да је управо по налогу Радоњића и отишао на терен. Навео је и да су телефонски контакти били редовни у том периоду из неколико разлога. Прво – што је Радоњић био начелник управе, друго – што је окривљени неке обавештајне активности које је спроводио на терену спроводио искључиво са знањем окривљеног Радоњића и његовог одобрења и сагласности, о чему је Радоњића и информисао. Појаснио је и да су њихови телефонски контакти могли бити изведени на три начина, а наиме да су могли контактирају нормалном телефонском везом, то јест фиксном линијом, да су могли контактирати мобилним телефоном, као и такозваним «специјалом», објашњавајући да је специјал једна веза која се користи у оквиру РДБ-а, односно у оквиру целокупног МУП-а, за коју се сматрало да је колико-толико заштићена у том периоду. Појаснио је и да је у том периоду НАТО агресије наложено свим припадницима РДБ-а да што мање и што краће разговарају телефоном, нарочито мобилним. Са свега изложеног, појаснио је да оставља могућност да је остварио телефонски контакт са Миланом Радоњићем и 11.04.1999. године као и пре и после тог даутма, објашњавајући да то не би било неуобичајено. Што се тиче односа са Миланом Радоњићем прецизирао је да њих двојица немају ама баш никакве сличности, немају ни исте погледе на свет, нити иста интересовања. Што се пак тиче његових контаката са окривљеним Радетом Марковићем у то време и не само у то време, него током целокупног његовог руковођење РДБ-ом, објаснио је да он није имао контакта са истим, нити му је икада лично непосредно или

посредно он дао било какав задатак, обзиром да се то тако у ресору и не ради. Једини сусрет са тадашњим начелником ресора је имао заједно са другим начелницима ЦРДБ Београд и то када је био начелник Другог одељења и то на два колегијума која су имали, појашњавајући да, колико се сећа, један је био у оквиру центра, а један на Институту безбедности. Надаље у својој одбрани, а објашњавајући своје контакте са окривљеним Мирославом Кураком, објаснио је да је Мирослав Курак његов друг, пријатељ и да га је окривљени венчао. Имали су редовне контакте, редовно су се виђали у складу са слободним временом и такође су редовно телефонски контактирали. У току НАТО агресије видели су се неколико пута, а телефонски су контактирали искључиво када је окривљени био у Београду. Што се тиче дана 11.04.1999. године, са сигурношћу је рекао да је са Мирославом Кураком контактирао, објашњавајући да је то на неки начин други рођендан Курака, обзиром да је исти 1993. године на тај дан био тешко рањен, да је једва преживео и стога сматра да му је тај дан други рођендан. Дубоко је убеђен да се са Мирославом Кураком није видео дана 11.04.1999. године. На крају изношења своје одбране, говорио је о свом статусу у Ресору државне безбедности, па је навео да је по отпочињању рада у РДБ-у радио на контраобавештајним пословима, да је био најмлађи оперативац у историји Службе, који је само након четири године рада на контраобавештајним пословима у то време награђен са највећим признањем које један припадник ресора може добити, а наине добио је од министра унутрашњих послова пиштољ са посветом, због изузетног залагања на пољу безбедности. Надаље је навео да је средином 1997. године прешао у Другу управу на место главном обавештајног инспектора, да је самим тим прескочио неколико степеника и са места оперативца дошао на ово високо руководеће место и то не знато што има неке друге квалитете, него искључиво захваљујући свом раду. Када је Раде Марковић постао начелник Државне безбедности, он је већ био на руководећем месту главног обавештајног инспектора, а када је окривљени Милан Радоњић постављен на место начелника Београдског центра, он, након агресије, дакле крајем јула или почетком августа 1999. године бива распоређен на место начелника Другог, односно Обавештајног одељења при ЦРДБ Београд. Након петооктобарских промена и то 01. новембра, бива распоређен на место ВД начелника Шесте управе, те је у том тренутку обављао два посла. У једном периоду био је и начелник Шестог одељења при ЦРДБ Београд и уједно начелник Шесте управе. На самом крају своје одбране посебно је истакао да су му током поступка од стране Тужилаштва за организовани криминал нарушена многа права и то пре свега право на суђења у разумном року, право на одбрану у целини и право на претпоставку невиности, обзиром да је у току трајања тужилачке истраге, тек након протекла 5 месеци, имао могућност да се упозна са списима предмета у електронској форми, да током тог периода није добијао обавештења када ће бити испитан како он, тако и остали сведоци, а посебно је истакао да је у току испитивања сведока тужилац на све могуће начине покушавао да омете постављање питања одбрани и окривљенима приликом испитивања сведока. Навео је и то да је током трајања истраге код окривљених и код њихових бранилаца постојала дилема да ли поступак води Тужилаштво

за организоваћи криминал само или води у сарадњи са Комисијом за испитивање убиства новинара, односно са председником комисије Вераном Матићем, наводећи да је Веран Матић у току истраге поступао као самопрокламовани портпарол тужилаштва, најављивао је када ће бити прво хапшење, који ће сведок бити испитан, шта је ко коментарисао и шта је који сведок рекао, најављивао процесне радње у току истраге, најављивао оптужницу, коментарисао оптужницу и коментарисао сам ток истраге. Надаље, у својој одбрани, а одговарајући на питања учесника у поступку, окривљени је навео да је познавао Милорада Улемека Легију као припадника ресора, објашњавајући да је Јединица за специјалне операције имала канцеларију у Другој управи, која је била непосредно до његове, али да њих двојица лично нису сарађивали, објашњавајући да једно време је ЈСО био под неком ингеренцијом Друге управе, мада се то касније променило. Прецизно се изјаснио да непосредно и лично са Милорадом Улемеком никада ништа није радио. Поново је, одговарајући на питања, објаснио да је по повратку са својих задатака у Другу управу, имао комуникацију са заменицима Милованом Попиводом и Мићићем, са којима је био и у контакту док је био на извршењу задатка и том приликом јављао им се преко «специјале», појашњавајући да, колико га сећање служи, више је контактирао са замеником начелника Попиводом, који је скоро све време проводио у Београду, а живео је у Новом Саду. Појаснио је и да по повратку са терена, Милана Радоњића нити је видео, нити је добијао непосредне налоге од истог, али је био дужан да га информише о неким активностима о којима је само Радоњић могао да донесе одлуку, уз консултацију са неким другим руководиоцима службе. Све активности које је предузимао у Другој управи након повратка, предузимао је по налозима заменика начелника управе, па је чак и на остала путовања, на која је ишао након 07. априла 1999. године, ишао по налогу заменика начелника Друге управе, али није могао да појасни да ли је по налогу Мићића или Попиводе. Није могао да се изјасни да ли је оба ова заменика или било којег од њих, обавестио да се окривљеном Радоњићу обратио за друго возило, тачније да их је обавестио о проблемима које је имао са возилом «Рено клио». Детаљније објашњавајући комуникацију са Радоњићем приликом преузимања возила, додао је и то да је том приликом са истим остварио телефонски контакт, не могавши да определи којом врстом телефонске везе, али објашњавајући да се сигурно чуо два или три пута телефоном како би примопредаја могла да се реализује. Приликом примопредаје, Павић, који му је довезао возило, га је том приликом обавестио и да возило марке «Голф», које му предаје, поседује радио станицу. Поново је објаснио да због краткоће времена у којем је користио возило, у колску књижицу која је пратила то возило марке «Голф», није уписивао ништа, објашњавајући да се у колску књижицу уписује сваки одлазак на бензинску пумпу, количина горива која је натоварена, као и километража која је пређена што он у конкретном случају није урадио немајући образложење зашто. Додао је и то да је на примопредају возила марке «Голф» стигао таксијем, објашњавајући да га нико није довезао из Службе, нити ван Службе, нити је било кога звао да га превезе до места примопредаје. Такође је додао да никада возило које је он службено користио, па ни возило марке «Голф», није

давао на коришћење другима док је он лично био задужен. Што се тиче времена када је које радње предузимао, детаљно је надаље у својој одбрани и даље одговарајући на питања, навео да се са терена вратио 07.04.1999. године пре подне, да је 07.04. у поподневним часовима остварио контакт са Ненадом Милошевићем, коме је предочио постојање квара на возилу које је користио и не само то, већ се нашао са тим Милошевићем, који га је и одвео на нову локацију Друге управе, те се исправио у свом излагању тако што је рекао да је 08.04.1999. године контактирао са Милошевићем, након чега, истога дана, дакле 08.04.1999. године у поподневним часовима, контактира сервис «Орка сервис», с тим да претходно контактира са окривљеним Радоњићем, тражећи од њега да му се омогући коришћење другог возила. Поновио је и да је, након што је 09.04.1999. године преузео из сервиса поправљено возило марке «Рено клио», исто користио све док је радио у Другој управи, па у склопу тога и да је то возило користио и на дан 11.04.1999. године, с тим да је навео да не може са сигурношћу да се изјасни да ли је 11.04.1999. године, везано за своје службене обавезе, пролазио градом, нити да ли је имао тада било какве активности у центру града. Надаље, одговарајући на питања, одговорио је да је висок 185, а Курак 195 сантиметара, а да се окривљени Мирослав Курак дана 11.04.1999. године налазио у Београду, да је у том периоду са њим остваривао контакт преко мобилног телефона, чији број није знао да определи, као што није могао ни да се сети свог броја телефона, објашњавајући да је у Служби користио више телефонских бројева мобилних телефона. Такође је додао и да се сасвим сигурно чуо телефоном са Мирославом Кураком дана 11.04., али није могао да определи у ком делу дана, објашњавајући да се у току дана више пута иначе чуо са њим. Везано за Мирослава Курака навео је и да са њим никада заједно није био у кући Милорада Улемекa, али да је без њега био тамо. Одговарајући даље на питања везано за Мирослава Курака, окривљени је навео да је њему познато да је Мирослав Курак био запослен у САЈ-у, да је на своју иницијативу '95., односно '96. године напустио Службу, а да му није познато његово кретање кроз службу и у склопу тога активности и задаци Мирослава Курака. Такође је појаснио да је САЈ Специјална антитерористичка јединица при МУП-у, односно Ресору јавне безбедности, а да што се тиче рада Мирослава Курака у Ресору државне безбедности, исти је пре давања отказа био ангажован као инструктор, мада о времену колико је то трајало окривљени није могао да се изјасни. Такође, одговарајући на питања, истакао је и то да се током свог рада у Служби никада није сусрео са термином «навигатор», нити зна шта он означава. Одговарајући посебно на питања окривљеног Радомира Марковића да ли је окривљени Мирослав Курак, као припадник резервног састава или било које друго физичко лице могло да учествује у акцијама РДБ-а, тачније у оперативним акцијама Друге управе, окривљени је навео да нико ван ресора, а нарочито не резервисти ЈСО-а, нису могли да учествују у обавештајним активностима Друге управе, па тако ни Мирослав Курак.

Износећи своју завршну реч, окривљени Ратко Ромић, у потпуности је прихватио завршну реч свог браниоца, адвоката Зоре Добричанин-Никодиновић, а која је изнета у

ранијем делу пресуде, додајући да је убеђен да Тужилаштво за организовани криминал не стоји иза скандалозног дела завршне речи поступајућег заменика тужиоца Мандића, којом је, без икаквог доказног утемељења, оптужио највиши државни политички врх, Владу и државу Републику Србију, већ да је ове скандалозне доказане наводе поступајући заменик тужиоца Мандић изнео у координацији са одређеним ванинституционалним центрима и појединцима, који су организовани, координирани и финансирани од стране страног фактора, чији је перманентни циљ изазивање неповерења и поделу јавности, као и стварање атмосфере константе сумње у институције система и државе Србије. Посебно је истакао да што се тиче саме оптужнице, она је неоснована, јер у целини није базирана на доказима, пуна је измишљених, контрадикторних, противречних, нетачних и неистинитих навода, злонамерно и погрешно тумачених чињеница, неоснованих закључака, претпоставки и логицирања. Оптужница се налази у потпуној супротности са доказима из списка предмета, што се јасно могло уочити током трајања главног претреса. Надаље, истакао је посебно чињеницу да се у једном делу оптужнице наводи да је лишен живота власник, директор и одговорни уредник «Дневног телеграфа» и «Еропљанина», Славко Ђурувија. Тачно је да је Славко Ђурувија лишен живота, а обзиром на чињеницу да су ови листови угашени 1998. године у октобру, те да у априлу месецу 1999. године нису постојали, нетачан је навод да је Ђурувија лишен живота као власник, директор и одговорни уредник листова који су угашени седам месеци раније. Надаље се у својој завршној речи посебно осврнуо на доказе који се односе на тачно време утврђивања смрти оштећеног Славка Ђурувије и анализом свих осталих доказа који су се односили на битно релевантне чињенице назначене у оптужници и истакао посебно да је до краја поступка остало потпуно нејасно, на основу чега, односно којих доказа, је тужилац довео у везу возило РДБ-а, бели «Голф» 3, његово једнодневно коришћење овог возила, окривљеног Мирослава Курака и њега, са извршењем кривичног дела, сматрајући да је потпуно нелогично закључивање да би, предузимајући све радње везано за коришћење тог возила, окривљени то чинио јавно, а са намером да изврши кривично дело које му је стављено на терет. Такође је посебно нагласио да је тужилац у потпуности игнорисао и занемарио сведочење јединог очевица, оштећене Бранке Прпе, која је у више наврата дала опис извршиоца и извршила препознавање путем фотографије, а која је потпуно идентично сведочила у свим фазама овог кривичног поступка и која је увек означила исто лице, и то Луку Пејовића, као лице које највише личи на извршиоца. Након анализе исказа појединих сведока, а који су саслушани током кривичног поступка, навео је и да, супротно наводима оптужнице, преглед и анализа телекомуникација је показала да се није могло утврдити да се телефонски број, а за који је тужилац тврдио да га је у критичном периоду користио окривљени Мирослав Курак, налазио на дан 11.04. у критичном периоду у реону базне станице места извршења кривичног дела, већ управо супротно, у реону неке друге базне станице. На крају своје завршне речи поновио је и тиме нагласио да никада није био припадник ни организоване, ни неорганизоване криминалне групе, да је био припадник РДБ-а и да је изузетно поносан на ту чињеницу, да се својим ангажовањем у

контрабавештаној и обавештаној служби, као оперативац и као руководилац, трудио да да пун и несебичан допринос у спровођењу активности и задатака везаних за очување безбедности земље и заштите националних интереса. Циљ и задатак његовог поступања у РДБ-у био је искључиво и једино везан за очување безбедности земље и заштиту националних интереса, а никако за криминално удруживање и вршење кривичних дела.

Проверавајући наводе оптужнице Тужилаштва за организовани криминал, суд је у доказном поступку, осим одбрана прво, друго и четвртоокривљеног, извео и доказе испитивањем сведока, па су тако испитани сведоци Јелена Ђурувија- Ђурица, Бранка Прпа, Момир Радосављевић, Стеван Баста, Предраг Гикић, Бранко Црни, Стеван Никчевић, Радован Божовић, Небојша Соковић, Небојша Васић, Ратко Љубојевић, Драган Павић, Светозар Мирчевић, Владимир Николић, Драган Бакшуновић, Срђан Јовановић, Предраг Кривокућа, Саша Ђурђевић, Горан Милутиновић, Александар Радосављевић, Љубиша Драговић, Небојша Грујић, Иван Покрајац, Предраг Николић, Саша Јојић, Оливера Антонић – Живаљевић, Драгана Смиљанић, Влада Стевовић, Марко Жарковић, Александар Никитовић, Жарко Михаиловић, Милан Попивоца, Александра Радојичић, Александар Нешковић, Милан Николић, Зоран Загорац, Градимир Милић, Владимир Брковић, Драган Јончић, Славиша Софтић, Мирослав Марковић, Ђорђе Мартић, Милисав Спасојевић, Милован Бркић, Љубомир Ристић, Радован Кнежевић, Драган Марковић, Зоран Мијатовић, Милорад Улемек, Милош Симовић, Александар Симовић, Милорад Брацановић, Славиша Арсић, Драган Карлеуша, Дејан Миленковић, Жељко Газапи, Небојша Павић, Љубомир Савичић, Миле Новаковић, Лазар Јанковић, Миладин Ђуровић (Сувајцић), Родољуб Миловић, Златко Кесић, Љубиша Милановић, Боро Бањац, Душан Михајловић, Зоран Стијовић, Горан Петровић, Ивана Вуковић, Биљана Пејовић, Милорад Вучелић, Владислав Ђурић, Наташа Францисти (Радача), Александар Гак, Радиша Роскић, Милош Теодоровић, Драган Којадиновић, Катарина Шмакић, Стевана Богићевић (Једнак), Владан Динић, Дејан Слишковић, Драган Ивановић –Мијовић, Бранко Важић, Владимир Мартиновић, Миша Милићевић, Горан Живаљевић, Драган Стојчев, Љиљана Зарубица, Александра Ковачевић - Николаш, Дарко Попивоца, Игор Кокот, Дејан Михајловић, Ненад Кокот, Ненад Радовић, Дејан Анђелковић, Драган Кеџман и Дејан Јаблановић, те прочитао записнике о испитивању сведока Хаџи Драган Антића, Франка Симатовића, Александра Тијанића, Србислава Ранђеловића, Гвоздена Гагића, Дејана Николића, Миладина Сувајџића, Жељка Рашете, Радета Ђурувије и Александра Симовића, испитао вештаке Душана Кеџкаревића, Милана Куњадића и Зорана Станковића, затим вршењем увида у вештачење парафинске рукавице покојног Славка Ђурувије В 657/99 од 26.04.1999. године, записника о балистичком вештачењу број 6336/08 са фотодокументацијом, записника о увиђају истражног судије Окружног суда у Београду Кри. 623/99 од 11.04.1999. године, записника о увиђају МУП-а РС Ку.бр. 6679/99 од 11.04.1999. године, извештаја о криминалистичко-техничком прегледу лица места МУП-а Републике Србије Секретаријат у Београду Кт. уписник 100/1551/99 од 11.04.1999 године, извештаја о криминалистичко техничком прегледу лица места МУП-а Републике Србије, Секретаријат

у Београду Ку.бр. 6679/1999 број Кт. уписника 100/1555/99 од 12.04.1999. године, дописа МУП-а Републике Србије, УКП, Одељења криминалистичке технике број Ку. 6679/99-Н-1551/99 од 14.04.1999 године са фотодокументацијом, у допуну криминалистичко техничког извештаја, потврду о преузимању пројектила са ИСМ и скицом лица места, број уписника Ку.бр.6679/99 и број Кт. уписника 100/1551/99 од 11.04.1999. године, као и вршењем увида у обдукциони записник Института за судску медицину Медицинског факултета у Београду С.бр. 292 од 12.04.1999. године, фотодокументацију са обдукције покојног Славка Ђурувије С.бр. 292/99, фотодокументацију чауру и пројектиле из предмета убиства Славка Ђурувије од маја 2008. године, који је сачињен од стране вештака Душана Дуњића и Милана Куњадића, судску медицинску и балистичку експетризу смрти Славка Ђурувије Кри.П.број 6/08 мај-јун 2008. године, потврду о смрти Славка Ђурувије Градског завода за хитну медицинску помоћ у Београду од 11.04.1999. године која се налази на страни 8 у регистратору Кт.800/00 - Ктн.556/99 – Ктн.1374/04, налаз и мишљење судског вештака доктора Зорана Станковића од 16.12.2014. године, копију дела дневника дежурства на дан 11.04.1999. године, записник о претресању и потврду о привремено одузетим предметима од окривљеног Ратка Ромића, везано за наредбу која је дата 13. јануара 2014. године, записник о претресању и потврду о привремено одузетим предметима такође Ратка Ромића, по основу наредбе која је дата 13. јануара 2014. само под другим бројем 51/14, записник о претресању стана Вигњевић Слободана и потврде о привремено одузетим предметима и то од 16.01.2014. године, извештај о претресу мобилних телефона и СИМ картица обављен од стране МУП-а, Дирекције полиције, Управе криминалистичке полиције, Службе за специјалне истражне методе 03/4-8 СТР.Пов. 849/14 од 22.04.2014. године, у извештај МУП-а Дирекције полиције, Управе криминалистичке полиције Службе за специјалне истражне методе, Одељења за електронски надзор број 03/4-8 број 849/14 од 22.04.2014. године о прикупљању података из мобилног телефона, СИМ картица и таблета, у вештачење ССИМ, УКП, МУП-а РС, број 03-4/8 СТР.Пов. 995/14 од 24.04.2014 године за осумњиченог Милана Радоњића, вештачење ССИМ, УКП, МУП-а РС, број 03/4-8 СТР.Пов. 995/14 од 09.05.2014. године за окривљеног Милана Радоњића, извештај о прегледу рачунара од 09.05.2014. године са записником о претресању на коме се чувају електронски записи од 16.04.2014. године, у вештачење ССИМ, УКП, МУП-а РС, број 03/4-8 СТР.Пов. 994/14 од 15.04.2014. године за окривљеног Ратка Ромића, у допис МУП-а ДП, УКП, у вези достављања тражене докфументације од 04.06.2014. године са потврдом о привремено одузетим предметима МУП-а Републике Србије, УБПОК, Одељења за борбу против организованог општег криминала од 28.10.2005., фотокопијом личне карте Мирослава Курака, у захтев фирме „Влацеб“ упућен „Мобтелу“ за раскидање уговора о коришћењу мобилног телефонског броја 063/287-283 и захтев фирме „Влацеб“ за трајно укидање мобилног телефонског истог броја, у допис МУП-а РС, УКП, НКТЦ 03/4-7-2 234-2-903935/07 од 26.04.2007. године, у налог за извршење службеног задатка МУП-а, СУП, БГД, ОУП Стари град од 07.04.1999. године са извештајем, допис Електродистрибуције

Београд о достави одговора по захтеву 940-05-116-08 од 04.03.2008. године, регистар издатих докумената на коришћење опредељен као прилог 5, у документацију која се налази у регистратору КТИ. Број 3/14 број 3 и то у решење Привредног суда у Београду, пословни број IV 11168/97 од 11.04.1997. године са прилозима, у позив за усмени претрес Градског судије за прекршаје за 23.10.1998. године, у жалбу на решење Градског судије за прекршаје 718 Уп. број 284501/98 од 24.10.1998. године, у жалбу на решење Градског судије за прекршаје 718 Уп. број 284501/98 од 24.10.1998. године, у решење Републичке управе јавног прихода, Одељења за утврђивање и наплату јавних прихода II -01 број 433-8-140/98-2 од 30.10.1998. године, у решење Републичке управе јавног прихода РС, организациона јединица, Центар Београд 02 број 433-2088798 од 26.10.1998. године, у записник о попису и процени покретне имовине Републичке управе јавног прихода, Одељења за утврђивање, наплату јавних прихода Стари град број 433-8-140/98-1 од 26.10.1998. године и у изјаву Ивана Тадића од 21.06.2001. године, у „Службени лист СФРЈ“ број 18 од 27.07.1990. године, у документацију која се налази у регистратору број 12 Кри. П. 32/06 и то у извештај о провери Управе Службе Државне безбедности за град Београд, Трећи сектор 71-0227 С. П. 1069 од 07.04.2007. године, затим у службену белешку ЦРДБ Београд Првог одељења 71-0510 од 08.09.1994. године, у извод из извештаја о резултатима ТКТР ЦРДБ Београд Пето одељење од 15.03.1995. године, у извод о извештајима о резултатима примене ОМТ ТКТР број 11826 од 01.10.1998. године, ЦРДБ Београд Пето одељење од 09.10.1998. године, у допис начелника ЦРДБ Београд МУП-а РДБ број 12488, у службену белешку ЦРДБ Београд Треће одељење 04291 од 20.10.1998. године, у службену белешку ЦРДБ Београд Треће одељење 04291 од 21.10.1998. године, у службену белешку ЦРДБ Београд Треће одељење 04291 од 22.10.1998. године, затим у службену белешку ЦРДБ Београд Треће одељење 04291 од 23.10.1998. године, у службену белешку ЦРДБ Београд Треће одељење 0429113122 од 27.10.1998. године, у службену белешку ЦРДБ Београд Треће одељење 04291 број 12963 од 23.10.1998. године, у службену белешку ЦРДБ Београд Треће одељење 04291 број 13030 од 26.10.1998. године, у службену белешку ЦРДБ Београд Треће одељење 04291 од 28.10.1998. године, у допис начелника ЦРДБ Београд МУП-а РДБ број 1477, у службену белешку ЦРДБ Београд Треће одељење 0421 од 02.12.1998. године, у службену белешку ЦРДБ Београд Треће одељење 04291 од 02.12.1998. године, у службену белешку ЦРДБ Београд Треће одељење 04291 од 03.12.1998. године, у службену белешку ЦРДБ Београд Треће одељење 04291 од 04.12.1998. године, у службену белешку ЦРДБ Београд Треће одељење 0421 од 14.12.1998. године, у службену белешку ЦРДБ Београд Трећег одељења 04291 од 15.12.1998. године, у службену белешку ЦРДБ Београд Трећег одељења 04291 од 16.12.1998. године, у службену белешку ЦРДБ Београд Трећег одељења 04291 од 21.12.1998. године, у службену белешку ЦРДБ Београд Трећег одељења 04291 од 25.12.1998. године, у службену белешку ЦРДБ Београд Трећег одељења 04291 од 25.12.1998. године, у службену белешку ЦРДБ Београд Треће одељење 04291 од 05.01.1999. године, у службену белешку ЦРДБ Београд Трећег одељења 04291 од 08. јануара 1999. године, у службену

белешку ЦРДБ Београд Трећег одељења 04291 од 14. јануара 1999. године, у службену белешку ЦРДБ Београд Трећег одељења 0421 од 15.01.1999. године, у службену белешку ЦРДБ Београд Трећег одељења 04291 од 21.01.1999. године, у службену белешку ЦРДБ Београд Трећег одељења 04291 од 02. јануара 1999. године, у службену белешку ЦРДБ Београд Трећег одељења 0421 од 11. фебруара 1999. године, у службену белешку ЦРДБ Београд Трећег одељења 04291 од 16.02.1999. године, службену белешку ЦРДБ Београд Трећег одељења 04291 од 17.02.1999. године, извештај о тајном праћењу лица ЦРДБ Београд Девог одељења од 11.04.1999. године и службену белешку МУП-а РС ЦРДБ Београд Петог одељења од 24.11.2000. године број 15841, у допис БИЕ број 02-10216 од 06.12.2004. године, затим у допис МУП-а УБПОК СТР.Пов. 230-946/04 од 06.12.2004. године, у допис БИЕ број 02-6232 од 16.12.2004. године, у копију дневника дежурства, у Закон о основама система државне безбедности „Службени листа СФРЈ“ број 15/1984, у Уредбу о унутарашњим пословима за време ратног стања „Службени гласник РС“ број 17/99 од 07.04.1999. године, у Правилима о раду службе Државне безбедности „Службени гласник СФРЈ“ од, и то поверљивог гласило број 18 од 27.07.1990. године, примерак број 00263, у Упутство о примењивању прописаних средстава и метода рада о извршавању послова из делокруга службе Државне безбедности ДТ.бр. 527/91 из новембра 1991. године, у Правилник о извештавању и вођењу евиденција лица и документације у служби ДБ 02 СП.бр. 3413/1 од 26.05.1978. године, примерак број 334, у допис БИА број 01-10462 од 23.04.2012. године, заједно са текстуалним и шематским приказом - преглед припадника Ресора државне безбедности МУП-а РС и ЦРДБ Београд који су се током априла 1999. године налазила на руководећим радним местима, у допис БИЕ број 01-115394 од 10.06.2013. године, у извод из Правилника о унутрашњој организацији Ресора државне безбедности Дт. 01 број 991/96-2 од 05.04.1996. године број 01-1262 од 22.05.2013. године, у извод из Правилника о систематизацији радних места Ресора државне безбедности у МУП Дт. 01 број 992/96-2 од 05.04.1996. године, број 01-12067 од 22.05.2013. године, у списак руководиоца Седме управе РДБ за период од 20.03.1999. до 15.04.1999. године, у списак радника Првог одељења Седме управе РДБ за период од 20.03.1999. године до 15.04.1999. године, у списак радника Другог одељења Седме управе РДБ за период од 20.03.1999. године до 15.04.1999. године, у списак радника Седмог одељења ЦРДБ за период од 20.03.1999. до 15.04.1999. године, у списак радника Девог одељења ЦРДБ за период од 20.03.1999. до 15.04.1999. године, у преглед општих одсуствовања са посла вођен током марта 1999. године у Девог одељењу ЦРДБ Београд, у фотокопију временика за обрачун плате у марту и априлу месецу начелства првог, 1.2. одељења, односно првог и другог одељења Седме управе, као и ЦРДБ Београд, који садржи списак свих радника овог центра по азбучном реду, у допис БИА СП број 12-6336 од 24.02.2014. године којим се доставља извештај о корисницима службених бројева, фиксне и мобилне телефонске мреже РДБ МУП-а Србије 1999. године, посебно током априла 1999. године, са једним ЦД, у извештај МУП РС, ДП, УКП, СБПОК 03/4-1 СТР.Пов.230-1196/05 од 21.02.2008., у извештај РС Министарства одбране Војно-

безбедносне агенције број 1458-3 од 31.01.2011. године, у предлог за примену ОТ мера ТКТ /ЦРДБ Београд Трећег одељења 04291 број 1509 од 03.02.1999. године, у предлог за примену ОТ мера ТКРТ ЦРДБ Београд Трећег одељења 04291 број 1508 од 03.02.1999. године, у допис МУП-а РС РДБ број 197/99 од 11.02.1999. године ЦРДБ, у ЦД који прати допис БИЕ СП. 12-6336 од 24.02.2014. године којим се доставља извештај о корисницима службених бројева фиксне и мобилне телефоније, телефонске мреже РДБ, МУП Србије '99. године, а посебно током априла 1999. године, у доставу података Министарства одбране интерни број 1841-2 од 29.04.2013. године, у допис БИЕ кабинет директора број 12-1023 од 20.03.2014. године заједно са времеником вођеним на издвојеном командном месту ЈСО у селу Сочаница за 25., 26., 27., 28 и 29.03.1999. године, у допис БИЕ кабинет директора број 12-10410 од 21.03.2014. године и у један компакт диск на коме се налазе мапе града Београда са уцртаним локацијама базних станица мобилне телефонске мреже 063 и усмеравање њихових хелија током априла 1999. године у електронском облику и у папирном облику мапа, у допис МУП, ДП, УКП, 03 СТР.Пов.544/11-2 од 29.04.2011. године заједно са књижицом за моторно возило БГ 256-928 које је користило РДБ и контролном књижицом за моторно возило БГ 256-928, у извод из дневника дежурства на дан 08. и 09.04.1998. године, у потврду о привремено одузетим предметима МУП-а Републике Србије, УБПОК, Одељења за борбу против организованог криминала од 06.06.2005. године, у потврду о привремено одузетим предметима Републике Србије, МУП-а, Дирекције полиције, Управе криминалистичке полиције, 03/4 Ку-6679/99 од 17.04.2013. године, у записник о претресању опреме на којој се чувају електронски записи БИА-е које је започето 01.07.2013. а завршено 27.05.2014. године, у допис Министарства унутрашњих послова, Управе за борбу против организованог криминала О.Стр. Пов.230-269/05 од 25.05.2005. године, у допис Мобилне телекомуникације Србије „БК ПТТ“ Д.О.О. који је примљен у ову институцију 01.06.2005. године, у допис Министарства унутрашњих послова, Управе за борбу против организованог криминала О. Стр. Пов. Број 230-269/05 од 06.06.2005. године, у допис Министарства унутрашњих послова, Управе за борбу против организованог криминала, Одељења за борбу против организованог општег криминала О.Стр.Пов. број 230-269/05 од 20.07.2005. године, у извештај о преснимавању, форензичкој анализи и прегледу потхрањених података у оствареном телефонском саобраћају од 12.02.2012. године, који је потписан од стране Дејана Јаблановића, Владимира Ђокића и Драгана Кеџмана са 17 прилога који су достављени у папирном и електронском облику, у записник о претресању опреме на којој се чувају електронски записи МУП-а, односно УКП полиције Службе за специјалне истражне методе, Одељења за електронски надзор, Одсека за прикупљање и обраду дигиталних доказа 03/4-8 број 948/13 од 10.12.2013. године са прилозима, у правноснажну пресуду Окружног суда у Београду, Посебно одељење К.П. 6/03, у изреку решења Апелационог суда у Београду Кж1 6275/12 од 16.05.2013. године, која се односи на одлуку по жалби и то одлуку Вишег суда К. број 677/10 од 19.06.2012., у пресуду К. број 400/02 од 24.04.2008. године, у пресуду К. број 800/2006 од 16.02.2007. године, која носи печат правноснажности 19.06.2008. и 30.11.2009.

године, у пресуду Врховног суда Србије у Београду Кж. 1433/07 од 19. јуна 2008. године, у пресуду К. број 644/13 од 08.09.2015. године, која носи печат правноснажности од 07.07.2016. године, у пресуду Апелационог суда у Београду Кж1 59/2016 од 07.07.2016. године, у пресуду Врховног суда Србије Кж1.Ок 2/06, у пресуду Врховног суда Србије Кж.1433/07 која је донета 19. јуна 2008. године и у решење о исправци које прати ову пресуду, а која је донета 29. октобра 2009. године, у допис Тужилаштва за организовани криминал од 03.09.2010. године достављен Безбедносно информативној агенцији, назначено за „Ивицу Петровића“, затим допис МУП-а, Дирекције полиције, УКП, број 544/11-8 од 10.05.2011., у допис Министарства унутрашњих послова УКП од 09.11.2011. године, у белешку УКП-а од 09.11.2011. године, затим у допис „Телекома Србије“ број 0801-354597/1 од 14.11.2011. године, у допис „Телекома Србије“, тачније у записник о примопредаји од 22.11.2011. године, у дописе УКП-а од 22.11.2011. године и допис исте службе од 23.11.2011. године, у белешке УКП-а од 23.11.2011. године, извештај УКП-а под истим бројем од 28.11.2011. године, као и у дописе УКП-а од 28.11.2011. и дописа од 07.12.2011. године, у допис УКП-а од 07.12.2011. године, који је достављен Тужилаштву за организовани криминал, затим у службену белешку Тужилаштва за организовани криминал од 16. децембра 2011. године, у допис УКП-а од 18.01.2012. године, који је достављен Тужилаштву за организовани криминал, у допис УКП-а од 08. јануара 2012. године, достављен Тужилаштву за организовани криминал, као и допис исте службе од 02.03.2012. године и од 02.03.2012. године, у потврду о привремено одузетим предметима МУП РС, ДП, УКП, 03 стр.пов.544/11-45 од 22.11.2011. године и потврду о привремено одузетим предметима МУП РС, ДП, УКП, 03 Стр.пов.544/11-46 од 25.11.2011. године, као и Упутство о коришћењу моторних возила у Министарству унутрашњих послова од 21. јануара 1994. године, у допис Вишег суда у Београду КППР.По1бр.7/14 од 23.06.2014. године о достављању вештачења ССИМ, УКП, МУП РС број 03/4-8 Стр.Пов.849/14 од 18.06.2014. године, са записником о претресању уређаја, као и у извештаје из казнене и прекршајне евиденције за окривљеног Ратка Ромића од 13.07.2018. године, као и увидом у извештај из казнене и прекршајне евиденције за окривљеног Радомира Марковића од 16.07.2018. године, у извештај из казнене и прекршајне евиденције за окривљеног Радоњић Милана од 16.07.2018. године и извештај из казнене и прекршајне евиденције за Курак Мирослава од 16.07.2018. године.

Оценом свих изведених доказа, како појединачним посматрањем, тако и у њиховој међусобној повезаности, посебно имајући у виду и саме одбране окривљених, имајући у виду и одредбе члана 16 и 419 ЗКП-а, суд налази да је у спроведеном доказном поступку, на несумњив и поуздан начин утврђено чињенично стање ближе описано у изреци пресуде, те да су у радњама окривљеног Радомира Марковића садржани сви елементи кривичног дела тешко убиства из члана 114 став 1 тачка 5 Кривичног законика у подстрекавању, у вези члана 34 Кривичног законика, а у радњама окривљеног Милана Радоњића, окривљеног Мирослава Курака и окривљеног Ратка Ромића елементи по једног кривичног

дела тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 5, извршеног у саизвршилаштву, у вези члана 33 Кривичног законика.

Приликом доношења коначне одлуке, суд је најпре пошао од чињеница које се појављују као неспорне. Није спорно да је оштећени, сада покојни Славко Ћурувија, лишен живота дана 11.04.1999. године у улици тада Иве Лоле Рибара, сада Светогорска, у пролазу зграде број 35, када се налазио у друштву оштећене Бранке Прпа, да је у истог пуцано из аутоматског оружја с леђа, да је оштећени, сада покојни Славко Ћурувија, био власник, директор, главни и одговорни уредник дневног листа «Дневни телеграф» и недељника «Европљанин», затим да је у спорном периоду окривљени Радомир Марковић био начелник Ресора државне безбедности МУП-а РС, окривљени Милан Радоњић начелник ЦРДБ Београд, а окривљени Ратко Ромић припадник Друге управе ЦРДБ Београд, да је окривљени Милан Радоњић, као начелник ЦРДБ Београд, дао усмени налог да се примени мера тајног праћења оштећеног Славка Ћурувије, која је примењивана 24 часа у дане 09., 10. и 11.04.1999. године, као и да је исти окривљени дао усмени налог дана 11.04.1999. године да се у односу на оштећеног, сада покојног Славка Ћурувију, обустави мера тајног праћења и преузме даље праћење другог лица, такозване «везе». Надаље, није спорно да је окривљени Милан Радоњић обезбедио окривљеном Ратку Ромићу да преузме возило марке «Фолксваген Голф» беле боје, регистарских ознака БГ-121-022, возила које је у спорном периоду припадало Деветом одељењу ЦРДБ Београд, а које возило је окривљени Ратко Ромић и преузео од припадника Деветог одељења ЦРДБ Београд, Драгана Павића, у вечерњим сатима, на паркингу иза зграде тадашњег седишта Друге управе РДБ-а у улици Кнеза Милоша 103, заједно са колском књижицом, у којој није евидентирано коришћење возила од стране окривљеног Ратка Ромића, а које је исти користио. Све ове чињенице и околности окривљени не споре, те како се исте потврђују и другим изведеним доказима, пре свега писаним доказима, као и исказима појединих сведока, исте чињенице добијају карактер неспорних и несумњиво утврђених чињеница.

Полазећи од напред наведених неспорних чињеница, суд је надаље, увидом у писану документацију и то пре свега у бројне изводе из извештаја о резултатима ТКТР и службене белешке ЦРДБ Београд – Трећег и Петог одељења, које су појединачно наведене у ранијем делу пресуде (регистратор 3.П.32/06 – досије 12), посебно у извод из извештаја о резултатима ТКТР од 15.03.1995. и службене белешке од 21.01.1999., 22.01.1999., 11.02.1999., 16.02.1999. и 17.02.1999. године, као и предлога за примену ОТ мере ТКТР од 03.02.1999. године, а које је суд извео као доказ у доказном поступку и то у фази главног претреса, у којој је, сходно одредби члана 363 ЗКП-а, била искључена јавност, утврдио да је сада покојни Славко Ћурувија био предмет интересовања СДБ још од 1994. године, а наиме, да је био евидентиран у ОЕ ЦРДБ због контакта са безбедносно интересантним лицима, да се у ЦРДБ водио као издвојен случај, да је још 1998. године према њему примењивана мера тајне контроле телефонских разговора и то у време када је начелник ЦРДБ Београд био Момир Радосављевић и то по писаном предлогу оперативног радника

Предрага Гикића. Наиме, из писане документације суд је утврдио да је Ресор државне безбедности примењивао одговарајуће мере према оштећеном Славку Ћурувији, који је у то време био власник листова «Недељни телеграф» и «Европљанин» и то од октобра месеца 1998. године, а у циљу утврђивања природе његових контаката са представницима администрације западних земаља, првенствено са америчким дипломатама, те да су, применом наведених мера, утврђени бројни контакти које је сада покојни Славко Ћурувија имао са представницима САД-а и других западних земаља, а да су сви контакти, од којих су неки били континуирани, реализовани са намером обезбеђивања финансијске подршке из иностранства за издавање листова чији је Ћурувија био власник. Ове чињенице потврђене су и исказима појединих сведока. Сведок Предраг Гикић, у свом детаљном исказу датом како у ранијој фази поступка, тако и на главном претресу, ком исказу је, управо због уверљивости, објективности и доследности, суд поклатио пуну веру, потврдио је да је према оштећеном Славку Ћурувији примењивана ТКТР мера, наводећи да је у фебруару месецу 1999. године писао последњи извештај о томе у коме је констатовано да је оштећени Славко Ћурувија добио новчану помоћ од странаца, након чега је сведок престао, током марта месеца, а пре НАТО агресије, да сходно примени мере слуша оштећеног обзиром да је престала потреба за то. Наиме, сведок Предраг Гикић у свом исказу од 15.01.2007. године навео је да су мере у односу на Славка Ћурувију почеле октобра или крајем септембра месеца 1998. године, када је Радован Божовић, тада начелник Трећег одељења ЦРДБ Београд, дошао до њега и рекао му да у односу на Славка Ћурувију треба применити меру ТКТР јер је Треће одељење добило тај задатак. Задатак сведока био је да напише предлог за примену те мере и предлог је писан за два броја телефона, којих сведок није могао да се сети, с тим да је определио да зна да се један број телефона водио на редакцију Славка Ћурувије, а други на његову кућу и да је прво била примењивана ТКТР мера према телефону у редакцији. Такође је навео да као оперативни радник према Славку Ћурувији до 23.03.1999. године није примењивао ниједну другу меру, а резултати примене ТКТР мере према Славку Ћурувији били су бележени у извештајима који су били сачињавани у четири примерка и у који су уношени само подаци које је сведок чуо на основу прислушкивања. Истакао је да је примена мере трајала до половине фебруара 1999. године, када је писан последњи извештај, а у коме је наведено да Славко Ћурувија треба да добије помоћ од америчке амбасаде и да контактира са Дагласом Дејвидсоном, тачније у коме је наведено да је од американаца добио новчану помоћ. Такође је том приликом навео да је оштећени Славко Ћурувија био издвојен случај, објашњавајући да је то ситуација када према неком лицу није заведена оперативна обрада, а то лице се оперативно обрађује, прецизирајући и да, када се ради о издвојеном случају, наредбу за примену мере ТКТР даје начелник Београдског центра. Све ове наводе потврдио је и у свом исказу од 06.03.2014. године приликом испитивања пред Тужилаштвом за организовани криминал, с тим да је тада додао и то да је током примене ТКТР мере према истом имао и сазнања да се сада покојни Славко Ћурувија налази у финансијским проблемима због кажњавања, али да применом мера сведок није могао да

установи да му је неко због тога претио. И на главном претресу остао је при својим ранијим исказима, с тим да је прецизирао да му је налог за праћење Ћурувије током 1998. године, као оперативцу, пренет од стране тада помоћника начелника Трећег одељења, Стевана Басте, а да га је начелник одељења Радован Божовић позвао и рекао да у односу на Славка Ћурувију треба да се примени мера ТКТР, након чега је иста и примењена, а последњи извештај је био од 15. фебруара 1999. године, након чега више није било извештаја о праћењу Славка Ћурувије, јер више није било безбедносно интересантних података, што је сведок пренео начелнику Божовићу, који се сложио да нема потребе више да се та мера примењује према оштећеном. Такође је потврдио да након почетка бомбардовања, по његовом сазнању, према оштећеном није примењивана мера, објашњавајући и то да му је начелник, Радован Божовић, у октобру 1998. године, рекао да треба да се напише писмени предлог и да се упути преко начелника центра Трећој управи и да у конкретном случају се није радило о претходној, нити о оперативној обради, већ о издвојеном случају. Везано за овакав исказ сведока Предрага Гикића, суд је и на основу исказа сведока Радована Божовића нашао да су чињенице везане за интересовање Службе државне безбедности за оштећеног Славка Ћурувију истим исказом потврђене. Наиме, сведок Радован Божовић у свом исказу од 28.02.2014. године, датом приликом испитивања пред Тужилаштвом за организовани криминал, потврдио је наводе сведока Предрага Гикића и навео да му је познато да је РДБ током '98. и '99. године, односно до 11.04.1999. године, сагледавао активности оштећеног Славка Ћурувије путем примене расположивих мера у Трећем одељењу, у коме је он био начелник, а овакве наводе потврдио је и својим исказом на главном претресу, где је прецизирао да га је током 1998. године тадашњи начелник ЦРДБ Момир Радосављевић позвао и тражио да се примени мера тајне контроле телефона над оштећеним Ћурувијом, објаснивши да је то тражио Никола Ћурчић и то у периоду када је начелник РДБ био Јовица Станишић. Замолио је начелника тадашњег ЦРДБ да се тај посао не ради преко Трећег одељења, јер то одељење није радило до тада контраобавештајне и контакте са страним службама, али је начелник ипак од сведока тражио да исти определи који би то од оперативаца најбоље радио, те је сведок и предложио Предрага Гикића као изванредног радника оперативца, да буде оперативац који ће примењивати мере према Славку Ћурувији. Начелник ЦРДБ Београд Момир Радосављевић је рекао да то треба да се одради у Трећем одељењу и при том сведок није добио било какво посебно образложење, уз напомену само да ће примену мере потписати Никола Ћурчић, а у питању је био налог система 8 дана, како сведок објашњава, што је конкретно значило да се попуне генералије неког лица и број телефона и да се тај налог користи осам дана. Објаснио је да је по таквом систему мера ТКТР према Славку Ћурувији била одобрена од отприлике половине 1998. године и да је трајала од по осам дана до фебруара, почетка марта 1999. године, када је дошло до пасивности објекта и када је сам оперативни радник, сведок Предраг Гикић, рекао да сазнања која добија приликом примене те мере нису више интересантна и сведок га је у томе подржао. Такође је појаснио и да му је било познато да је оштећени Ћурувија био у контакту са Дагласом

Дејвидсоном, појашњавајући да је оштећени Ћурувија био ад хок обрада, а што конкретно значи у фази пре претходне обраде, наводећи да када је престала потреба да се према истом примењују ТКТР мере и када се сведок сложио са сведоком Предрагом Гикићем да се више не шаљу захтеви јер је дошло до пасивизације објекта, о томе нису обавестили ни он, ни сведок Гикић, тадашњег начелника Радосављевића, као ни Николу Ћурчића. Прецизирао је да је последњи Гикићев извештај био 17.02.1999. године. И овом исказу суд је поклатио веру, обзиром да је у овом делу сведок врло јасно, прецизно и доследно се изјашњавао о чињеницама које су му биле познате. Такође, исказ сведока Предрага Гикића и сведока Божовића, својим исказом у погледу предметне чињенице везане за интересовање СДБ за оштећеног Славка Ћурувију, својим исказом потврђује и сведок Стеван Баста, који је у свом исказу од 31.05.2007. године навео да је до 2001. године био помоћник начелника Трећег одељења ЦРДБ Београд, а када је начелник био Радован Божовић, те да му је познато да је оштећени Славко Ћурувија био предмет обраде од средине 1998. године. Налог за примену мера према оштећеном Ћурувији пренео му је тадашњи начелник одељења Момир Радосављевић, објашњавајући да је тада у врху РДБ-а одлучено да носилац активности око контаката са новинарима и извештавања о Косову буде Треће одељење ЦРДБ Београд, те је тако оштећени Ћурувија и постао предмет обраде Београдског центра. Задужени оперативац у Трећем одељењу за тај део посла био је Предраг Гикић. Навео је да, колико је њему познато, у односу на оштећеног Ћурувију примењивана је мера ТКТР. Овакве наводе потврдио је и својим исказом од 28. фебруара 2014. године, приликом испитивања пред Тужилаштвом за организовани криминал, при том додајући да га је током марта месеца 1999. године сведок Гикић Предраг обавестио да је амбасада САД у Београду одобрила оштећеном новчану помоћ, након чега је сведок Гикић Предраг рекао да примена мера тајног праћења није дала очекиване резултате, обзиром да је представник амбасаде САД-а донео новац у стан Славка Ћурувије. Сведок Баста остао је при својим исказима из раније фазе поступка у погледу предметне чињенице и на главном претресу, а суд је и овај исказ прихватио, налазећи да је исти објективан и доследан, а да је и у складу са писаном документацијом. У погледу примена ТКТР мера у односу на оштећеног Славка Ћурувију и сведок Момир Радосављевић у својим исказима потврђује да је ова мера примењивана и током 1998. године, а наиме, исти у свом исказу датом дана 15.03.2007. године, након што је детаљно објаснио где је и у ком периоду радио на ком радном месту у ДБ-у, наводи да су у време када је он био начелник ДБ-а, ЦРДБ Београд, биле примењиване мере према оштећеном Славку Ћурувија, с тим да је истакао да, колико му је познато, се није радило о затвореној обради. Навео је и да не може баш да се сети, због протеча времена, да ли је том приликом слушан само телефон где је станао оштећени Славко Ћурувија или и просторије у којима је он радио, а појаснио је у свом исказу да је у вези Славка Ћурувије за Службу било интересантно то што је исти одлазио на путовање у Америку и да је било интересантно да се открије порекло новца за финансирање његовог часописа и да ли има контаката са обавештајним лицима интересантним у Београду, због чега је лично сведок сматрао да је интерес Службе за

деловање Славка Ћурувије у том тренутку био оправдан. Појаснио је и то да је оштећеног Ћурувију требало да ради Прво одељење ЦРДБ Београд, али да га је «радило» Треће одељење и да је оштећени Ћурувија био подведен под категорију «Српски екстремизам», а да је сведок, када је ступио на радно место начелника ЦРДБ Београд, оштећеног Ћурувију затекао у статусу «претходне оперативне обраде». При оваквом исказу остао је и на главном претресу, где је прецизирао да када је дошао на место начелника ЦРДБ Београд, да није био информисан о резултатима примене мера према Славку Ћурувији, а да се лично није ни занимао, јер није могао да се занима за сваки предмет. Такође је истакао да му није познато колико пута је за време његовог мандата била одређена примена ад хок мере за Славка Ћурувију и да ли је он лично потписао такав налог. У вези извештаја од 17.02.1999. године, у коме се налазио податак да је оштећени Ћурувија од Дагласа Дејвидсона примио новац, навео је да је поменути извештај вероватно морао да дође до њега, а како на њему стоји напомена «НЦРДБ», такав извештај је морао доћи до њега. Поновио је да је мера тајне контроле телефонских разговора према Славку Ћурувији примењивана искључиво због његових безбедоносно интересантних активности и додао да је све време примене ове мере иста у односу на оштећеног била примењивана у складу са прописима ДБ-а. Овакав исказ суд је прихватио, налазећи да се сведок изјашњавао о чињеницама које су му биле познате и то доследно, а исте су такође биле у складу са осталим изведеним доказима. И сведок Миша Милићевић у свом исказу од 03.04.2007. године и то у делу свог исказа, навео је да је оштећени Славко Ћурувија обрађиван од стране службе још можда 1997. или можда 1998. године у Центру РДБ-а Београд и да је према њему примењивана мера тајне контроле телефонског разговора, о чему сасвим сигурно постоји документација у одељењу које је предузимало ту меру. На главном претресу остао је при оваквом исказу, додајући да је о томе сазнања имао од Горана Петровића, тадашњег шефа «Америчке групе», додајући и да је у време када је започета примена мера према Славку Ћурувији, начелник Центра ДБ-а био Јовица Станишић. У погледу ових чињеница суд није имао разлога да не прихвати овакав исказ сведока, обзиром да је исти поткрепљен исказима свих до сада наведених сведока, као и писане документације, те је и овај исказ стога оценио као објективан и доследан у погледу навода о предметној чињеници. Надаље, чињеницу да је оштећени Славко Ћурувија примио новчану помоћ од странаца, а о чему је детаљно говорио у свом исказу и сведок Предраг Гикић, суд је утврдио и на основу исказа сведока Владана Динића, Драгана Којадиновића, затим оштећене саслушане у својству сведока Бранке Прпе. Сведок Владан Динић је, у свом исказу датом пред Тужилаштвом за организовани криминал дана 03.06.2014. године, између осталог, навео да је спорном приликом, тачније дана 11.04.1999. године, током преподнева срео оштећеног Славка Ћурувију заједно са оштећеном Бранком Прпом, да му је том приликом сам оштећени Славко Ћурувија у разговору рекао да је запосленима дуговао шест плата те да су му дошле неке паре из Америке, а на питање сведока да определи износ, да му је оштећени Ћурувија рекао да се ради о износу од 415.000 долара, те да, ако неког сретне од запослених, да им сведок каже да дођу код оштећеног како би им

исплатио заостале плате. У погледу ове чињенице, сведок Динић, у свом исказу датом на главном претресу, потврдио је своје наводе које је изнео у ранијој фази поступка, те је стога суд, а имајући у виду да су наводи у сагласности и са исказом сведока Предрага Гикића, истом поклонио веру, ценећи да је његов исказ доследан и уверљив. Такође, исказ овог сведока, као и исказ сведока Предрага Гикића, у погледу предметне чињенице, својим исказом потврдио је и сведок Драган Којадиновић, који је врло детаљно, дајући свој исказ, како пред Тужилаштвом за организовани криминал 02.06.2014. године, тако и на главном претресу, изнео да му је, а након што је Славко Ђурувија убијен дана 11.04.1999. године, сведок Владан Динић предочио да се тог дана сусрео са оштећеним Славком Ђурувијом, којом приликом му је исти рекао да каже његовим новинарима да ће им бити исплаћени неки заостали хонорари, обзиром да је добио одређена новчана средства. У погледу ове, за суд битне чињенице и оштећена Бранка Прпа својим исказом је потврдила наводе свих до сада побројаних сведока, а наиме, иста је у свом исказу, како датом још у истражном поступку 2007. године, тако и пред Тужилаштвом за организовани криминал, пред којим је исказ дала 14.05.2014. године, тако и на главном претресу навела да је оштећени Славко Ђурувија у више наврата добијао новчану помоћ и то између осталог и од америчке администрације, детаљно објашњавајући да, обзиром да је Славко Ђурувија имао дугове, због затварања његових новина, а након што је имао хиринг у Вашингтону у згради Конгреса, исти су одлучили да помогну обнову новина и дају оштећеном Славку Ђурувији одређена средства, која, како је она навела, нису легла на рачун, обзиром да је Славко Ђурувија био убијен, али је објаснила и да је исти и раније добијао донације, углавном од Американаца. Наводи ових сведока су потврђени и писаном документацијом, при том посебно имајући у виду службену белешку Трећег одељења ЦРДБ Београд од 11.02.1999. године и службену белешку Трећег одељења ЦРДБ Београд од 17.02.1999. године, из којих је суд несумњиво утврдио да је оштећени Славко Ђурувија још 17.02.1999. године добио одређена новчана средства од Даглас Дејвидсона, тада аташеа за информисање амбасаде САД у Београду. Надаље, ценећи исказе наведених сведока, а имајући посебно у виду и исказе оштећене Јелене Ђурувија-Ђурице, као и исказ сведока Александра Тијанића, те исказ сведока Мирослава Марковића и Ђорђа Мартића, суд је утврдио да је оштећени Славко Ђурувија био критичар носилаца политичке власти, као и да је поводом тога јавно иступао у земљи и иностранству, због чега је, између осталог, по доношењу уредбе Владе Србије био забрањен рад његових новина. Сведок Драган Којадиновић, како у свом исказу датом пред Тужилаштвом за организовани криминал, тако и на главном претресу, навео је да је оштећеног Славка Ђурувију знао и пре октобра 1988. године, када је донет Закон о јавном информисању, али да није било прилике да се професионално сусрећу и друже, јер је Ђурувија припадао штампаним медијима, а он електронским, да је 20. октобра 1998. године донет Закон о јавном информисању, који је по мишљењу једног дела новинара био једна врста «преког суда», обзиром да је истим било прописано да је у року од 24 часа, по захтеву, спровођења комплетна процедура суђења и кажњавања, а потом у року од 48 сати, реализовање пресуде, да је први на удару био управо оштећени Славко Ђурувија, да су

суђења у тада Трговинском суду и прекршајним судовима била врло непријатна за многе медије у земљи, да су највише били угрожени тадашњи Ћурувијин «Дневни телеграф» и «Европљанин», «Глас јавности», «Студио Б», дневни лист «Данас» и тако даље и да је такво понашање представљао најдиректнији начин задирања у демократске процесе, демократизацију Србије и практично показивало да је режим који је тада владао Србијом све немоћнији и да је спреман на најрепресивније мере. Са свега изложеног, сведок је дошао на идеју да се направи нека врста »медијског АВНОЈ-а» као нека врста отпора надирућем фашизму према медијима и развоју демократије у нашој земљи, те је стога дана 29. новембра 1999. године, у кафани «Дрвар», одржао састанак коме су од новинара и представника медијске куће присуствовали оштећени Славко Ћурувија, Владан Динић из «Сведока», директор «Тикера», Ненад, директор «Фонета», а смисао састанка је био да се пошаље порука да су сви медији тада били угушени, да им прети гашење и да траже помоћ да се то не би догодило. Надаље је објаснио и да је од почетка примене Закона о информисању почело и његово интензивније сусретање са Славком Ћурувијом са којим није имао неки приснији људски однос, да нису били на истим таласним дужинама, да је врло често у почетку био веома надмен, а касније врло нервозан, а посебно када су он и двојица његових колега из «Европљанина» или из «Дневног телеграфа» осуђени на по пет месеци затвора, као и због отвореног писма које су упутили Слободану Милошевићу на страницама «Европљанина», да је у међувремену отпутовао у Вашингтон, након чега, а по повратку оштећеног Ћурувије, после месец-два дана, почиње поново прогон истог, уз помоћ Закона о јавном информисању. Познато му је да је Славко Ћурувија био најдрастичније кажњаван, да је прва казна била 2.400.000 динара, а да је касније почела и заплена имовине Ћурувијиног «ДТ Преса» и «Дневног телеграфа». Овакве наводе сведока Којадиновића посебно је својим исказом, а коме је суд поклатио пуну веру, обзиром да је иста била крајње уверљива и доследна у свим својим исказима које је износила, како у истражном поступку, тако и пред Тужилаштвом за организовани криминал и главном претресу, потврдила и оштећена Бранка Прпа која је саслушана у својству сведока, а која је у истражном поступку током 2007. године у свом исказу навела да је први озбиљан доказ да ће доћи до прогона Славка Ћурувије, кога је упознала 1990. године, била Уредба Владе Републике Србије од 14.10.1998. године, којом је заплена «Дневни телеграф», а по основу Закона о јавном информисању из исте године. Од тада је кренуо прогон Славка Ћурувије и његовог листа кроз учестале судске процесе, а након чега Славко Ћурувија и она лично одлазе у децембру 1998. године у Вашингтон, где Славко Ћурувија обавља разговоре са утицајним људима из Сената и Америчког конгреса. Након уредбе Владе Републике Србије и забране рада новинара, оштећени Славко Ћурувија је, према њеном исказу, затражио пријем код Мирјане Марковића и истој је саопштио да ће их Американци бомбардовати, а све се то одвијало у октобру 1998. године, када је имао контакте и са генералом Перишићем. У свом исказу, у коме је детаљно објашњавала дешавања на политичкој сцени, посебно је истакла да је Славко Ћурувија у више наврата добијао и новчану помоћ, посебно од америчке администрације, како би наставио да штампа своје

новине. Појаснила је и да је оштећени Славко Ћурувија покренуо «Дневни телеграф» још 1996. године пред локалне изборе који су довели до велике побуне грађана 1997. године. Те новине су биле кључне, независне новине и представљале су демократску опозицију српског друштва, те је самим тим оштећени Ћурувија имао бројне контакте са људима из политике, међу којима и са Мирјаном Марковић, са којом је било више разговора, а сећа се да је последњи био 1998. године. Навела је и да оно што је тада представљало опасност за Владу су били контакти оштећеног Славка Ћурувије са генералном Перишићем, са којим је био у контакту од 1997. године и зна да је генерал Перишић једном приликом Славка позвао у његов кабинет и питао га да ли би га »Дневни телеграф« подржао услучају да изведу државни удар, што је оштећени Ћурувија потврдио. У пролеће 1998. године са чела Службе државне безбедности отишао је Јовица Станишић, а на његово место је дошао Раде Марковић. Такође, у лето 1998. године Павковић се ставио директно под команду Милошевићу. Те године, према наводима сведокиње, оштећени Славко је обавештен од стране генерала Перишића да је код америчке стране Милошевић пуштен низ воду, а након што је оштећени Славко Ћурувија у «Дневном телеграфу» писао о убиству породице Јашари, исти је добио упозорење од Наде Перишић да су «много љути на њега», а последице свега тога била је забрана «Дневног телеграфа» и листа «Данас». Навела је надаље да је Славко Ћурувија позив од Америчког конгреса, да учествује и говори пред истима, добио у децембру 1998. године и да је то била реакција Америке на погоршање политичких прилика у земљи и на уништавање демократских тековина. Нудили су помоћ у новцу, а када су питали како да Милошевић оде са власти, Ћурувија је одговорио: «Подигните хашку оптужницу». Навела је и то да је седам дана пре убиства у дневним новинама «Политика експрес» изашао текст «Ћурувија дочекао бомбе НАТО пакта», који је као саопштење прочитан у дневнику у 19,30 часова, где се Ћурувија оптуживао да прижељкује бомбардовање, као и да му то неће бити заборављено и опроштено. Чињеницу да је оштећени Славко Ћурувија био критичар носилаца политичке власти, због чега је био забрањен рад његових новина доношењем уредбе Владе РС, а касније и Закона о информисању, својим исказом потврдила је и оштећена Јелена Ћурувија-Ћурица, која је саслушана у својству сведока, а која је у свом исказу навела да није било конкретних претњи од конкретних лица њеном оцу, Славку Ћурувији, али се осећала опасност од октобра 1998. године, када је усвојен Закон о информисању и тада су почели надлежни органи да му «гасе новине». У свом исказу навела је да је у то време Славко Ћурувија држао трибине «Није српски ћутати», на које је и она лично ишла и да је исти знао да је под мерама РДБ-а, али да то није схватао претерано озбиљно до тренутка када је у «Политици експрес» објављен текст који је, по мишљењу сведокиње, био јавни позив за линч и тада су се сви уплашили за његову сигурност и живот. Навела је да је једини сукоб који је Славко Ћурувија имао, био сукоб са Миром Марковић и то после разговора који су имали, којом приликом јој је оштећени Славко Ћурувија рекао да ће због својих поступака она и Слободан Милошевић висити на Теразијама. Чињеницу која се тиче објављивања текста у «Политици експрес» под називом «Ћурувија дочекао бомбе», својим исказом

потврдио је како сведок Мирослав Марковић, тако и сведок Ђорђе Мартић и то у својим исказима који су дали још у истражном поступку током 2007. године, а које су потврдили и својим исказима који су дали на главном претресу. Наиме, сведок Мирослав Марковић у свом исказу који је дао 12.01.2007. године, навео је да је текст који је објављен у «Политици експрес» дана 05.04.1999. године под називом «Ћурувија дочекао бомбе», био објављен на његову иницијативу, а те наводе потврдио је у свом исказу и сведок Ђорђе Мартић. Наиме, исти је, потврђујући чињеницу да је 05.04.1999. године у «Политици експрес» објављен члана «Ћурувија дочекао бомбе», навео да се претходно, 1998. године, прихватио главне уређивачке политике у листу «Политика експрес» и у тренуцима када је дошло до бомбардовања Републике Србије, појавио се текст Мирјане Марковић у коме је речено да је, у некаквом приватном разговору Мирјане Марковић и оштећеног Славка Ћурувије, Ћурувија рекао да Србију треба бомбардовати, те је стога целу ову причу о бомбардовању вратио у јавност, сматрајући да је тада оштећени Славко Ћурувија био јавна личност и да је текст самим тим занимљив, јер се исти јавно залагао за бомбардовање, а иницијативу, односно идеју да се напише такав текст даг је од стране Хаџи-Драгана Антића, који му је и рекао да не би било лоше да се подсети на чињеницу да је оштећени Ћурувија својевремено тражио бомбардовање. Такође, Марковић је рекао да је он тај текст кориговао и променио наслов текста, посебно истичући да текст Мире Марковић никада није демантован, као ни текст објављен под називом «Ћурувија дочекао бомбе». Суд је овакве исказе сведока оценио као уверљиве, обзиром да су исти доследни, а осим тога, у погледу предметних чињеница, исти искази су потврђени и садржином службених бележака СДБ и то Трећег одељења ЦРДБ Београд, посебно белешкама од 02.12.1998. године, 03.12.1998., 04.12.1998., 14.12.1998., 16.12.1998., 25.12.1998., као и 05.01.1999. године, које је суд извео током доказног поступка, а које су, поред наведених у ранијем делу пресуде, таксативно побројане, а из којих је суд као несумњиво утврдио да је оштећени Славко Ћурувија, контактирајући са разним представницима европских земаља, износио и своје ставове везано за стање медија у време власти Слободана Милошевића, између осталог и на свом наступу пред Америчким конгресом децембра 1998. године, где је пред Хелсиншким комитетом Конгреса САД «сведочио» о наводним повредама права новинара у СРЈ. Такође, чињеницу да је оштећени Славко Ћурувија био критичар носилаца политичке власти, те да је из тог разлога био и предмет интересовања РДБ-а, потврђује се посебно и садржином предлога за примену ОТ мере ТКТР, коју је потписао сведок Радован Божовић и оперативни радник, сведок Предраг Гикић, од 03.02.1999. године, у коме је на врло јасан, концизан и конкретан начин образложено зашто је потребно у односу на оштећеног Славка Ћурувију применити предметну меру. Ако се у склопу изнетог има у виду и несумњиво утврђена чињеница да је током октобра 1998. године оштећени Славко Ћурувија, као оснивач и директор предузећа «ДТ Прес», а што је суд утврдио увидом у решење Привредног суда у Београду Фи.бр.11168/97, био и један од окривљених, против кога је вођен прекршајни поступак пред градским судијом за прекршај у Београду у поступку О-34 Уп.бр.284501/98, у ком поступку је, решењем од

24.10.1998. године, исти оглашен кривим и новчано кажњен у укупном износу од 800.000,00 тадашњих динара, а у време када је исти био власник «Европљанина», које чињенице је суд утврдио и увидом у жалбу против означеног решења, онда се и коначан закључак суда у погледу чињенице да је оштећени Славко Ђурувија током 1998. године и надаље, све до лишења живота, био критичар носиоца политичке власти, појављује као несумњив.

Утврђујући надаље битне чињенице, суд је на основу исказа сведока Милорада Улемекa, како датог пред Тужилаштвом за организовани криминал, тако и на главном претресу, а који је у делу потврђен и писаном документацијом и то дописом БИА-е број 12-1023 од 20.03.2014. године, заједно са времеником вођеним на издвојеном командном месту ЈСО у селу Сочаница за 25., 26., 27., 28. и 29.03.1999. године, која документација је имала ознаку „строго поверљиво“, а који доказ је суд извео у доказном поступку у то у фази главног претреса, у којој је, сходно одредби члана 363 ЗКП-а, била искључена јавност (регистратор КТИ.3/14 број 3), а ценећи притом и одредбу члана 14 и члана 19 Закона о тајности података, утврдио да је окривљени Радомир Марковић имао контакт са сведоком Милорадом Улемеком током марта месеца 1999. године у присуству сведока Франка Симатовића, што окривљени Радомир Марковић није ни спорио, мада је у својој одбрани навео да је тај контакт био крајем априла, односно половином маја месеца '99. године, а којом приликом је окривљени Марковић Радомир предочио сведоку Улемеку да је потребно да се уклони једно лице због непријатељске делатности и ту радњу тражио да обави управо сведок Улемек, који је у том тренутку захтев окривљеног Радомира одбио. Наиме, сведок Милорад Улемек, у свом исказу датом пред Тужилаштвом за организовани криминал дана 08.01.2014. године, навео је да је 1999. године био на месту команданта ЈСО РДБ-а, да се у марту месецу исте године са јединицом налазио на Косову и Метохији због тадашње НАТО агресије, да је 29. или 30. марта, преко центра везе, обавештен да треба да се јави у Београд начелнику РДБ-а Радомиру Марковићу, да је до Београда дошао хеликоптером и слетео на Институт безбедности на Бањици, одакле су га оперативци пребацили до седишта службе у Кнеза Милоша, у згради где се тада налазила Друга управа и команда ЈСО тадашњег РДБ-а. Тамо је, у канцеларији помоћника начелника службе Франка Симатовића, затекао начелника службе Радомира Марковића, те су се они изненадили што је сведок са Косова стигао тако брзо, да су били прилично љути када им је рекао да је дошао хеликоптером, јер је тиме себе изложио великом ризику због бомбардовања и ратног стања, да је претрпео озбиљан укор од стране једног и другог, да је тада изнео своје виђење тренутне ситуације везане за ратна дејства на Косову и Метохији, због чега је, између осталог, тада начелник службе, окривљени Радомир Марковић, из канцеларије Франка Симатовића позвао тадашњег председника државе Слободана Милошевића и изнео му све оно што му је пренето од стране сведока и том приликом га питао да ли има потребе да заједно са сведоком дође код њега, да му се све реферише, па обзиром да је председник одговорио да нема потребе, након чега је прекинута телефонска веза са истим, наставили су да причају о дешавањима на Косову и Метохији, те су му и

Франко Симатовић и окривљени Радомир Марковић том приликом стриктно нагласили да назад не сме да се врати хеликоптером, већ да иде возилом. Појаснио је да је састанак са начелником Марковићем код његовог помоћника у канцеларији трајао око два сата. По изласку из канцеларије, окривљени Радомир Марковић изашао је са њим у ходник и питао га, односно затражио, да се сведок изјасни да ли Јединица може и да ли је спремна да изврши један посебан задатак и у вези с тим да ли би сведок могао за такав један задатак да одвоји неколико људи, на шта му је сведок одговорио да то није никакав проблем, тражећи да окривљени Радомир Марковић објасни о каквом се задатку ради и колико би тај задатак временски трајао, након чега му је окривљени Марковић рекао, а након што му је сведок Улемек објаснио да су сви борбено способни људи на Косову и Метохији, а да је у Београду остао само мањи број из логистике и других помоћних служби, да треба да се уклони једно лице које тренутно својим непријатељским делатностима озбиљно угрожава безбедност државе. Том приликом није му рекао о ком се лицу ради, те стога сведок није могао ни да наслути о коме је реч, али је навео да га је овакав захтев начелника изненадио у позитивном смислу, јер је то значило да начелник има поверење, како према сведоку, тако и према Јединици на чијем је челу био. Сведок је појаснио да термин «уклонити» у жаргону Службе представља физичку елиминацију, односно ликвидацију. Надаље је навео да је, обзиром да Јединица до тада никада није добила ту врсту задатка, а да је он требао лично да руководи том акцијом, питао начелника Марковића колико би било трајање тог задатка, те му је исти објаснио да би задатак оквирно трајао до 10 дана, због чега се сведок нашао у проблему јер, имајући у виду тада целокупну ситуацију због НАТО агресије, није могао да дозволи да ЈСО остане у ратним дејствима без његовог присуства толико дуго. Након овога, Начелник је постао скептичан према сведоку и по процени сведока, Начелник Марковић је мислио да сведок жели да избегне тај задатак, па му је стога, након предочавања радњи које би требало да се спроведу, ипак рекао да је присуство сведока било корисније на Косову и Метохији. Иначе, цео разговор са Марковићем у ходнику трајао је око 10 до 15 минута, након чега су се растали, а истога дана у вечерњим часовима сведок Улемек се вратио на Косово и Метохију. Појаснио је и то да је контакт између начелника РДБ-а са базом остварен путем сателитског телефона, да му је порука да треба да дође у Београд пренета, али да не може да се сети ко му је ту поруку пренео, а по пријему поруке знао је да му је било потребно 4 до 5 сати до Београда, да је због тога направио процену ризика и одлучио да оде за Београд њиховим хеликоптером, да је том приликом пилот био сада покојни Лека Вељко, који је у то време био његов лични пилот и који је управљао у то време «Газелом» типа СА 330, да су слетели на Институт безбедности, да није било никаквог одобрења или најаве, да је пилот препоручио да се не јављају, јер се тако од стране непријатеља може ухватити веза, односно правац лета, обзиром да, када се најављује лет војсци, морала је да се наведе тачно путања лета, висина, брзина и све остало, те су са тих разлога полетели на слепо и нису могли да добију везу ни са Београдом, с тим да је појаснио да током НАТО агресије нису више никада летели на овај начин. Појаснио је и то да му је приликом разговора у погледу предоченог задатка

окривљени Марковић Радомир рекао да то мора да буде изведено са два, три припадника. Такође, надаље је навео и да се, у погледу повратка у базу, вратио возилом, обзиром да му је било забрањено да се врати хеликоптером, да га је том приликом возио возач бившег начелника службе Јовице Станишића, Ђоле, с тим да је посебно објаснио и да се у том периоду водила евиденција о свим активностима за време ратних дејстава ЈСО и да је за бележење података коришћен шифрарник. Објашњавајући свој однос са тадашњим начелником, окривљеним Радомиром Марковићем, рекао је да је са истим, а који је на чело ДБ-а дошао крајем октобра или почетком новембра 1998. године, није имао неки посебан однос, већ чисто професионални и да је до момента њиховог сусрета у канцеларији Франка Симатовића имао прилике да се са њим сретне максимум 10-ак пута и то углавном у његовој канцеларији која се налазила у згради Друге управе, која је касније бомбардована. На главном претресу, остао је при свим својим наводима у погледу чињенице везано за контакт са окривљеним Радомиром Марковићем у марту месецу 1999. године. Сведок Франко Симатовић, у свом исказу који је дао 05.03.2014. године пред Тужилаштвом за организовани криминал, а који је суд у складу са свим законским прописима прочитао у доказном поступку на главном претресу, у погледу чињенице везано за контакт између Радомира Марковића, њега и сведока Улемека, навео је да је 1996. године, решењем начелника службе Јовице Станишића, постављен за помоћника начелника службе за обавештајне радње, а да су са доласком на чело службе окривљеног Радомира Марковића, његова задужења била смањена и да се претежно бавио електронским извиђањем и компјутерским системима. Надаље је навео и да су се од почетка бомбардовања иселили из зграде МУП-а у једну мању зграду на Сењаку, да су ЈСО обавештајно покривали, те је у том својству сарађивао са Милорадом Улемеком Легијом. Додао је и да је у августу месецу 1998. године дошло до сукоба између Јовице Станишића и министра Влајка Стојиљковића, обзиром да је министар издвојио ЈСО из састава РДБ-а и ЈСО ставио под надлежност Штаба МУП-а, али да је РДБ наставио обавештајно да покрива јединицу. Надаље је у свом исказу навео да је за време НАТО бомбардовања постојала веза између Радомира Марковића, тада Начелника РДБ-а и Милорада Улемека, да је за време НАТО бомбардовања РДБ давао логистику, а такође у свом исказу је навео да је могуће да је стога сведок Милорад Улемек крајем марта долетео хеликоптером у Београд и да је могуће да га је том приликом видео. Такође, посебно је истакао да је Начелник службе био овлашћен да зове Милорада Улемека на састанак и поновио да је могуће да је видео Улемека почетком бомбардовања у просторијама које је користила Служба. Битну чињеницу да је остварен контакт између окривљеног Радомира Марковића и сведока Милорада Улемека у марту месецу 1999. године, осим исказом сведока Милорада Улемека и исказом сведока Франка Симатовића, којим исказима је суд поклатио веру у овом делу, обзиром да су исти врло детаљно изнели чињенице које су им биле познате а везано за догађај који се одиграо пре више од 17 година, потврђује се и исказом Милорада Брацановића и то делом исказа датог како пред Тужилаштвом за организовани криминал, тако и на главном претресу, а који је у свом исказу навео да је од јануара 19967. године био

постављен за обавештајног официра ЈСО, која је била директно везана за начелника РДБ-а и да је он био први командант Јединице, објашњавајући да је начелник у то време био Јовица Станишић, а након чега је на његово место дошао окривљени Радомир Марковић и да је у Јединици радио до почетка 2001. године. Надаље је навео да је 21. марта 1999. године, заједно са Јединицом, отишао на Косово и Метохију, јер се знало да ће Југославија бити бомбардована и на КиМ је био све до краја маја, почетка јуна 1999. године, када је Јединица измештена на Тару. Навео је и да ЈСО није припадала ниједној управи, али да је била под неким надзором Друге управе, да је била директно везана за начелника РДБ. Објаснио је и да је у том периоду формирана база и команда у Сочаници, селу близу Лепосавића, а да је ЈСО била на терену и то свуд по Косову и Метохији, те да се он налазио у наведеној бази, где су дочекивани резервисти, да су у Сочаници били смештени у основној школи и још неколико кућа, одакле се одвијала целокупна телефонска и остала комуникација са Службом, да му је тада једини надређени био начелник РДБ-а, да је директно био везан за њега, да је у том тренутку командант ЈСО-а, Милорад Улемек Легија, исто био везан за њега, објашњавајући да између њега лично и команданта ЈСО није било односа надређеног и потчињеног, јер је он по свом послу био везан за Начелника РДБ-а, а командант ЈСО-а по свом послу. Посебно је истакао да је тадашњи командант ЈСО у марту и априлу месецу био управо Милорад Улемек, који је једном или два пута из базе отишао за Београд, објашњавајући да када је исти имао потребу да оде до начелника РДБ-а, да је ишао директно са места где се налазио са Јединицом. Појаснио је да су током 1999. године били забрањени сви летови хеликоптером, да када су коришћени да су летели између планина и брда, али у веома ретким ситуацијама. Додао је и да је у том периоду Легија имао отворени договор са начелником службе у вези коришћења хеликоптера, али да није могао сваки час да позове. На главном претресу остао је при овом исказу, објашњавајући да уколико је начелник РДБ-а преко Центра везе некога позвао, то је морало да се евидентира. Такође, додао је и то да су у Београду хеликоптери по доласку слетали на Институт за безбедност, а тамо их је, мислећи на лица која су долазила, чекало возило које их је одвозило до начелника РДБ-а. Такође је определио и да није могло да се деси да из његове службе неко оде, а да он није упознат, као и да су сви контакти радио везом тада били бележени. О свакој телефонској и радио вези се сачињавао временик. Надаље и сведок Ратко Љубојевић, у делу свог исказа датог како у истражном поступку дана 07.02.2007. године, тако и на главном претресу, потврдио је наводе до сада предочених делова исказа сведока о чињеници да је сведок Милорад Улемек долазио код начелника РДБ-а Радомира Марковића. Наиме, исти је навео да је, док је био курир-возач, током «бомбардовања», Милорад Улемек долазио код начелника РДБ-а, а што му је остало у сећању јер је том приликом видео људе у маскирним униформама, а то је везао за период најкасније почетка априла 1999. године, обзиром да је тада, као курир, био у ситуацији и да Улемеку преда одређену документацију. Остао је при свом исказу и на главном претресу, потврђујући и објашњавајући да има сазнања да је једном приликом у штаб дошао Милорад Улемек са униформисаним лицима. Исказе свих ових сведока суд је у

потпуности прихватио и поред чињенице да је било неких ситних не суштинских измена, које је суд приписао протеклу времена од спорног догађаја, а ово с разлога што су исти у потпуности потврђени писаном документацијом, а како је то наведено у ранијем делу пресуде, и то управо времеником који је вођен на издвојеном командном месту ЈСО у селу Сочаница у дане 25., 26., 27., 28. и 29.03.1999. године, а из које писане документације је суд несумњиво утврдио да су у означеним данима сва дешавања на командном месту била уписивана тачно везујући дешавања за одређени датум и одређено време, хронолошки, па у складу с тим и подаци о плану Милорада Улемека да хеликоптером оде до Београда, време када то чини, уз назнаку лица које врши превоз, затим констатацију ког дана се где тачно сведок Улемек Милорад налази, те чињеницу на који начин и када је исти у повратку за Београд. Имајући у виду наведено, а примењујући управо правила логичног размишљања и повезивања, при том посебно ценећи наводе сведока Милорада Улемека о разлозима због којих је тек током 2014. изнео своја сазнања везано за контакте са окривљеним Радомиром Марковићем, у исказу датом пред Тужилаштвом за организовани криминал, а које је суд прихватио, закључак суда да је сведок Милорад Улемек имао контакт са окривљеним Радомиром Марковићем у марту месецу 1999. Године којом приликом му је исти захтевао да обави задатак о коме је у свом исказу говорио сведок Улемек, појављује се као једини могућ, из којих разлога је суд наводе окривљеног Радомира Марковића, да је са Милорадом Улемеком контакт остварио крајем априла и почетком маја, оценио као дате у циљу умањења своје кривичне одговорности, имајући у виду шта је том приликом био предмет њиховог разговора.

Надаље, увидом у писану документацију и то у копију дела дневника дежурстава на дан 11.04.1999. године, као и у копију дневника дежурства на дан 08., 09. и 10.04.1999. године, у допис МУП-а, ДП, УКП, 03 Стр.пов. 544/11-2 од 29.04.2011. године заједно са књижицом за моторно возило БГ 256-928 које је користио РДБ, у допис МУП-а, ДП, УКП, у вези достављања тражене документације од 04.06.2014. године, са потврдом о привремено одузетим предметима МУП-а Републике Србије, УБПОК, Одељења за борбу против организованог општег криминала од 28.10.2005. године, фотокопијом личне карте окривљеног Мирослава Курака, захтевом фирме „Влацеб“, упућен Мобтелу за раскидање уговора о коришћењу мобилног телефонског броја 063/287-283 и захтевом фирме „Влацеб“ за трајно укидање наведеног мобилног телефонског броја, затим у извештај о преснимавању форензичке анализе и прегледу похрањених података у оствареном телефонском саобраћају од 12.02.2012. године који је потписан од стране Дејана Јаблановића, Владимира Ђокића и Драгана Кецмана, са 17 прилога који су достављени у папирном и електронском облику, а који писани доказ је ово веће уврстило у доказни поступак, након коначне одлуке Апелационог суда у Београду у погледу законитости овог доказа, затим у допис БИЕ од 21.03.2014. године са компакт диском, на коме се налазе мапе Града Београда са уцртаним локацијама базних станица, мобилне телефонске мреже 063 и усмеравање њихових хелија током априла 1999. године у електронском облику и у папирном облику мапа, потом вршењем увида у акте везано за поступање службе Државне

безбедности, а имајући у виду исказе сведока припадника Деветог одељења ЦРДБ Београд, који су учествовали у тајном праћењу оштећеног Славка Ђурувије у дане 08., 09., 10. и 11.04.1999. године сведока Владимира Николића, Антонић Оливере, Драгане Смиљанић, Стевана Никчевића, Владислава Ђурића, Иване Вуковић, Милорада Вучелића и Наташе Радаче, суд је утврдио да је окривљени Милан Радоњић поступао супротно прописима Службе, обзиром да је дао усмени налог за примену мере праћење, као и да је дао усмени налог да се у односу на оштећеног Славка Ђурувију примењују мере ТКТР, иако је био у обавези да то учини и у писаној форми, да је 09.04.1999. године издао налог да се испред штаба доведе „Голф“, што је пренето Драгану Павићу да је 10.09.1999. године, дао налог да Павић и шеф смене буду дана 11.04.1999. у штабу, јер нису испоштовали налог о јављању сваке промене о кретању „Ђурана“, да је дана 11.04.1999. године праћен оштећени Ђурувија након што је у 13:55 изашао са супругом из стана, што је одмах пренето начелнику центра, окривљеном Милану Радоњићу, као и све остале промене у кретању, почев од тада па на даље и то управо по налогу самог окривљеног Милана Радоњића који је тражио да буде обавештен и о чињеницама да ли је оштећени негде сео или кренуо кући, да ли је исти ручао, уз понављање да се обавести да ли оштећени креће кући јер можда се примени друга мера. Овде је посебно важно нагласити да је суд утврдио да је у 16:22 окривљени Радоњић, након што му је пренето од начелника Деветог одељења да оштећени руча у ресторану „Коларац“, исти предочава начелнику да ће се консултовати и јавити за два минута, а након које консултације у 16:25 часова даје налог да се прекине рад према оштећеном и преузме „веза“, иако располаже информацијом да је камером већ раније снимљена „веза“, да оштећени у 16:27 излази из ресторана по прекиду мере, а да у 16:28 окривљени Радоњић позива телефоном Мирослава Курака, да су се након налога о прекиду мере према оштећеном Ђурувији, припадници Деветог одељења удаљили са својих позиција на терену у Македонској улици близу ресторана „Шуматовац“, да у 16:38:38 окривљени Ромић позива окривљеног Мирослава Курака са базне станице Хиландарска, да у 16:39 са исте базне станице окривљени Ромић зове Радоњића, да у 16:45 окривљени Радоњић зове окривљеног Мирослава Курака, у 16:50 окривљени Радоњић даје налог да се прекине даљи рад на „вези“, као и да у 23:25 часова истога дана окривљени Милан Радоњић даје налог да се и даље настави експлоатација мера према објекту „Ђуран“ не би ли се дошло до било каквих података о извршењу дела, што управо указује да је у односу на оштећеног Ђурувију већ била примењивана мера ТКТР-а. Телефонска комуникација је утврђена имајући у виду претходно утврђене чињенице које бројеве мобилних телефона су окривљени Радоњић Милан, окривљени Ратко Ромић и окривљени Мирослав Курак користили у спорном периоду. Надаље је суд утврдио и да је окривљени Ратко Ромић возио марке „Голф“ преузео управо 09.04.1999. године, да је предметно возило било дато на коришћење припаднику Деветог одељења ЦРДБ Београд, Драговић Љубиши односно да је исти био обавезан тим возилом, који је исти користио до 09.04.1999. године, након ког времена нису све до 2001. године уписивани подаци у колској књижици тог возила. Такође

утврђено је и да возила Деветог одељења ЦРДБ имају такозване лажне таблице, као и колску радио станицу.

Наиме, доносећи овакав закључак у погледу утврђених чињеница, суд је пошао од аката који су везани за поступање СДБ-а, а који су важили у време спорног догађаја (регистратор Стр.Пов.105/04 – КТН.И.1/12 – документација број 3), при том имајући посебно у виду Закон о тајности података и то посебно одредбу члана 19 став 2 тачка 1 и 2, по основу којих је и предметне акте суд извео у доказном поступку у делу у коме је, сходно одредби члана 363 ЗКП-а, била искључена јавност. Наиме, током 1998., 1999. године вршење послова из надлежности РДБ, МУП Србије, било је регулисано Законом о основама система Државне безбедности («Службени лист СФРЈ број 15/84 и 42/90), Законом о унутрашњим пословима (Службени гласник РС број 44/91, 79/91, 54/96), Правилима о раду Службе државне безбедности (Службени лист СФРЈ – Поверљиво гласило број 18 од 27.07.1990. године) и Упутством о примењивању прописаних средстава и метода рада у извршавању послова из делокруга Службе државне безбедности (ДТ.бр.527/91 из новембра 1991. године). Поред тога, за време агресије НАТО пакта, ступила је на снагу Уредба о унутрашњим пословима за време ратног стања (Службени гласник РС број 17/99 од 07.04.1999. године). Правилима о раду СДБ, између осталог, одређена су средства и методе које је у свом раду користила СДБ и њима био прописан начин за њихову примену, облици оперативног рада у примени тих средстава, као и начин образовања и вођења документације и евиденције Службе државне безбедности. Такође, ова правила регулисала су надлежност приликом одлучивања о примени прописаних средстава и метода, као и завођења појединих облика сложеног оперативног рада. Што се пак тиче Упутства о примењивању прописаних средстава и метода рада и извршавању послова из делокруга Службе државне безбедности, истим је била ближе уређена надлежност приликом одлучивања о примени оперативних средстава, привременој примени оперативно техничких средстава и завођењу појединих сложених облика оперативног рада у оквиру републичке Службе државне безбедности, док је начин извештавања и сачињавања документације у РДБ-у био уређен Правилником о извештавању, вођењу евиденције и документације у Служби државне безбедности. С друге стране, тајна контрола телефона и других телекомуникационих средстава била је регулисана одредбом члана 38 Правила о раду СДБ-а и то у оквиру дела правила који се односио на оперативна техничка средства и методе у оквиру ког дела су се одредбе 41 и 42 односиле и на одлучивање о примени, начину и престанку примене и заштити тајности примене оперативно техничких средстава. Поступак одобравања примене тајне контроле телефона и других телекомуникационих средстава, као трајне мере, био је регулисан и чланом 13 Закона о унутрашњим пословима. С друге стране, привремену примену наведеног оперативно техничког средства регулисала је тачка 8 Упутства о примењивању прописаних средстава и метода у извршавању послове из делокруга Службе државне безбедности. Надаље, у погледу мере тајног праћења и осматрања, исто је било дефинисано тачком 20 Правила о раду Службе државне безбедности, као и тачкама 21 и

22. У погледу чињенице, а везано за примену ове мере и то посебно чињенице ко налаже примену мере тајног праћења и осматрања, у склопу наведених одредби правила о раду СДБ-а, суд је посебно ценио и прописе који су били регулисани Правилником о унутрашњој организацији Ресора државне безбедности, те је извео закључак да је начелник Центра РДБ-а био овлашћен да изда налог за тајно праћење лица и без сагласности начелника РДБ-а или надлежне оперативне управе, с тим да је исти налог морао да буде сачињен у писаној форми. Надаље, преостале чињенице наведене у предњем делу пресуде, а које су везане тачно за одређени датум и одређено време, које се односе на чињеницу примене мере праћења оштећеног, сада покојног, Славка Ћурувије, суд је утврдио пре свега увидом у «Дневник дежурстава припадника службе» за дане 08., 09., 10. и 11.04.1999. године, у коме су таксативно, по данима и сатима, бележене све битне чињенице везано за дежурства припадника СДБ-а, па у склопу тога и битне чињенице везане за примену мера праћења у односу на сада покојног Славка Ћурувију, а који доказ је суд извео такође у делу доказног поступка, у коме је, сходно одредби члана 363 ЗКП-а, искључио јавност (регистратор КТИ.бр.3/14 – документација број 3, страна 930-940). Чињенице означене у наведеној документацији, посебно чињенице везане за дан 11.04.1999. године, потврђене су и извештајем од примени ТКТР мера од стране Деветог одељења од 11.04.1999. године, а осим тога и исказима сведока, припадника Деветог одељења ЦРДБ-а Београд и то сведока Јојић Саше, Александра Радосављевића, Драговић Љубише, Небојше Грујић, Предрата Николића, Покрајац Ивана и Владе Стевовића, припадника Деветог одељења који су примену мере тајног праћења спроводили дана 11.04.1999. године у преподневној смени, као и исказима сведока Горана Милутиновића, Кривокућа Предрага, Јовановић Срђана, Драгана Бакшуновића, Васић Небојше, Светозара Мирчевића и Саше Ђурђевић, који су истога дана примењивали меру тајног праћења у поподневној смени, као и исказима сведока Драгана Павића и Небојше Соковића, шефова прве и друге смене, којим исказима је суд поклатио пуну веру у делу који се односи на предузимање мера у склопу реализације примене мере тајног праћења, обзиром да су сви сведоци износили чињенице које су им остале у сећању, врло детаљно и доследно, при том ценећи чињеницу да је од спорног догађаја прошло скоро 18 година, што је утицало на одређене несагласности у њиховим исказима, али које, по мишљењу суда, се нису односиле на битно, обзиром да су у битним чињеницама исти искази били у сагласности, при том мислећи на чињенице које се односе на кретњу, време, место и налоге у свом поступању, а који су везани за оштећеног Славка Ћурувију. Сведок Драган Павић, у свом исказу датом како у истражном поступку, тако и на главном претресу, навео је да је у периоду од 1993. до 2001. године радио у Деветом одељењу РДБ-а, које је било пратеће одељење, с почетка као радник, те је напредовањем доспео до шефа смене. Навео је да је Зоран Павић, сада покојни, постао начелник Деветог одељења 1997. или 1998. године. Од краја 1998. године, па током 1999. године, према оштећеном Славку Ћурувији су предузимане тајне мере праћења, а можда и пре тога је предузимана и мера тајног снимања. Навео је и да је неких два, три дана пре убиства према оштећеном Ћурувији отпочета примена мере тајног праћења. Дана 09. или

10.04.1999. године, тадашњи шефови смена – он, Љубојевић Ратко и Соковић Небојша, добили су налог за тајно праћење оштећеног Славка Ђурувије од начелника Зорана Павића, који им је дао адресу и смернице да се ради о класичном праћењу. Објекат «Ђуран» јер рађен два дана, 10. и 11.04.1999. године и сећа се да је првог дана начелник Зоран Павић претрпео критику од начелника ЦРДБ Београд, Милана Радоњића, јер није јављана свака промена правца, смера кретања, односно није јављено на време када је оштећени Славко Ђурувија ушао у пасаж, с тим да је објаснио да том приликом су последњи пут јавили промену код «Шуматовца», када је оштећени Славко Ђурувија прелазео улицу према «Радио Београду» и када је ушао у стан, те је стога сведок сматрао да ништа нису пропустили, обзиром да се радило о врло малом парчету на релацији «Радио Београд» и стан Славка Ђурувије. Начелник Центра Милан Радоњић позвао је Зорана Павића и искритиковао га што му се то није јављало, упозорио га да то више не сме да се деси и рекао истом да ће му скинути од плате, а што је Зоран Павић лично пренео сведоку. Поново је на дан убиства, дана 11.04.1999. године, у односу на Славка Ђурувију примењивана мера, и тада је он лично био шеф смене која је меру примењивала у преподневним часовима и то у периоду од 08 до 16 часова објашњавајући да није директно учествовао у пратњи све до момента док се објекат, Славко Ђурувија, није нашао у Кнез Михајловој улици са НН лицем, обзиром да је то лице требало да се провери. Иначе, тог дана јављали су промене кретања објекта, али не зна тачно колико је промена кретања било, а промене су јављане генерално Зорану Павићу. Са њим у смени тог дана били су Иван Покрајац, Љубиша Драговић, Предраг Николић и Небојша Грујић. У тој смени Славко Ђурувија је са супругом кренуо у лагану шетњу, па су преко Трга Републике отишли до Кнез Михајлове улице и ту се у кафани нашли са неким човеком и то у кафани «Коларац». Што се тиче путање којом се кретао оштећени Славко Ђурувија, детаљније је на главном претресу објаснио да је Славко Ђурувија са Бранковог моста сишао доле и пошао према Небојшиној кули, отишао до «Бека», па се вратио у висини Небојшине куле, прешао улицу и кренуо уз Калемегдан, када га је сведок и последњи пут видео. Након тога сведок је обишао возилом Калемегдан, обзиром да му се смена завршавала и нашао се код Калемегдана, тачније код улице Кнез Михајлове, са Небојшом Соковићем, коме је предао смену и отишао кући. Познато му је да се оштећени Славко Ђурувија у ресторану «Коларац» нашао са једним човеком, а то му је јавио управо Иван Покрајац, који је успео и да сними контакт Славка Ђурувије са тим лицем које је означено као «веза». Појаснио је и да је у примени мере тајног праћења, везано за његову смену, учествовало троје возила, а веза између учесника је одржавана ручном и колском станицом, као и да је потпуно сигуран да је начелник Центра РДБ Београд могао да слуша њихове разговоре преко радио станице. Исказ сведока Ивана Покрајца није у супротности са исказом сведока Драгана Павића, а наиме, исти у исказу пред истражним судијом дана 14.02.2007. године, као и на главном претресу, наводи да је у Деветом одељењу Центра ДБ-а Београд почео да ради 01.01.1996. године и да је на том месту био до можда краја 1999. године, те да је учествовао и у праћењу Славка Ђурувије у једном одређеном периоду, објашњавајући да

је исти праћен у два наврата по неколико дана у размаку од месец, два, три и то први пут је праћен један или два дана, а други пут је пратња трајала 3 до 5 дана а покриван је 24 часа. Навео је да је његова смена на дан убиства Славка Ћурувије, тачније 11.04.1999. године, била у преподневним часовима у периоду од 08 до 16 часова и сећа се да је у том периоду Славко изашао у шетњу са супругом, да су се кретали трасом према Кнез Михајловој улици, да је у моменту када су били код Руског цара јављено да су се сусрели са неким лицем и да се у том моменту екипа која је вршила пратњу поделила на два дела, да су једни пратили оштећеног Ћурувију, а да је други део екипе пратио «везу», у којој екипи је био и он лично. Објаснио је и да се «веза» у међувремену шетала по граду, након које шетње се поново нашао са оштећеним Славком Ћурувија и то у ресторану «Коларац». Сећа се да су у тим тренуцима пробали да фотодокументују «везу», али се не сећа да ли је до тога и дошло, објашњавајући да је након тога дошло до предаје смене и да је потом отишао кући. Додао је и да је приликом учествовања у мери пратње, обавештавао шефа смене о променама. Надаље, сведок Љубиша Драговић у свом исказу, како пред истражним судијом, Тужилаштвом за организовани криминал, тако и на главном претресу, навео је да је у априлу месецу 1999. године био ангажован на праћењу оштећеног Славка Ћурувије као радник у Деветом одељењу Центра ДБ-а, да је учествовао у праћењу на сам дан убиства, напомињући да је оштећени био праћен у два наврата од по два, три дана и то и у периоду неких месец дана пре убиства. На дан убиства, тачније 11.04.1999. године, оштећени Ћурувија се пратио у три смене, а праћење је иначе било спроведено 24 часа дневно, с тим да је објаснио да је дана 11.04.1999. године он био у смени која је покривала време од 08 до 16 часова, а радило се о смени која је преузела контролу над «објектом» код његовог стана, а предала контролу над «објектом» око 15,30 часова док се објекат налазио у ресторану «Коларац». Са њим у смени су били пешаци Грујић Небојша, Александар Радосављевић, затим Иван Покрајац, Небојша Грујић, можда Влада Стевовић, а могуће и Саша Јојић, с тим да је појаснио да им је шеф био Павић Драган, који је од њих тражио да се сваки покрет, свако кретање покојног Ћурувије јавља. Истакао је да су приликом примене мере тајног праћења користили и симплекс и дуплекс радио везу, објашњавајући да је симплекс веза, условно речено, кратка веза и да преко ње може да се комуницира највише до 1 километра, а да је дуплекс, веза која иде преко репетитора и тако покрива шири појас територије на којој се ради. Што се тиче кретања оштећеног Ћурувије, навео је да, колико је њему познато, Славко се на почетку Кнез Михајлове улице сусрео са једним мушкарцем, али му није познато да ли је тај сусрет документован, а после Кнез Михајлове улице Ћурувија се кретао по Калемегдану. После сусрета Ћурувије са мушкарцем, један део екипе је кренуо за «везом», како би покушали да утврде идентитет особе и адресу становања. Такође је објаснио да је Ћурувија касније шетао поред цркве Свете Петке и напустивши Калемегдан ушао у ресторан «Коларац», у ком тренутку се сведок затекао у улици Краља Петра са стране Узун Миркове улице, где је и предао посао следећој смени. Навео је да је вођа следеће смене био Светозар Мирчевић, а да је он смену предао Кривокућа Предрагу. Појаснио је и да је јављање било чешће, на пример сваки прелазак

улице је морао бити јављен, а истакао је то да је у преподневној смени сведок Иван Покрајац био тај који је обавештавао начелника. Надаље, сведок Грујић Небојша, у свом исказу датом пред истражним судијом дана 14.02.2007. године, као и на главном претресу, навео је да је у Деветом одељењу Центра ДБ-а Београд радио од 01.07.1996. године до 12.10.1999. године и да је радио на пословима тајне пратње, између осталог и на опсервацији објекта Славко Ђурувија. Објаснио је да је у пратњи Славка Ђурувије учествовао и у априлу месецу, да је радио као «пешак», да су у поступку праћења Славка Ђурувије радили по 24 часа неких 7, до 10 дана, по његовом сећању, уз остављање могућности да је то било од 01.04.1999. до 11.04.1999. године. Критичног дана био је у првој смени и смену су преузели негде око 07,30 ујутро након ноћне смене. Негде у преподневним часовима, дана 11.04.1999. године, оштећени Славко Ђурувија је кренуо са Бранком Прпом из свог стана у Светогорској улици, неко време се задржао на платоу код споменика Кнез Михајлу, након тога се сусрео са неким лицима, па су једно време оштећени Славко Ђурувија и Бранка Прпа прошетали Калемегданом; након чега су се вратили у Кнез Михајлову улицу, потом свратили у ресторан «Коларац», где се његова смена и завршила. Објаснио је да је у смени са њим тог дана био Иван Покрајац, Љубиша Драговић, Александар Радосављевић а да је шеф смене тога дана био Драган Павић. Тог дана он је био вођа «пешака» и своју смену је предао Горану Милутиновићу. Додао је и то да је комуникација између припадника Службе тада остваривана преко радио станица. Сведок Предраг Николић својим исказима датим како пред истражним судијом дана 14.02.2007. године, тако и на главном претресу, у бити је потврдио наводе претходних сведока везано за начин поступања радника РДБ-а у преподневној смени дана 11.04.1999. године. Наиме, исти је у свом исказу навео да је радио у Центру ДБ-а Београд, у време када је примењивана оперативна мера тајног праћења оштећеног Славка Ђурувије, а то је било током 1999. године и колико се сећа, то се одвијало у више наврата са прекидима, с тим да није могао тачно да определи колико дуго. Више дана пре самог убиства су пратили оштећеног Славка Ђурувију и радило се о 24-часовном покривању Ђурувије, с тим да се то радило у три смене од по 8 сати. Даном 11.04.1999. године био је у преподневној смени и сећа се да су успоставили контролу над објектом испред његовог стана, објашњавајући да је из тог стана «објекат» изашао у пратњи женске особе и кренуо у шетњу маршрутом Лоле Рибара – поред «Политике» - Трга, али су код Бранковог моста на минут, два изгубили контролу над «објектом», након чега су повратили контролу, видели оштећеног испод Бранковог моста како поново излази на шеталиште код «Промаје» и одлазе у правцу Небојшине куле, након чега се «објекат» кретао и изашао код опсерваторије, попео до цркве Ружица и дошао до калемегданске терасе, где је сведок предао објекат наредној смени. Са њим је био Саша Јојић. Зна да је путем радио везе јављено да је «објекат» ступио у контакт са неким лицем, да је ту везу радио Небојша Грујић, али не зна да ли је «веза» одрађена до краја и оставио је могућност да је иста предата наредној смени, али је сигуран да се део екипе која је пратила Славка Ђурувију одвојила ради праћења «везе». Такође је истакао да су као припадници пратећег одељења имали инструкцију да треба да

извештавају о свакој промени, односно позицији објекта, што је по њему било доста неуобичајено, чудно и ван његових редовних активности. Путем радио везе су често извештавали колеге из Центра, објашњавајући да оно што иде преко радио везе су могли да чују сви којима су радио везе биле укључене. Сведок Јојић Саша у својим исказима датим како пред истражним судијом дана 15.01.2007. године, тако и на главном претресу, навео је да је у СДБ-у почео да ради 01.03.1999. године и то у пратећем – Деветом одељењу Центра Београд. Спорном приликом, дана 11.04.1999. године, био је у првој смени у периоду од 08. до 16 часова, с тим да је појаснио да је и неколико дана пре критичног догађаја, опредељујући то као период од 2 до 6 дана раније, учествовао у тајном праћењу Славка Ђурувије. Сећа се да је оштећени Славко Ђурувија око 13 или 14 часова изашао са супругом из стана и да се шетао центром града према Косанчићевом венцу, поред савског пристаништа, поред реке, затим поред Небојшине куле, затим поред цркве Свете Петке према Калемегдану и даље га није видео, обзиром да га је у том периоду преузела следећа смена. Познато му је да је са њим у смени тог дана био Иван Покрајац, који је био вођа смене, затим Александар Радосављевић и Небојша Грујић, Љубиша Драговић и Предраг Николић, а не може да се сети да ли је том приликом био и колега Васић. Приликом праћења су јављали шта се догађа преко радио везе и сигуран је да је то морао да чује шеф или Начелник који је био дежуран тог дана. Сведок Александар Радосављевић, у свом исказу навео је да је од марта 1997. године био запослен у СДБ-у и то у Деветом одељењу, одељењу које је радило праћење објеката. Начелник је априла 1999. године био Зоран Павић, а начелник ЦРДБ Београд је био Милан Радоњић. Праћење оштећеног Ђурувије трајало је један период пре убиства и то уз повремене прекиде и исто се увек обављало по налозима и сменама, објашњавајући да је једно време Славко Ђурувија био покриван 24 часа, а да је његов шеф смене био Небојша Соковић. Поред њега, у смени су били још и Љубиша Драговић, Иван Покрајац, Небојша Грујић, Предраг Николић, а оставља могућност да је био и Саша Јојић, додајући да је критичног дана, 11.04.1999. године, учествовао у праћењу оштећеног Ђурувије у првој смени, а која је започела од 08 часова ујутро. Смену је преузео у Светогорској улици, недалеко од Ђурувијиног стана. Колико се сећа, оштећени Ђурувија је тог дана изашао са женом из куће, онда се лагано упутио Лоле Рибара ка Калемегдану, ка Поп Лукиној и сећа се да је једно време на трен био изгубљен, па накнадно пронађен. Сећа се и да је Ђурувија пролазио Кнез Михајловом улицом и да се састао са неком мушком особом средњих година, која је имала браду. Колико се сећа, тог дана, мислећи на 11.04.1999. године, извештавање о кретању Славка Ђурувије било је мало неуобичајено често и, колико се сећа, неко им је скренуо пажњу да морају да извештавају чешће о његовој кретњи. Надаље, још један сведок, својим исказом датим како пред истражним судијом, тако и на главном претресу потврдио је чињенице везане за начин кретања оштећеног Славка Ђурувије на дан 11.04.1999. године, а ради се о сведоку Владану Стевовић, који је навео да је у два наврата учествовао као радник Девог одељења РДБ-а Београд, у праћењу Славка Ђурувије, објашњавајући да је то једном било у јануару или фебруару 1999. године, а

други пут када се десило убиство, у априлу 1999. године. Објаснио је да је то прво праћење било само један дан или пар сати обзиром да су требали да утврде ко је дипломатско лице, а по слици коју су поседовали, које је требало да ступи у контакт са оштећеним Славком Ћурувијом, објашњавајући да када је то лице изашло из возила таблица америчке амбасаде и ушло у хаустор где се налазио стан оштећеног Славка Ћурувије акција је била завршена, напомињујући да нису видели да ли је ступио у контакт са Славком Ћурувијом или не. Надаље је објаснио и да су други пут оштећеног Славка Ћурувију пратили неких 6, 7 дана, а да је на дан убиства он био у првој смени која је радила од 08 до 16 часова. Колико се сећа, на дан убиства Славка Ћурувију су пратили са три возила. Није могао да се сети да ли су комуникацију том приликом остваривали преко директног канала или преко симплекса, објашњавајући надаље да је тог 11.04.1999. године оштећени Славко Ћурувија изашао из стана, а да је његова улога била да успутно сакупља «пешаке» који су пратили оштећеног Ћурувију. Из разговора «пешака» преко радио станице чуо је да је кретање оштећеног Ћурувије било преко Трга Републике ка Кнез Михајловој улици и да је ту остварен контакт са неким лицем. Такође, објаснио је да након што је предао смену и док је одлазио кући, чуо је током вожње глас Небојше Соковића, који је преузео наредну смену и био шеф исте, а који је наредио прекид посла, што је њему било врло упечатљиво, обзиром да је посао праћења објекта прекинут пре него што је исти ушао у свој стан, а што је било за њега први пут да чује да се тако нешто дешава. Надаље, у погледу кретања оштећеног Славка Ћурувије и свих битних дешавања, који су опредељени по сатници у дневнику дежурства, а о чему је било речи у третходном делу пресуде, суд је нашао да су означене чињенице потврђене и исказима сведока који су спорном приликом радили у другој смени почев од око 16 часова па надаље. Наиме, сведок Небојше Соковића, који је исказ давао како дана 07.02.2007. године пред истражним судијом, тако и дана 14.05.2014. године пред Тужилаштвом за организовани криминал, а и на главном претресу, навео је да је исти дана 11.04.1999. године био шеф смене у Деветом одељењу ЦРДБ Београд, а које је, као и претходних дана, било ангажовано на тајном праћењу оштећеног Славка Ћурувије, а радило се о 24-часовном праћењу лица у три смене од по осам сати. Сведок је у свом исказу такође навео да је тада начелник Девог одељења био Павић Зоран и објаснио да је пре критичног догађаја Ћурувија још једном био предмет праћења и то када му је неко лице из америчке амбасаде требало да преда неки новац. Налог за примену мере према Славку Ћурувији дао је Павић Зоран и колико се сећа, тај налог је исти дао у ресторану «Шуматовац», на састанку коме су осим њега и Зорана Павића, присуствовали и шефови пратећег одељења – Ратко Љубојевић и Драган Павић. Критичног дана, то јест 11.04.1999. године, смену је преузео у 16 часова од Драгана Павића, с тим да није могао да определи да ли је то учинио у непосредном контакту или телефонским путем, објашњавајући да је вођа смене био Светозар Мирчевић, а део екипе су били Небојша Васић, Драган Бакшуновић, Горан Милутиновић, Саша Ђурђевић, Предраг Кривокућа и Срђан Јовановић. Од Павић Драгана је, приликом преузимања смене, добио напомену да сваку промену јавља начелнику Павић Зорану, јер је било неких проблема претходног дана што

нису јављане све промене. У време преузимања смене, оштећени Ђурувија се налазио у ресторану «Коларац» у друштву са Бранком Прпом и по преузимању смене, Драган Павић му је пренео шта се све дешавало раније, а наиме, да је оштећени Ђурувија са Прпом изашао у поподневним часовима из свог стана у Лоле Рибара, да су кренули у лагану шетњу ка центру града, да је код Палате Албанија дошло до контакта са НН лицем, да су наставили са шетњом и ушли у «Коларац», где је, када је сведок преузео смену, био и тај НН мушкарац, али за другим столом. Убрзо по преузимању смене, тај НН мушкарац је изашао из «Коларца», а на терену је остао из претходне смене Небојша Грујић, како би показао сведоковој смени како изгледа лице које треба да се прати. Објаснио је да је са људима у смени тог дана комуникацију имао путем радио везе, а да је са Зораном Павићем комуникацију остваривао искључиво преко мобилног телефона. Везано за Павић Зорана, истакао је и то да је исти на место начелника дошао крајем 1998. године, са доласком Радета Марковића на место начелника РДБ-а. Везано за пратњу, у моменту када је лице које је било у ресторану «Коларац» изашло, за тим мушкарцем из његове смене су кренули Горан Милутиновић и Небојша Васић, а сведок је одмах по изласку тог мушкарца позвао Зорана Павића и то му рекао. Убрзо након изласка тог мушкарца, из ресторана су изашли и Славко Ђурувија и Бранка Прпа који су кренули ка Палати Албанија, о чему је сведок одмах обавестио Зорана Павића. Сведок, затим Светозар Мирчевић, који је био вођа екипе и Предраг Кривокућа су стајали у Македонској улици између такси станице и споредног улаза у Дом омладине, тада им је Горан Милутиновић, који је отишао за «везом», јавио радио станицом: «За ово наше је важило стоп» – није до краја, што значи да је лице ушло у Молерову улицу у стан на коме је писао назив неке фирме, али се није могло закључити да он ту живи. И то је пренео Зорану Павићу. Зорану Павићу је такође пренео и да се Ђурувија налази у Македонској улици. Убрзо га је сам Зоран Павић позвао и рекао да прекину даљу пратњу над Ђурувијом и да они који су били у пратњи оштећеног Ђурувије пређу и наставе даљи рад на идентификацији тог НН мушкарца. У тренутку када је примио ту информацију од Зорана Павића, са њим су били сведоци Кривокућа и Мирчевић Светозар, а ову информацију коју је добио радио станицом је лично пренео и осталим који су били у Ђурувијиној пратњи. Мирчевић је потом ушао у своје возило и преко пута «Политике» покупио «пешаке» Срђана Јовановића и Сашу Ђурђевића, док је сведок сам отишао својим возилом, а када се налазио у Булевару позвао га је Зоран Павић и том приликом саопштио да прекидају даљи рад уопште, па и према том НН лицу, коју информацију је сведок пренео радио везом свим осталим учесницима пратње, објашњавајући да од наредбе, односно прекида посла над оштећеним Ђурувијом па до овог коначног прекида није прошло много времена. На путу до куће га је позвао Зоран Павић и саопштио му да се нешто десило и да треба да оде до стана праћеног лица, односно Ђурувије, те је он и отишао на лице места, где је сазнао да је Славко Ђурувија убијен, што је одмах телефонским путем рекао и Зорану Павићу, а увече је код њега дошао Ратко Љубојевић, кога је послао Зоран Павић, те су о спорном догађају сачинили извештај. Појаснио је да је Зоран Павић могао да слуша комуникацију обзиром да је имао радио

везу, а да, колико се сећа, спорном приликом су користили радио станицу дуплекс и није било никаквих проблема са радио везом. Такође је истакао и да Зоран Павић није могао сам да нареди прекид рада, јер то је морао неко изнад њега да му каже, обзиром да «веза» још увек није била довршена, тачније није била идентификована. Додао је и то да у моменту када је пренео радницима Деветог одељења да се прекида рад над Славком Ђурувија, један од «пешака», који вероватно није чуо за прекид рада у праћењу Ђурувије, је јавио преко станице да се оштећени Ђурувија налази у близини стана и сећа се да му је сведок том приликом рекао: «Ма, пусти то». И исказ сведока Светозара Мирчевића у сагласности је у битним чињеницама са исказом сведока Небојше Соковића. Наиме, исти у својим исказима датим како пред истражним судијом дана 18.01.2007. године, тако и на главном претресу, навео је да, колико је њему познато, мера тајног праћења је према оштећеном Славку Ђурувији примењивана три пута у два месеца, а последњи пут седам дана пре његове смрти, у ком периоду је иста примењивана током 24 часа. Даном 11.04.1999. године био је друга смена, која је започињала са радом у 16 часова и шеф његове смене био је Небојша Соковић. Он је био вођа екипе – возач, а први визуелни контакт са «објектом» је имао на средини Македонске улице. Зна да је тог дана «објекат» остварио контакт са НН лицем – «везом», за којом су од радника ДБ-а отишли Горан Милутиновић и Небојша Васић и управо је он донео одлуку ко ће од радника отићи за «везом», с тим да је истакао да нема сазнања да ли је «веза» идентификована, али има сазнања да је иста преузета око Кнез Михајлове. Познато му је и да је Ђурувија критичног дана био у ресторану «Коларац», у ком тренутку се он лично и налазио у Македонској улици, да је после неколико минута Ђурувија устао и кренуо ка стану, а посебно је истакао да је његова смена трајала доста кратко, нешто дуже до 20-ак минута. Да се прекида посао, усмено му је саопштио Небојша Соковић, са којим је заједно стајао у Македонској улици, коме је телефонским путем и то преко мобилног телефона јављено да се посао прекида, након чега је Соковић, податак о прекиду посла, пренео осталим учесницима преко везе. Када је Соковић пренео наредбу о прекиду посла, он је купио «пешаке» и то код «Радио Београда», где су у његово возило ушли Јовановић Срђан, Кривокућа Предраг и Ђурђевић Саша, те су сви заједно продужили Светогорском улицом, Илије Гарашанина, ка Каленић пијаци, објашњавајући посебно да је Ђурђевић Саша био тај који је непосредно био иза оштећеног Славка Ђурувије, можда неких 100 метара. Надаље је објаснио да је последњи визуелни контакт са Ђурувијом имао неких 30 метара пре пасажа где је исти становао, тачније код кафане «57» и по његовом мишљењу то је било негде после 5, 6 минута од када је обавештен да се посао прекида. Оно што је посебно истакао, то је да је имао сазнање да јављање треба да буде чешће него што је уобичајено, што је и било тог критичног дана, а имао је сазнања и да је Драган Павић био укорењен од стране Начелника Зорана Павића, пошто није јављао све промене редовно. Такође, везано за начин комуникације међу припадницима РДБ-а који су радили у његовој смени, навео је да су користили и симплекс везу, везу између две станице и стандардну везу преко репетитора, која омогућава слушање на доста широком подручју. Надаље, сведок Горан Милутиновић, у свом исказу

датом 17.01.2007. године пред истражним судијом, као и на главном претресу, навео је да је у РДБ-у почео да ради 01.02.1996. године и то у Београдском центру ДБ-а, у Одељењу за тајно праћење и осматрање. Истакао је да је Славко Ђурувија био праћен неколико дана пре убиства и то 3, 4 дана, али имао је сазнања да је Славко Ђурувија праћен и крајем 1998., односно почетком 1999. године, мада он није у томе учествовао, јер је био на оперативном курсу. Праћење Славка Ђурувије обављао се 24 часа дневно, а шеф његове смене био је Небојша Соковић, док је шеф екипе на терену био Светозар Мирчевић. Са њим у смени, осим наведених лица, био је и Драган Бакшуновић, Небојша Васић, Срђан Јовановић. На дан убиства Славка Ђурувије, дана 11.04.1999. године, био је у другој смени и на терен је стигао око 16 часова, објашњавајући да су прву смену затекли у Кнез Михајловој, код ресторана «Коларац», да је том приликом сео на клупу поред Небојше Грујића и да му је исти показао «везу», обзиром да су претходно из ресторана оштећени Ђурувија и Бранка Прпа изашли заједно са НН лицем. Сведок је са делом екипе, са Васић Небојшом и још једним млађим колегом, кренуо за «везом» у правцу Молерове улице, а о томе је обавестио центар преко симплекс везе, мислећи при том на информације које је утврдио на лицу места у Молеровој улици. Повратна информација из центра је била да се остали део екипе придружи њима, те како им се екипа није придруживала, убрзо им је јављено да се целокупан посао прекида. Појаснио је и да када је идентификовао «везу», тада је прешао на први канал – дуплекс и преко дуплекса јавио информацију везано за утврђене податке, а подаци су се тicali презимена које је утврдио на вратима стана, који податак је проверио и на поштапском сандучету. Од момента када се јавио центру, а везано за податке за «везу», прошло је неких 10, 15 минута отприлике, када је јављено да се посао прекида, те из тог разлога није могао да потврди да ли је чуо наредбу да се прекида праћење Славка Ђурувије. Такође је објаснио да је разлика између дуплекс и симплекс везе та да је дуплекс веза веза која иде преко репетитора, који су постављени свуда по граду, да се ради о вези великог домета, за разлику од симплекс везе, која представља директну комуникацију између две радио станице, са много мањим дометом (по граду пар стотина метара). Исказ сведока Саше Ђурђевића такође није у супротности са исказима претходно наведених сведока. Сведок је у свом исказу, који је дат пред истражним судијом дана 17.01.2007. године и на главном претресу, навео да се у РДБ-у запослио као приправник дана 01.03.1999. године и да је праћење оштећеног Славка Ђурувије било његово прво праћење неког лица. Према његовим сазнањима, Славко Ђурувија је праћен три дана, у оквиру кога и дана 11.04.1999. године и није знао разлог из ког се оштећени Славко Ђурувија пратио. Тог дана је био у другој смени, која је почињала између 14 и 16 часова и стицајем околности се налазио у центру града, на Теразијама, када га је Васић Небојша «покупио». Када су дошли на простор калемегданског парка, док су били у возилу извршена је примиопредаја између смена и он је био у возилу све док Светозар Мирчевић није затражио да сви «пешаци» изађу из возила, а како би видели објект праћења. У том тренутку у простору калемегданског парка видео је оштећеног Славка Ђурувију и једну жену, за коју је касније сазнао да се ради о Бранки Прпи, а они су

прошли калемегданским парком у правцу Кнез Михајлове и ушли у Кнез Михајлову. Сведок се налазио иза колега који су их непосредно пратили. Зна да су оштећени Ђурувија и Бранка Прпа ушли у ресторан «Коларац». Ушао је код Васића у возило, а након извесног времена је дошао Срђан Јовановић, који га је позвао да заједно преузму праћење оштећеног Славка Ђурувије. Када су Славко Ђурувија и његова супруга изашли из «Коларца» он је то јавио и добио је одговор да је податак примљен. Надаље, Славко Ђурувија и Прпа Бранка кренули су у правцу Трга Републике. Сведок Јовановић је био иза њих, а поред њих је био Предраг Кривокућа и можда још неко од припадника РДБ-а. Јовановић му је тражио да више пута јавља било какве промене, те су они јављали да се крећу Кнез Михајловом улицом у правцу Трга Републике и у склопу праћења, негде у близини Трга Републике, дошло је контакта Славка Ђурувије са трећим лицем, такозваном «везом», али он о томе ништа није јавио, већ је то јавио Јовановић или неко од осталих колега. Након контакта, оштећени Ђурувија је кренуо ка Македонској улици, кретали су се са леве стране, а сведок и пратња са десне. Зна да је Горан Милутиновић преузео да прати «везу». Иначе, били су иза оштећеног Ђурувије и Бранке Прпе на пристојној удаљенови и сећа се да су у Македонској улици прошли поред зграде «Политике» и на уласку у улицу Лоле Рибара дошао је «возач» Светозар Мирчевић и показао им да уђу у кола, а када су ушли рекао им је да је јављено да је посао завршен, те су кренули возилом напред према Таковској и прошли су поред оштећеног Славка Ђурувије и његове супруге. Истакао је и да је комуникацију обављао радио станицом и да су сви могли да чују разговор, а потврђивао је информације вођа екипе на терену. Сведок Васић Небојша потврђује наводе исказа претходног сведока и то како у свом исказу датом пред истражним судијом дана 14.03.2007. године, тако и исказом датим на главном претресу, у ком исказу је навео да је укупно радио 4 и по године у Деветом одељењу ЦРДБ Београд и то од 15.01.1999. године па до 2004. године и да је као радник Деветог одељења учествовао и у примени мере тајног праћења Славка Ђурувије, а које је трајало више дана, али у оквиру једног посла. Појаснио је да је то трајало неких 5 или 6 дана, мада није могао тачно да се сети, и то непосредно пре самог убиства оштећеног Славка Ђурувије. Учествовао је у примени мере према Славку Ђурувији и на дан када је убијен и том приликом је радио као возач, а осим њега, као возач, тог дана учествовали су и сведоци Драган Бакшуновић и Мирчевић Светозар, док је шеф смене тог дана био Небојша Соковић. Радио је у другој смени и посао је преузео испод Калемегдана. По његовом сећању, Мирчевић Светозар је био тај који му је рекао где треба да оде и да крене са послом у својој смени и приликом преузимања посла у улици поред Небојшине куле, видео је оштећеног Славка Ђурувију који се шетао са Бранком Прпом, а истог су све време пратили «пешаци». Исти су се кретали у правцу Калемегдана, а он, обзиром да је управљао возилом, кретао се поред зоолошког врта, па узбрдо према Кнез Михајловом, скренуо је у Узун Миркову, затим у Васину. Тада је добио налог да као возач прати једног оперативца који је ишао за «везом», те је прошао поред Албаније и наставио ка Славији, па улицом Пролетерских бригада. «Пешак» Горан Милутиновић је «везу» допратио до адресе у улици Молеровој, те се вратио код њега у

возило. Како се комуникација у току смене остваривала искључиво путем радио везе – станице у возилу, преко радио везе је чуо да су се остали прикључили «вези», а након краћег времена да је прекинут посао. Између 10 и 15 минута је прошло од када је Милутиновић завршио са «везом» па до коначног прекида посла, а наредба за прекид комплетног посла га је стигла када се налазио у Крунској улици, односно Пролетерских бригада, у висини мађарске амбасаде. Додао је и то да је свих тих дана Славко Ђурувија праћен стално, током 24 часа, јер су постојале три смене, а да је везано за коришћење радио везе, чуо оперативце који су пратили Славка Ђурувију и при том је објаснио да је постојала разлика између симплекс везе и репетиторске везе, а наиме симплекс веза је веза на неком ужем простору и то веза која се остварује између две станице, док је репетиторска веза била неограничена веза. Сведок Кривокућа Предраг, у свом исказу како пред истражним судијом, који је дао 18.01.2007. године, тако и на главном претресу потврђује битне чињенице које су претходни сведоци у својим исказима навели, а наиме, исти је у својим исказима навео да је током 1999. године био припадник РДБ-а, запослен у Центру Београд и то у Деветом одељењу које је радило на пословима тајног праћења, да је у априлу 1999. године учествовао у примени мере тајног праћења Славка Ђурувије, који је, по његовом сећању, праћен неких 10, 11 дана пре него што је убијен и то 24 часа дневно. Дана 11.04.199. године радио је другу смену и посао је преузео на Калемегдану, а посао му је предао Небојша Грујић, који му је и показао «објекат». Пре тога се оштећени Славко Ђурувија кретао са супругом око Небојшине куле, попели су се степеницама до горњег дела Калемегдана, након чега су кренули до Кнез Михајлове. У његовој смени учествовали су још и Светозар Мирчевић, Срђан Јовановић, Саша Ђурђевић и Драган Бакшуновић, а он је тога дана користио дуплекс радио везу. У Кнез Михајловој улици, након неких 300 до 400 метара гледано у правцу Албаније, оштећени Ђурувија се сусрео са неким лицем, након чега је део екипе отишао за тим НН лицем – «везом», за шта су добили усмени налог од стране Небојше Соковића, а он је са осталим део екипе наставио да прати оштећеног Ђурувију, који се кретао ка свом стану Кнез Михајловом улицом преко Трга Републике, а затим Македонском улицом. Пре контакта са непознатим лицем, оштећени се налазио у ресторану «Коларац» са Бранком Прпом. Додао је да је био у екипи са Срђаном Јовановићем и Сашом Ђурђевићем, да је Горан Милутиновић отишао за «везом», тако да су по изласку Ђурувије из «Коларца» њих тројица као «пешаци» кренули за објектом, који је наставио кретање ка Тргу Републике, ушао у Македонску улицу и наставио кретање према свом стану. Отприлике када се оштећени са својом супругом налазио код зграде «Политике», тада је посао прекинут, након чега је ушао у возило Мирчевић Светозара и наставили су кретање у правцу улице Лоле Рибара, односно Ђурувијиног стана, а на неких 50-ак метара пре пасажа у којем је убијен Ђурувија, Мирчевић је радио везом јавио: «Важи 47» и добио одговор од шефа смене Небојше Соковића да прекину посао и дођу горе, мислећи на кружни тог код Каленић пијаце. Такође је истакао да је извештавање о Ђурувијином кретању било благо повећано него иначе, дакле чешће и прецизније, а да се све што се говорило радио везом могло чути и у оперативном центру, с тим да је појаснио

да је тог дана, откада је преузео смену, јавио више од 15 промена. И сведок Јовановић Срђан, у свом исказу говори о истим битним чињеницама, па тако у својим исказима који је дао пред истражним судијом и на главном претресу, наводи да је у Деветом одељењу био запослен од 01.08.1998. године, да је радио на тајном праћењу и осматрању оштећеног Славка Ћурувије и то у више наврата, да је први пут учествовао у примени мере праћења 1999. године, с тим да није могао да определи тачно време, а други пут у марту месецу 1999. године када су недељу дана радили 24 часа у континуитету у три смене. Учествовао је у примени мере тајног праћења и на дан када је убијен Славко Ћурувија, био је друга смена, која је радила у периоду од 16 часова и био је «пешак» у екипи чији је непосредни вођа био Светозар Мирчевић, а шеф смене Небојша Соковић. Када је преузео смену заједно са Сашом Ђурђевићем и Предрагом Кривокућом, речено им је да се «објекат» налази у «Коларцу» са супругом, а да ће «везу» преузети Горан Милутиновић. Такође је истакао да му је критичног дана шеф смене Соковић Небојша, рекао да му се јавља свака промена, што је, по мишљењу сведока, био мало неуобичајен захтев, а само праћење се одвијало тако што су Предраг Кривокућа и он ишли лагано Кнез Михајловом улицом, након чега су ушли у Македонску, а Саша Ђурђевић је јављао све промене Ћурувијиног кретања и када су били негде у висини «Политике», сведок Мирчевић Светозар је пришао колима и рекао им да је «крај посла». Требало им је неко кратко време да се сви сакупе и уђу у возило, након чега су ушли у улицу Лоле Рибара, а у међувремену им је преко радио станице јављено да сви почну да раде «везу». Када су пролазили улицом Иве Лоле Рибара, сада Светогорском, прошли су поред Славка Ћурувије и његове супруге и наставили даље, а након тога је Светозар Мирчевић отворио везу и рекао: «За ово наше даље вреди 47», што је значило да се «објекат» и даље креће ка стану, након чега му је јављено: «Остави то, завршили смо». Што се тиче разговора који су водили преко колске станице, изјавио је да су исте разговоре могли да чују и шефови и руководиоци. Сведок Драган Бакшуновић, у својим исказима датим како пред истражним судијом дана 18.01.2007., тако и на главном претресу, није оспорио битне чињенице у погледу кретања оштећеног Славка Ћурувије и поступања радника Деветог одељења у поподневној смени на дан 11.04.1999. године а о којим су у својим исказима говорили и пређашњи сведоци. Наиме, исти у својим исказима наводи да је у РДБ-у радио од 01.03.1997. године и то у Деветом одељењу Београдског центра, одељењу за тајно праћење и осматрање, у ком одељењу је био возач. На Славку Ћурувији радили су неколико дана и то се радило и ноћу, тачније Славко је био под мером праћења 24 часа. Дана 11.04.1999. године, дана када је убијен Славко Ћурувија, сведок је радио у поподневној смени која се састојала од три возача и неколико «пешака», који су директно контролисали праћење. Тог дана су добили информацију да се Славко Ћурувија налази у ресторану «Коларац» у Кнез Михајловој улици. То му је јављено радио везом али и у етар, да су «пешаци» преузели контролу од претходне смене испред ресторана «Коларац». Покојни Ћурувија је тада био са женском особом и изашао је из ресторана у коме је дошло до контакта са извесном особом, те су њих двоје заједно наставили пешице лагано да се крећу у правцу Лоле Рибара преко Македонске улице, претходно прошавши

преко Трга Републике код тржног центра «Стакленац». Сведок није имао визуелну контролу над објектом, већ је слушао радио везу. Радио везом је јављено и да се посао прекида, а то је јавио сведок Небојша Соковић. То се дешавало у моменту када су јављали везом да се оштећени налази у близини зграде «Политике» и тада, осим што је јављено да се прекине рад на главном «објекту», дат је и налог да се крене за «везом». Један део екипе отишао је за «везом» још док је трајало праћење оштећеног Славка Ћурувије, те је паралелно са праћењем Ћурувије рађена и «веза». Када је речено да се прекида праћење Ћурувије, речено је и да се крене за «везом», односно да се сви придруже екипи која ради «везу», те су и кренули за истом, а када је сведок ушао у Молерову улицу јављен је и коначан прекид посла, што је било неких 15 до 20 минута од прекида праћења Ћурувије. Сећа се да је захтевано јављање промене кретања «објекта» чешће него што је то било уобичајено, на пример на минут, два, три, а чуо је да је постојао проблем са закаснелим јављањем о промени кретања «објекта». По његовом мишљењу, тог дана је, за време његове смене, преко везе јављано и оно што треба и оно што не треба.

Надаље, у погледу чињенице која се односи на поступање окривљеног Милана Радоњића, а везано за давање налога, као начелника Ресора државне безбедности Београд, у свом исказу изјашњавао се и сведок Стеван Никчевић. Наиме, исти је у свом исказу датом како пред истражним судијом дана 15.03.2007. године, пред Тужилаштвом за организовани криминал 27.03.2014. године, тако и на главном претресу, навео да је окривљени Милан Радоњић постављен за начелника ЦРДБ Београд негде крајем марта, почетком априла 1999. године и да је од тада настало једно потпуно другачије поступање у примени правила о раду РДБ-а. Наиме, истакао је да је пре убиства Славка Ћурувије окривљени Радоњић Милан давао налоге који су у потпуности били мимо делокруга рада РДБ-а, објашњавајући да исти није поштовао систем субординације који је био један од основних принципа рада Службе и да је давао налоге који су били мимо делокруга рада Службе, а конкретно то је значило да је Радоњић Милан директно давао налоге оперативцима а не по редоследу по којем је то требало да ради. Посебно је нагласио да му нису познате писмене наредбе које је окривљени Радоњић давао у то време, већ само усмене, с тим да је такође објаснио и то да су и једне и друге биле обавезујуће за оне ко их прима. У погледу оштећеног Славка Ћурувије, навео је да је њему познато да исти није био предмет неког сталног обрађивања. Наредбу о праћењу истога, донео је окривљени Милан Радоњић, а технички је меру у дело спровело Девето одељење Београдског центра, истичући да је једина информација коју је, након убиства Славка Ћурувије, њему окривљени Радоњић дао, била та да се настави примена мере и након смрти Ћурувије. Такође је у свом исказу навео да је, што се тиче саме примене мере праћења оштећеног Ћурувије, тотални преседан било то што је окривљени Радоњић тражио да буде извештаван из минута у минут о свему, посебно с разлога што је објашњено да се та мера према оштећеном примењује с разлогом како би се утврдило са ким исти ступа у контакт, односно ко му је «веза», те је било потпуно нејасно из ког разлога су оперативци са терена морали да обавештавају окривљеног Радоњића о свим променама, па и о томе да исти иде

у правцу стана и томе слично. Појаснио је у склопу тога, да је правило да предлог за примену мере праћење потекне из Трећег одељења РДБ-а Центра Београд, а да му је познато да је у конкретном случају наредбу донео сам окривљени Радоњић. Такође, истакао је и да је потпуно не резонски и не јасно остало то да се, с једне стране, тражило да се оштећени Ћурувија прати 24 часа, а да затим, у поподневним часовима се прекине праћење, објашњавајући да је то нејасно јер је такво понашање у супротности са циљем због чега су и примењиване такве мере према оштећеном Ћурувији, а наиме, у супротности је са циљем да се виде све његове активности. Овакав вид примене мере тајног праћења и обавештавања био би оправдан само у случају уколико се у односу на лице, конкретно Славка Ћурувију, припремала примена неке друге мере, као што је лишење слободе. Дакле, у свом исказу је поновио да налог који је окривљени Милан Радоњић дао, везано за примену мере тајног праћења и осматрања оштећеног Ћурувије, није незаконит, али је не стандардан, обзиром да је предлог требао да иде ка њему, а да он, окривљени Радоњић, да сагласност, а не да налог крене од самог Милана Радоњића. Такође је истакао да са окривљеним Радоњићем у данима примене мере праћења, непосредно пре убиства и на дан убиства, није имао никакву комуникацију, објашњавајући да га у дане 09., 10. и 11.04.1999. године није позвао телефоном, нити је са њим имао било какав контакт, ни усмени ни писмени. Спорном приликом, тачније 11.04.1999. године, сада покојни Цвијетин Милинковић био је дежурни начелник у ЦРДБ Београд, на измештеној локацији у улици Цара Уроша и прецизно је бележио сва дешавања везано за поступање Службе. Познато му је да је окривљени Радоњић све налоге везане за примену мера тајног праћења Ћурувије у априлу месецу давао из виле са Сењака у којој се налазило руководство. Такође, у делу свог исказа јасно је навео да је, након што је окривљени Радоњић постављен за начелника ЦРДБ Београд, да се у првим данима исти врло ретко налазио у Центру ресора за град Београд и да је налоге генерално давао телефонски, да су се налози које је давао односили на редовне активности, али да је било и налога који су одударали од делатности рада и надлежности РДБ-а, као што је на пример налог за упад у црногорску вилу, који налог је касније сам Радоњић повукао, као и налог који је окривљени дао тако што је позвао телефоном од некуд, и то налог да се припреми једно возило из пратећег сектора, а ради се, обзиром на сектор из кога је возило узето, о возилу које нема регистарске ознаке, и да се исто негде остави, да се припреми и да ће неко доћи, да је тада позван сада покојни Зоран Павић, начелник Деветог одељења, који је окривљеном Радоњићу и обезбедио неки ауто по који је неко дошао. Надаље је објаснио у свом исказу да је дан пре него што се десило убиство Славка Ћурувије, Милан Радоњић дао налог да се спроводи мера праћења над Славком Ћурувијом директно дежурном начелнику или је у вези са применом исте звао директно начелника Деветог одељења који руководи, односно спроводи праћење а конкретно налог окривљеног Радоњића био је да му се јавља из секунда у секунд свака промена. Поновио је да налог за тајно праћење није дошао од извршиоца, већ директно од окривљеног Радоњића. Према устаљеној пракси и прописима за активности по сваком налогу и поступању по налогу морао је постојати писани траг, односно извештај о

примени мере, а надаље је навео и да је дана 10.04.1999. године видео да када се десило да окривљени Радоњић није обавештен о свакој промени, а мисли на промену да се «објекат» померио и да је исти стигао кући, да је окривљени Радоњић дао налог да дође сада покојни Павић Зоран, начелник тада Деветог одељења ЦРДБ Београд и то сутрадан на рапорт, како би му реферисао шта се то десило и зашто га није обавештавао, што је било у том тренутку неуобичајено, јер је било супротно пракси пратећег одељења да се јављају промене из секунда у секунд, већ је уобичајено било да се јављају само битне промене, да је на дан убиства, окривљени Милан Радоњић наложио и да се примена мере контроле телефонских разговора, након убиства покојног Ћурувије не прекида; а посебно је истакао да му је било познато да је у време убиства оштећеног Славка Ћурувије у односу на истог била примењивана и мера тајне контроле телефонских разговора. Овом делу исказа сведока суд је поклатио пуну веру, обзиром да је исти био доследан и уверљив, а исти исказ је у сагласности и са исказима осталих сведока који су се изјашњавали о истој чињеници, а чије исказе је суд у претходном делу пресуде навео, а такође и у складу са писаном документацијом и то посебно изводима из дневника дежурстава. Наводе сведока Стевана Никчевића, својим исказом, у погледу поступања окривљеног Милана Радоњића, везано за издавање налога за примену мера у односу на оштећеног Славка Ћурувију, делом свог исказа потврдио је и сведок Радован Божовић у свом исказу који је дао како пред истражним судијом, тако и пред Тужилаштвом за организовани криминал и главном претресу, а који је у свом исказу навео да је био начелник Трећег одељења ЦРДБ Београд у току 1999. године, тачније, током НАТО агресије и да је заједно са другим начелницима оперативних одељења био укључен у дежурства у седишту ЦРДБ Београд на измештеној локацији у улици Цара Уроша. Тада је, тачније 31. марта 1999. године, Момир Радосављевић престао да буде начелник Центра Београд, након чега је на његово место постављен окривљени Милан Радоњић, мисли 05. или 07. априла. У састав његове смене дежурства прикључио се и сада покојни Зоран Павић, који је у то време био начелник Деветог одељења и има сазнања да је окривљени Милан Радоњић морао да се обавештава о свим кретањима сада покојног Славка Ћурувије, у односу на кога су у том периоду биле примењиване мере тајног праћења. Додао је и да су имали обавезу да у том периоду воде књигу дежурстава, да на дан убиства Славка Ћурувије, 11.04.1999. године, је имао слободан дан, тако да је од сада покојног Павић Зорана чуо да је у односу на оштећеног Славка Ћурувију био посао праћења прекинут 20-ак минута или пола сата раније пре него што је исти лишен живота, а такође му је исти рекао, односно жалио му се да га је последњег дана примене мере у односу на оштећеног Славка Ћурувију, критиковао окривљени Радоњић, јер наводно није обавештен о свакој промени и јер је «објекат» био губљен. У вези са тим окривљени Радоњић је критиковао и раднике Деветог одељења и дао је налог да морају да користе мере и након убиства, са разлогом како би се дошао до свих сазнања која применом мере могу да се добију. Посебно је истакао да је од Првог одељења ЦРДБ Београд, сазнао да је према Ћурувији постојала мера ТКТР и у марту месецу, дакле након писања последњег извештаја оперативца Гикић Предрага, који је, по ранијем налогу

начелника, до тада, тачније до фебруара и примењивао оперативну меру ТКТР према оштећеном Ћурувији, а такође имао је и сазнања да је оштећени Славко Ћурувија имао контакт са представником америчке амбасаде, с тим да му није било познато из ког разлога су мере у односу на оштећеног Ћурувију, прекинуте. Посебно је навео и то да, што се тиче прекида праћења «објекта», имајући у виду устаљену праксу и прописе рада државне Службе, такав прекид могао је само да нареди у то време начелник ЦРДБ Београд, конкретно Милан Радоњић или начелник РДБ-а, конкретно Марковић Радомир. И овом исказу сведока суд је поклонио веру, обзиром да је, као и претходни сведок, био доследан у изношењу чињеница које су му биле познате, везано за околност поступања, односно давања налога окривљеног Милана Радоњића као начелника Центра РДБ-а Београд, а исти исказ је у сагласности са исказима осталих сведока, припадника Деветог одељења РДБ-а, као и писаном документацијом. У погледу чињенице везане за примену мере ТКТР у односу на оштећеног Славка Ћурувију, суд је из исказа сведокиње Оливере Антонић и Александре Радојичић, несумњиво утврдио да је, по убиству оштећеног Славка Ћурувије, добијен налог да се у односу на истог примене мере ТКТР и то на телефонима који су били предмет и раније примене мере ТКТР у односу на оштећеног Славка Ћурувију. Наиме, сведокиња Оливера Антонић у свом исказу, датом како пред истражним судијом, тада Округног суда у Београду, дана 09.02.2007. године, тако и на главном претресу, навела је да је иста радила у периоду 1999. године у Сектору за тајну контролу телефонских разговора, у којем се у време бомбардовања радило у три смене, да јој је дана 11.04.1999. године смена почињала око 21 час, да је претходно, путем медија, сазнала да је убијен новинар Славко Ћурувија, те да је, када је дошла на посао, а након што је од свог шефа, Александре Радојичић, добила касете и налог да се слушају телефони, након што је схватила да слуша телефон оштећеног Славка Ћурувије, рекла својој шефовици ту чињеницу, а иста јој је рекла да има сазнање да је оштећени Славко Ћурувија убијен, али да се и даље морају слушати разговори са његовог телефона, како би се утврдило да ли породица на некога сумња и да ли се евентуално може ући у траг извршиоцима кривичног дела. Надаље је објаснила да, након што је завршила свој посао, то је јавила тада дежурном начелнику, од кога је и добила упутства да не мора да сачињава писани извештај о ономе што је чула применом мера ТКТР. Исказ ове сведокиње, у потпуности је потврдила и сведокиња Александра Радојичић, која је навела да је радила у Седмом одељењу ЦРДБ Београд, као помоћник начелника, да је на дан убиства, дана 11.04.1999. године, стигао усмени налог да се одмах прикључи мера, јер је на дан убиства иста била искључена, с тим да је напоменула да има сазнања да је примена ТКТР према Славку Ћурувији постојала и раније. Циљ поновног укључивања ТКТР био је да се види евентуално шта се десило, да се прикупе неки детаљи о самом убиству, а посебно је у исказу истакла да је ово накнадно прикључење мере представљало ад хок меру, објашњавајући да су била прикључена два телефона и то један у стану, а један у ходнику зграде. Посебно је истакла да налози за привремене мере, такозване ад хок мере, су увек били потписивани од стране начелника одељења или начелника ЦРДБ Београд, а да за време бомбардовања није имала сазнања да

су примењиване мере прислушкивања према оштећеном Ђурувији Такође је у свом исказу навела да, што се тиче саме процедуре примене мере ТКТР, иста је била та да оперативни радник пошаље налог за примену мере, где су одређени подаци, име и презиме лица, број телефона, адреса и тако даље. Сви прислушкивани разговори по мерама, током 1998. и у првој половини 1999. године, бележили су се на малим тракицама, које су касније преснимаване. Појаснила је и да, што се тиче налога, а након убиства Ђурувије, да се према истом настави примена мере ТКТР, налог је дао начелник Трећег одељења, а резултати примене те мере су достављени оперативи Трећег одељења, с тим да је навела да су репродуктери тих разговора били Оливера Антонић и Весна Зарић, поново истичући да је налог за прислушкивање морао да да њен начелник и начелник Београдског центра и то на период од седам дана, уз могућност да се иста мера продужи још седам дана, која мера се иначе звала привремена мера, те ако у том периоду не стигне решење суда, онда се мера ТКТР морала искључити. Исказе ових сведокиња суд је прихватио с разлога што су исти дати објективно, уверљиво, складно, налазећи да су исте изнеле све чињенице које су им остале у сећању, везано за начин примене ТКТР-а, ценећи посебно и протек времена од момента када су исте предузимале радње. Имајући у виду све до сада наведено, везано за примену мере ТКТР-а у односу на оштећеног Славка Ђурувију, а ценећи исказе сведока и чињенице које су конкретно назначене у писаној документацији и то у изводу дневника дежурстава на дан 12.04.1999. године, суд је, применом логичног размишљања и закључивања, утврдио да је окривљени Милан Радоњић знао да се према оштећеном Славку Ђурувији примењује ТКТР мера, а како су исте према оштећеном Ђурувији престале да се примењују након 17. фебруара 1999. године, када је сведок Гикић, оперативац који је до тада примењивао мере према Славку Ђурувији, последњи пут писао предлог за примену те мере, то код чињенице да је окривљени Радоњић на место начелника ЦРДБ Београд дошао 05.04.1999. године, као једини логичан закључак појављује се закључак суда да је управо окривљени Милан Радоњић дао и налог за примену ТКТР у односу на оштећеног Славка Ђурувију, јер је једино он, имајући у виду прописе о раду СДБ-а и свим писаним актима, везано за ове прописе, могао, без одлуке Врховног суда Србије, донети такву одлуку, а сасвим је јасно да је мера ТКТР била примењивана према оштећеном Ђурувији и непосредно пре његовог убиства, обзиром да је окривљени Милан Радоњић, након убиства, дао налог да се настави са применом истих у односу на оштећеног Ђурувију, а не да се тек успостави означена мера. Такође, имајући у виду све до сада наведено и утврђено, а везано за налоге које је окривљени Радоњић Милан давао у погледу примене мере праћења оштећеног Славка Ђурувије, посебно имајући у виду чињеницу да је окривљени Милан Радоњић, дана 11.04.1999. године у 16,22 часова, од стране Начелника одељења био обавештен да је оштећени Славко Ђурувија се налазио у ресторану «Коларац» и да је том приликом камером снимљена веза «Брадоња», а што ни сам окривљени Милан Радоњић није спорио, након чега је исти начелнику одељења предочио да ће се истом јавити након консултације, након чега је и дат налог од стране Милана Радоњића да се прекине примена мере према «објекту» - оштећеном

Славку Ђурувији, применом логичног размишљања суд је закључио да је налог за прекид примене мере према оштећеном Славку Ђурувији, а који је Милан Радоњић пренео Начелнику одељења, дао управо начелник РДБ-а, а наиме, окривљени Марковић Радомир, обзиром да је исти у том периоду био претпостављени окривљеном Милану Радоњићу, имајући у виду при том прописе о раду ДБ-а, а ценећи и исказе сведока изнетих у ранијем делу пресуде у погледу чињенице ко у хијерархији деловања рада СДБ-а може дати које налоге.

У погледу утврђених чињеница, а које се тичу остварене телефонске комуникације у спорном периоду, тачније у дане 09., 10. и 11.04.1999. године, суд је пре свега пошао од чињеница које је утврдио увидом у допис БИА-е, Сп.бр.12-6336 од 24.02.2014. године, уз који је достављен извештај о корисницима службених бројева фиксне и мобилне телефонске мреже РДБ-а, МУП-а Р Србије, 1999. године, посебно током априла 1999. године, са једним ЦД-ом (регистратор Стр.Пов.105/04 – КТН.И.1/12 – документација број 3), а коју писану документацију је суд извео у делу доказног поступка у коме је била искључена јавност, сходно одредби 363 ЗКП-а, из којих је суд утврдио које су бројеве телефона у спорном периоду користили окривљени Ратко Ромић, окривљени Милан Радоњић и окривљени Радомир Марковић, а које утврђене бројеве телефона нису спорили ни сами окривљени. Што се, пак, тиче окривљеног Мирослава Курака, број телефона који је он користио у спорном периоду, суд је утврдио на основу потврде о привремено одузетим предметима МУП-а РС, УБПОК, Одељење за борбу против организованог општег криминала, од 28.10.2005. године, по основу које је утврђено да је од Ђурић Владислава одузета фотокопија личне карте на име Мирослава Курака, захтев фирме «Влацеб» за раскидање уговора закљученог са «Мобтелом» и захтев фирме «Влацеб» «Мобтелу» за трајно укидање броја мобилног телефона број 063-287-283 са фирме «Влацеб», те из исказа сведока Владислава Ђурића, Наташе Радача, Иване Вуковић и Милорада Вучелића. Наиме, податке ближе означене у предметној писаној документацији потврдио је својим исказом сведок Владислав Ђурић, који је навео да је био власник предузећа «Влацеб» 1999. године, као и да је окривљеног Мирослава Курака видео једном у животу и то у хотелу «Метропол» 2002. или 2003. године, када је дошао са својом секретарицом Иваном, а везано за замену картице за телефон. Такође, навео је и да је у току 1998. године његова, сада бивша, супруга Наташа Радача, сада Францисти, радила као секретарица код Милорада Вучелића и да му је једном саопштила да је узела две картице за телефон због несташице телефонских картица. На њен захтев, пристао је да исте региструје на своје предузеће. Има сазнања да је једну од тих картица користио управо Милорад Вучелић, обзиром да је пар пута и лично разговорао са њим и сећа се да је то била картица броја 063-287-282. Надаље, истакао је и да је у једном тренутку био обавештен да је картица коју је користила друга особа, изгубљена, те да му је потребна нова и због тога се његова секретарица Ивана Вуковић нашла са Ненадом Милојевићем, који је радио у обезбеђењу Милорада Вучелића, с тим да му је управо Ивана Вуковић рекла да је ту картицу користио Мирослав Курак, који је такође у једном периоду био у

обезбеђењу Милорада Вучелића. Када је сведок то сазнао, тражио је да се укине картица са бројем који је окривљени Мирослав Курак користио, те како су из «Мобтела» за то тражили личну карту, да би извршили промену власника броја, он је, заједно са Иваном, отишао до хотела «Метропол», где је тада боравио окривљени Мирослав Курак, како би се договорили о томе да се власништво над картицом пренесе на њега. Из тих разлога зна да је други број телефонске картице и то број 063-287-283, користио управо окривљени Мирослав Курак. Такође је у свом исказу навео и да га је тек 2003. године његова тадашња супруга молила да се угаси број 063-287-283, не објашњавајући због чега, а такође је у свом исказу истакао и да је Ненад Милојевић у једном моменту тражио листинг за тај број и по захтеву Милојевића тај листинг су дали Мирославу Кураку, јер је њему тај листинг требао због нечега. Овакав исказ сведока потврђен је исказима и сведокиње Иване Вуковић, и сведокиње Наташе Радаче, сада Францисти, а које су у својим исказима потврдиле наводе исказа претходно означеног сведока. Наиме, Ивана Вуковић у свом исказу навела је да је радила у предузећу «Влацеб» у периоду од 1995. па све до 2005. године и то на пословима администратора, да јој је познато да су као фирма имали уговоре за бројеве мобилних телефона 063-287-282 и 063-287-283, као и да је један од тих мобилних телефона користио Милорад Вучелић, те да се сећа да ју је једном у два часа ноћу позвао шеф обезбеђења Вучелића, Ненад Милојевић и рекао јој да су једну картицу изгубили, да је потребно због тога да се иста одјави, те да ју је након тог догађаја, после пар година, позвала супруга Милорада Вучелића, са захтевом да се број 063-287-283 пребаци на физичко лице, те јој је стога, преко факса, пуштена лична карта Мирослава Курака, а означени број картице пребачен на физичко лице Мирослав Курак, што је отприлике било 2002., односно 2003. године. Сведокиња Наташа Радача, сада Францисти, назначила је да је са Милорадом Вучелићем радила дуго, да је исти у јуну 1998. године постао председник Управног одбора «Телекома» и тада је у договору са њим узела два броја телефона на фирму тада свог супруга, Владислава Ђурића, који је био директор фирме «Влацеб», обзиром да је у то време било тешко набавити картице за телефон. Након што је новембра 1998. године Вучелић отишао из «Телекома» и остао без свог службеног обезбеђења у децембру месецу 1998. године дошао је окривљени Мирослав Курак са још два лица како би вршио обезбеђење Милорада Вучелића и сећа се да је Мирослав Курак био шеф обезбеђења и да се није често појављивао. Убрзо после тога, Милорад Вучелић је тражио поменута два броја телефона и зна да је један од та два броја телефона дат на коришћење Мирославу Кураку. Такође, додала је и то да је било проблема са картицом коју је користио окривљени Мирослав Курак, јер је губљена два пута и фирма њеног супруга ју је изнова узимала. Прецизирала је и да је број 063-287-282 користио Милорад Вучелић, а број 063-287-283 Мирослав Курак. И сведок Милорад Вучелић није оспорио чињенице које је суд утврдио како из писане документације, тако и исказа ових сведока, а наиме, исти је у свом исказу навео да је окривљени Мирослав Курак у једном периоду радио код њега у обезбеђењу, да је њему обезбедио телефонске картице преко директора фирме «Влацеб», објашњавајући да је његова секретарица била супруга директора фирме

«Влацеб» и од којих је добио две картице. Такође је у својим исказима определио и да је он лично користио картицу са бројем 063-287-282 и то до 2004. године, а да је другу картицу користио Мирослав Курак.

Надаље, суд је, на основу података на компакт диску на коме се налазе мапе града Београда са уцртаним локацијама базних станица мобилне телефонске мреже 063 и усмеравање њихових ћелија током априла 1999. године, датим у електронском и папирном облику мапа, а који доказ је суд извео у делу доказног поступка у коме је, сходно одредби члана 363 ЗКП искључио јавност, као и на основу извештаја о преснимавању, форензичкој анализи и прегледу похрањених података у оствареном телефонском саобраћају, од 12.02.2012. године, који је потписан од стране Дејана Јаблановића, Владимира Ђокића и Драгана Кеџмана, са 17 прилога који су достављени у папирном и електронском облику, а који писани доказ је суд уврстио у доказни материјал и извео у доказном поступку, након коначне одлуке Апелационог суда у Београду у погледу законитости истог доказа, сагледавајући овај доказ у склопу несумњиво утврђене чињенице у погледу бројева телефона које су у спорном периоду користили окривљени Милан Радоњић, Мирослав Курак и Ратко Ромић, у којем је презентована анализа међусобно остварених комуникација у периоду од 09.04. до 12.04.1999. године, између Милана Радоњића, Ратка Ромића, Мирослава Курака, чији су бројеви телефона таксативно наведени и у коме је назначен и број телефонске картице окривљеног Радомира Марковића, са свим подацима о времену, типу саобраћаја, трајању, ћелијама базних станица и адресама базних станица, преко којих је комуникација остварена, као и анализа комуникација на основу јединственог идентификационог броја телефонског апарата, утврдио да је дана 10.04.1999. године, у периоду од 11:00 до 11:55 часова, регистрована интензина комуникација између Мирослава Курака и Ратка Ромића, при чему је окривљени Мирослав Курак иницирао 4, а окривљени Ратко Ромић 1 позив, да је у 12:21:14 часова окривљени Ратко Ромић, са свог мобилног телефонског броја, преко базне станице у улици Ђуре Ђаковића број 1, иницирао позив у трајању 32 секунде према окривљеном Милану Радоњићу и то ка његовом мобилном броју телефона, Надаље, анализом базних станица утврђено је да су се окривљени Ратко Ромић и Мирослав Курак, након 14:00 часова, обојица налазили на локацији коју покрива базна станица улица Хиландарска број 2, а наиме у 14:10:09 часова окривљени Мирослав Курак је са свог мобилног броја телефона иницирао позив према окривљеном Ратку Ромићу на његов мобилни број телефона, који разговор је трајао 11 секунди. Непосредно након тога, окривљени Ратко Ромић и то у 14:19:53 часова контактирао је окривљеног Милана Радоњића у трајању од 41 секунде, а у 15:23:13 и окривљеног Мирослава Курака у трајању од 21 секунду. Након наведених разговора, окривљени Мирослав Курак и окривљени Ратко Ромић налазили су се на територији подручја које покрива базна станица у улици Мије Ковачевића број 76, која је усмерена према улици Лоле Рибара, а наиме, окривљени Ратко Ромић је са територије наведене ћелије, иницирао позив у 16:46:37 часова, а окривљени Мирослав Курак у 17:40:12 часова. Поред тога, у временском периоду између 11:10 и 16:40 часова, окривљени Милан

Радоњић је у 14:47:25, са свог мобилног броја телефона, иницирао комуникацију према окривљеном Мирославу Кураку и тај разговор је обављен посредством базне станице у улици Васиной број 13, која је покривала подручје према Калемегдану, где се, налазило у том периоду и измештено седиште ЦРДБ Београд, у улици Цара Уроша број 9 и то разговор у трајању од 27 секунди, док је у 16:14:39 часова иницирао комуникацију у трајању од 33 секунде. Надаље, окривљени Милан Радоњић је у 17:16:01 часова, са свог мобилног броја телефона, иницирао комуникацију у трајању од 24 секунде према окривљеном Мирославу Кураку, што је обављено на територији базне станице у Устаничкој 127ц, која покрива подручје на коме се налазила ратна локација Друге управе у улици Данице Марковић број 2. Надаље, до 22:55 часова, ова два окривљени обавили су још три разговора на обострану иницијативу. Последњу комуникацију са локације, тачније, подручја које покрива базна станица у улици Војводе Путника, окривљени Ратко Ромић и Мирослав Курак остварили су и то Ратко Ромић у 23:20:33 часова, када је иницирао исту, а Мирослав Курак у 23:21:22 часова, када је он иницирао. Надаље, анализом остварене комуникације на дан 11.04.1999. године, суд је утврдио да су окривљени Милан Радоњић, Мирослав Курак и Ратко Ромић остваривали интензину међусобну комуникацију и то на тај начин што је окривљени Ратко Ромић иницирао све своје контакте са окривљеним Радоњићем и окривљеним Кураком, док су контакти окривљеног Мирослава Курака са окривљеним Миланом Радоњићем остваривани искључиво на иницијативу окривљеног Милана Радоњића, осим њиховог првог контакта оствареног у 11:03:27 часова, који је остварен на територији базне станице у улици Војводе Путника и то у трајању од 17 секунди, а који је остварен на иницијативу окривљеног Мирослава Курака. Иначе, окривљени Мирослав Курак је наведеног дана иницирао само 4 телефонска позива, од којих је први био поменути контакт са окривљеним Миланом Радоњићем, док је наредни био у 17:58:26, када је позвао свој кућни број. У погледу комуникације везано за време непосредно пре лишења живота оштећеног Славка Ћурвије и након истог, анализом комуникација утврђено је да је Милан Радоњић у 16:28:13 часова, дакле, након што је у извештају о примени мере тајног праћења и осматрања према објекту «Ћуран» Деветог одељења ЦРДБ Београд од 11.04.1999. године констатовано да је оштећени Ћурувија, заједно са супругом, оштећеном Бранком Прпом, у 16:27 часова изашао из ресторана «Коларац», са свог мобилног телефона остварио контакт са окривљеним Мирославом Кураком преко његовог мобилног телефона, који је трајао 9 секунди, а исти је регистрован на базној станици у улици Устаничка број 127ц, која је по средини усмерена дуж улица Римске и Заге Маливук. Надаље, увидом у предметни извештај, даљом анализом комуникације, утврђено је да је Ромић Ратко са свог мобилног броја телефона, посредством базне станице у улици Хиландарска број 2, а која непосредно покрива улицу Лоле Рибара и простор пребивалишта сада покојног Славка Ћурувије, у 16:38:38 часова иницирао комуникацију са окривљеним Мирославом Кураком у трајању од 6 секунди, што је уједно била њихова последња регистрована комуникација на дан 11.04.1999. године, а потом у 16:39:08 часова иницира комуникацију и са окривљени

окривљеним Миланом Радоњићем у трајању од 8 секунди. Надаље, даљом анализом комуникације, суд је утврдио и да је окривљени Милан Радоњић са свог броја мобилног телефона у 16:45:31 часова, посредством базне станице у улици Устаничка број 127ц и то са ћелије која покрива подручје од хотела «Србија», према Љермонтовој и ауто путу, остварио комуникацију са окривљеним Мирославом Кураком у трајању од 17 секунди. Након што је у 16:56:59 часова исти контактиран у трајању од 11 секунди од стране окривљеног Ратка Ромића, који се у том тренутку налазио на подручју базне станице у улици Звечанска број 7, окривљени Милан Радоњић је на подручју базне станице у улици Војводе Путника остварио телефонски контакт са окривљеним Курак Мирославом у 17:00:18 часова и то у трајању од 18 секунди. Напосредно након тога, тачније, у 17:03:18 часова, окривљеног Милана Радоњића је на његов мобилни број телефона контактирао сада покојни Цвијетин Милинковић, тада дежурни начелник у ЦРДБ Београд и то у контакту који је трајао 31 секунду, са територије базне станице у улици Француска број 8, након чега је окривљени Милан Радоњић, у 17:06:13 часова, позвао фиксни телефонски број 011-636-308, који је регистрован на фирму «Гала» ЦО, у улици Цара Уроша број 9, на територији где се налазила ратна локација ЦРДБ Београд, а који контакт је трајао 62 секунде. Том приликом окривљени Милан Радоњић је иницирао позив са подручја које покрива базна станица у улици Војводе Путника и то у 17:07:43 часова и остварио контакт са окривљеним Мирославом Кураком у трајању од 31 секунде, а у 17:08:52 часова примио је позив у трајању од 6 секунди од окривљеног Ратка Ромића, који се налазио на подручју базне станице у улици Француска број 81. Надаље, окривљени Милан Радоњић је са свог мобилног броја телефона у 17:12:23 часова поново контактирао окривљеног Мирослава Курака и то у трајању од 32 секунде са ћелије базне станице у улици Војводе Путника, на којој се налазио и раније, након чега наведеног дана више није регистрована њихова комуникација посредством њихових мобилних телефонских бројева. Даљом анализом комуникација предметног дана утврђено је и да је у 17:20:07 часова окривљени Милан Радоњић контактирао окривљеног Радомира Марковића на његов мобилни број телефона и тај контакт је трајао 26 секунди. Том приликом окривљени Милан Радоњић се налазио на територији базне станице, тачније ћелије базне станице која се налазила на адреси улице Стеве Тодоровића број 35, на Бановом брду. Последњу комуникацију 11.04.1999. године са окривљеним Миланом Радоњићем, окривљени Ратко Ромић је остварио у 17:50:43 часова, у трајању од 11 секунди, посредством ћелије базне станице која се налазила у улици Стеве Тодоровића 35, на Бановом брду. Дана 12.04.1999. године, окривљени Милан Радоњић, окривљени Ромић Ратко и окривљени Мирослав Курак остварили су значајно мањи број међусобних комуникација, односно окривљени Милан Радоњић је са окривљеним Ромићем и окривљеним Кураком остварио по две комуникације и то са окривљеним Ромићем на обострану иницијативу, са окривљеним Мирославом Кураком на Куракову иницијативу, док су окривљени Ромић и окривљени Курак остварили укупно два контакта, на обострану иницијативу. Приликом утврђивања чињеница везано за остварену телефонску комуникацију између окривљених, суд је посебно имао у виду и наводе које је

у својој одбрани истакао окривљени Ратко Ромић, а наиме, да на разлоге неприхватања оваквог извештаја упућује чињеница која је означена у самом извештају, а то је да је у истом констатовано да је дана 11.04.1999. године у 16:56:59 часова окривљени Ратко Ромић са свог мобилног телефона позвао Милана Радоњића у тренутку када се налазио на базној станици Звечанска, а да је већ након минут и пар секунди истога дана констатовано да је окривљени Ратко Ромић са свог мобилног телефона позвао НН лице на фиксни број 011-332-6219, те да је то учинио док се налазио на базној станици Таковска 2, што је, по мишљењу окривљеног Ромића, немогуће, међутим, суд је нашао да ова чињеница није битно утицала на закључивање суда у погледу прихватања предметног извештаја од 12.02.2012. године, којим је извршена анализа остварене комуникације, а ово с разлога што су базне станице назначене именом улица и одређеним бројем имајући у виду положај репетитора на истима, док површина сваке од тих базних станица покрива ширу територију у односу на исти, те код чињенице да се ради о констатовању отворене комуникације на дан 11.04.1999. године, дакле на дан Ускрса, недељу и кретање окривљеног Ромића возилом у периоду када нема гужве, могуће је било констатовати остварену комуникацију на начин како је то извршено у предметном извештају.

Надаље, утврђујући битне чињенице, суд је чињеницу да је окривљени Милан Радоњић дана 09.04.1999. године издао налог да се испред штаба ЦРДБ доведе возило марке «Голф» беле боје и да је тај налог дао Зорану Павићу, тада начелнику Деветог одељења, као и да је окривљени **Ратко Ромић предметно возило преузео** дана 09.04.1999. године, које је претходно било дато на коришћење припаднику Деветог одељења ЦРДБ Београд Драговић Љубиши, а који је предметно возило користио до 09.04.1999. године, да је предметно возило имало такозване лажне таблице, као и колску радио станицу, утврдио, полазећи од чињенице коју није спорио ни окривљени Милан Радоњић, као ни Ратко Ромић, а наиме да је предметно возило заиста предато по налогу окривљеног Радоњића окривљеном Ромићу, вршењем увида у копију извода дневника дежурстава на дан 08., 09., 10. и 11.04.1999. године, као и увидом у допис МУП-а, ДП, УКП, 03 Стр.пов.544-11-2 од 29.04.2011. године, заједно са књижицом за моторно возило БГ-256-928, које је користила ДБ, као и исказима сведока Драговић Љубише и Драгана Павића, које су исти износили и пред истражним судијом, Тужилаштвом за организовани криминал, као и на главном претресу. Наиме, увидом у означену писану документацију, а коју је суд извео у доказном поступку у фази у којој је искључио јавност, сходно одредби члана 363 ЗКП-а (регистратор КТН.И.бр.3/14 – документација број 3 и регистратор Кри.П.бр.32/06 – документација број 14), несумњиво је утврђено да је дана 09.04.1999. године у 19:15 часова, начелник центра, окривљени Милан Радоњић, издао налог да се испред штаба доведе возило марке «Голф», а што је пренето тадашњем начелнику Зорану Павићу, да се конкретно радило о возилу марке «Голф» беле боје, регистарских ознака тада БГ-121-022, које се од средине 1997. године налазило код сведока Љубише Драговића, оперативног радника Деветог одељења ЦРДБ Београд и то све до 09.04.1999. године. Надаље, ове чињенице у складу су са исказима сведока како Драгана Павића, тако и Љубише Драговића, којим исказима је суд,

управо са разлога усклађености са писаном документацијом као и са разлога што су исказе дали конкретно, јасно и уверљиво у погледу предметне чињенице, у потпуности поклонио веру. Наиме, сведок Драговић Љубиша у свом исказу датом како дана 17.01.2007 и 14.06.2007. године пред истражним судијом тако и на главном претресу, навео је да је пре спорног догађаја, мислећи на време лишења живота оштећеног Славка Ћурувије, био задужен за возило марке «Голф» беле боје, када га је једном приликом позвао шеф смене Драган Павић и рекао му да хитно дође у улицу Узун Миркову до окретнице тролејбуса, што је он и учинио, којом приликом га је на том месту Драган Павић сачекао са својим возилом и рекао му да га прати, што је сведок Драговић и учинио, те су заједно стигли до улице Кнеза Милоша број 103, на ком месту је возило којим је управљао сведок Драговић предато двојници мушкараца. Појаснио је да је примопредају извршио сам Драган Павић, који је, након што је предао возило тој двојници мушкараца, по повратку сведоку Драговићу предочио да је један од њих био управо Ратко Ромић. Возило је поново сведок Драговић преузео неколико месеци након убиства Ћурувије и истакао је да је преузевши возило назад, извршио увид и у колску књижицу возила, која је заједно са возилом била предата окривљеном Ратку Ромићу. Такође је појаснио да он лично није могао да види коме је предметно возило предато, обзиром да је седео у другом возилу, да је био мрак и да је био на одређеној удаљености са које није могло да се препозна ниједно лице. Појаснио је и то да је према правилима која су важила за припаднике РДБ-а, који су били задужени возилом, била обавеза да, када се возило задужи, да се у колској књижици забележе подаци на којој релацији је возило коришћено, која је километража пређена, а била је и обавеза да се стави потпис лица које је возило користило. Такође је рекао да, што се тиче предметног возила, исто је имало петоро врата и да је имало оштећење, да му је била отпала лајсна и да је био оштећен руб око задњег точка. Сведок Драган Павић, својим исказом датим пред истражним судијом дана 07.02.2007. године, као и на главном претресу, у погледу означене чињенице, потврдио је наводе сведока Драговић Љубише, а наиме, исти је истакао да је у спорном периоду био шеф смене у Деветом одељењу РДБ-а, пратећем одељењу, и то у периоду када је начелник истог одељења био Зоран Павић. Истакао је да је у вечерњим сатима извршио предају белог «Голфа» и том приликом се сусрео са окривљеним Ратком Ромићем, који је директно преузео возило, а за кога је сведок знао да је припадник РДБ-а. У вези предаје предметног «Голфа», тадашњи начелник Девог одељења, сада покојни Павић Зоран, му је рекао да под хитно морају да пронађу неко возило које ће предати, након чега га је звао још два, три пута како би га пожурιο у реализацији примопредаје возила. Објаснио је и да му је том приликом Павић Зоран рекао да је потребно да само оставе возило иза зграде и да се врате, те је сведок, заједно са сведоком Драговић Љубишом, отишао до места које је било уговорено и возило предао Ратку Ромићу и то возило управо којим је био задужен сведок Драговић Љубиша, с тим да мисли да је том приликом у предметном «Голфу» била колска књижица. Такође је навео да је приликом предаје предметног возила са Ромићем било сигурно још једно лице, које је на себи имало тамно одело и капу, а пошто је био мрак није могао најбоље да га види. О

предаји возила обавестио је и начелника Зорана Павића и о комплетном том дешавању није била евиденције, односно он лично није нигде ништа записао и потписао. Стоји чињеница да се овај сведок изјаснио да је примопредају возила извршио дана 08.04.1999. године, међутим, суд у овом делу није прихватио ове наводе, обзиром да су исти оспорени писаном документацијом, али то није утицало на чињеницу да суд не прихвати исказ сведока Драгана Павића, имајући у виду да је предметни говорио о догађају који се одиграо пре више од 18 година, а остали делови исказа су потпуно у сагласности са ближе означеним доказима. Везано за чињенице примопредаје возила марке «Голф» беле боје, суд је посебно ценио и исказ сведока Милована Попиводе, а ово с разлога што је управо на основу овог исказа, коме је суд поклатио веру, обзиром да је исти био доследан и врло уверљив, утврдио да окривљени Ратко Ромић, као и окривљени Милан Радоњић, нису изнели тачне чињенице везано за разлоге због којих је окривљени Милан Радоњић дао налог, а окривљени Ромић Ратко преузео предметно возило, због чега је ове делове њихове одбране суд оценио као дате у циљу умањења или искључења своје кривичне одговорности. Наиме, везано за примопредају предметног возила, окривљени Милан Радоњић, не спорећи да је дао налог да се окривљеном Ромићу преда једно возило, појаснио је у својој одбрани да је то учинио с разлога што му је возило тражио окривљени Ромић Ратко, чије се возило, које је до тада користио, покварило, а са разлога што у Другој управи Београдског центра РДБ-а није било возила на располагању, те се с тих разлога обратио начелнику Деветог одељења да му прибави возило из тог одељења РДБ-а, док је Ратко Ромић у својој одбрани навео да је возило затражио од тада начелника ЦРДБ Београд, иако је он радио у Другој управи ЦРДБ Београд, дакле, од Милана Радоњића, с разлога што је управо Милан Радоњић, по речима окривљеног Ратка Ромића, био његов претпостављени. Овакве наводе окривљених Милана Радоњића и Ратка Ромића, својим исказом је оспорио поменути сведок Милован Попиводе, који је врло јасно и прецизно навео да је, након одласка Милана Радоњића на место начелника ЦРДБ Београд, он био на месту заменика начелника Друге управе ЦРДБ Београд, као и да је Друга управа имала потребе за службеним аутомобилима, те да је у склопу тога и у мирно време и у ратно време, а мислећи на време бомбардовања, имала свој возни парк и да нико од припадника РДБ-а није могао да узме возило без налога, који је потписивао начелник управе док га је било, а касније заменик, конкретно он или његов колега. Такође, у свом исказу је навео и да му је познато да је окривљени Ромић Ратко у мирнодопско време дужио возило марке «БМВ», а да је на пут на који је отишао службено почетком априла, отишао возилом марке «Клио», а да му се окривљени Ромић Ратко никада није обраћао за неко друго возило, истичући да се исти није могао ником другом да обрати, сем надређеном старешини, за возило, с тим да чак и да се обратио начелнику ресора, начелник би опет звао надређеног старешину да пита зашто се возило даје или не даје. На главном претресу је прецизирао свој исказ, наводећи да је налоге за коришћење службених возила потписивао искључиво он, као заменик начелника Друге управе ЦРДБ Београд и још један заменик, Радивоје Мићић, понављајући при том да му се окривљени Ратко Ромић није обраћао за замену

возила, као и да му се није обраћао ни Милан Радоњић за возило, као и да је Друга управа ЦРДБ Београд имала довољан фонд возила. Посебно је истакао да му није било познато да је окривљени Ратко Ромић обављао неке активности са окривљеним Миланом Радоњићем, наводећи посебно да, да је исти то радио, он као заменик начелник Друге управе, морао је то знати, при том мислећи на било какве службене активности, посебно код чињенице да је у то време окривљени Радоњић већ био начелник ЦРДБ Београд. Надаље, доносећи коначан закључак у погледу утврђивања чињеница везаних за примопредају возила, а у склопу идентификације истог, суд је имао у виду чињеницу, коју окривљени Ромић Ратко и окривљени Милан Радоњић нису спорили, а та чињеница није оспорена ни исказима сведока припадника ЦРДБ Београд, а наиме, да су возила Девог одељења била возила која су могла користити регистрације које нису морале бити пријављене у МУП-у, те у склопу тога и чињеницу да је током 1999. године на предметом возилу «Голф» беле боје била регистрација БГ-121-022, која је касније, а након спорног времена и мењана, те је касније то возило имало регистрацију БГ-256-928, а како је констатовано и на самој колској књижици. Надаље, примењујући правила логичног размишљања и закључивања, управо полазећи од несумњиво утврђене чињенице, а наиме, да је окривљени Ратко Ромић преузео возило марке „Голф“ беле боје дана 09.04.1999. године, суд је, имајући у виду и неспорну чињеницу о којој се и сам окривљени Ратко Ромић изјашњавао, а наиме, чињеницу да је на дан лишења живота оштећеног Ћурувије, окривљени Ратко Ромић користио возило ради превоза по граду обзиром да се и тог дана кретао до свог радног места, закључио да је и спорном приликом, тачније 11.04.1999. године, окривљени Ратко Ромић и даље био у поседу возила марке „Голф“ беле боје, које је преузео по налогу окривљеног Милана Радоњића. Наиме, доносећи овакав закључак, суд није прихватио наводе окривљеног Ратка Ромића, па и окривљеног Милана Радоњића, да је спорно возило окривљени Ратко Ромић користио само један дан, обзиром да током доказног поступка иста чињеница није могла бити потврђена, већ управо супротно, појединим изведеним доказима иста је у потпуности оспорена. Заузимајући овакав став, суд је пошао од исказа сведокиње Зарубица Љиљане, исказа који је иста изнела на главном претресу, а у коме је навела да је од 24. марта 1999. године, када је кренуло бомбардовање била пребачена из Друге управе у штаб РДБ-а, где је радила до самог краја, као и да јој је познато да је возило марке „Голф“ беле боје, на захтев ЦРДБ Београд, дато на употребу Другој управи, тачније, да је предметно возило дато на захтев окривљеног Ратка Ромића, обзиром да се његово возило покварило, а који окривљени је и лично преузео предметно возило, по наводима сведокиње, негде крајем марта, почетком априла, опредељујући да је то било 01., 02. или 03. априла и прецизирајући да је то свакако било пре него што је окривљени Радоњић Милан постављен за начелника ЦРДБ Београд. По наводима исте сведокиње, окривљени Ратко Ромић јој је након коришћења возила предао једну коверту, у којој су се налазили кључеви од возила, колску књижицу и налог који је уредно био исписан, поново опредељујући да се то десило крајем марта и почетком априла, опредељујући да је то било 01., 02. или 03. априла, у сваком случају пре убиства оштећеног Славка Ћурувије,

објашњавајући да, након што је преузела коверат од окривљеног Ромића, исти је истога дана или сутрадан предала окривљеном Милану Радоњићу у штабу на Сењаку. У свом исказу појаснила је да, кад год би се било које возило давало у другу јединицу, увек је морао да постоји писани налог. Овакав исказ суд није могао да прихвати у потпуности, обзиром да је у колизији са писаном документацијом, тачније са свим подацима који су означени у копијама извода дневника дежурстава и то посебно за дан 09.04.1999. године, а наиме у супротности је са несумњиво утврђеном чињеницом, да је тек дана 09.04.1999. године окривљени Ратко Ромић, по налогу Милана Радоњића, преузео предметно возило „Голф“ беле боје, а не, како то сведокиња наводи, почетком априла, у сваком случају пре него што је окривљени Радоњић постављен за начелника ЦРДБ Београд дана 05.04.1999. године. Суд је такође имао у виду и наводе окривљеног Милана Радоњића, у којима је исти навео да је предметно возило тражио од сада покојног начелника Деветог одељења, Зорана Павића, уз напомену истом да ће, након што возило у једном дану буде користио окривљени Ратко Ромић, исто бити предато Марку Жарковићу, резервисти РДБ-а, али је нашао да је овакав навод Радоњића дат у циљу умањења или искључења своје кривичне одговорности, тачније прикривања битних чињеница, обзиром да овакав део одбране није у сагласности са исказом сведока Марка Жарковића, коме је суд поклатио веру, обзиром да се исти изјашњавао јасно и концизно о чињеницама које су му биле познате, ценећи при том протек времена од више од 18 година од спорног догађаја. Наиме, сведок Марко Жарковић, у свом исказу на главном претресу, навео је да је критичног дана 11.04.1999. године био са руским козацима и делегацијом руске службе у Саборној цркви око 10, 11 или 12 часова, након чега их је одвео у хотел „Метропол“, где су били смештени. На путу до куће, а објашњавајући да је живео на углу улице Страхињића бана и Риге од Фере, позвао га је друг који држи кафић „Смарагд“ у Палмотићевој улици и рекао му да је у близини његовог кафића убијен новинар, али се не сећа да ли је рекао о ком се новинару ради, те је стога отишао до тог кафића, а обзиром да је већ било предвече, видео је жуте траке које су обележавале место. Тамо се задржао 45 минута до сат времена, након чега је отишао кући или у други кафић на Дорћолу, где иначе одлази. Навео је да се заиста не сећа које је возило користио тог дана, објашњавајући да је у свом раду користио како возило марке „Ауди“, тако и бели „Голф“, „Пежо“, „Цип“, као и „Заставу 101“. У погледу коришћења возила марке „Голф 3“ беле боје, сећа се да је то возило преузео на Сењаку, а возило се налазило код неке куће на ливади. Није сигуран да је том приликом видео окривљеног Милана Радоњића, али оно што зна, то је да приликом преузимања тог возила није потписивао било какав реверс, као што није потписивао ни реверс када је возило накнадно вратио. Гориво у то возило сипао је сам о свом трошку и о томе није водио евиденцију. У погледу предметног возила објаснио је да је то било обично возило марке „Голф“, дакле није имало тамна стакла, није био ВР 6, није имао кожна седишта, наводећи да једино што је имао специфично, то је било оштећење на њему, а наиме цела десна страна је била ударена, тачније недостаја је украсна лајсна. У возилу није постојала колска књижица, већ само саобраћајна дозвола. То возило је код њега било око 3 месеца, док га из

сведока Љубише Драговића, а што је суд несумњиво утврдио како увидом у колску књижицу, тако и самим исказом сведока Љубише Драговића.

Надаље, код утврђене чињенице, уз примену правила логичног размишљања и расуђивања, а тиче се чињенице да окривљени Ратко Ромић и окривљени Мирослав Курак обављају телефонски разговор дана 11.04.1999. године у 16:38:38, дакле, након што Милан Радоњић даје усмени налог, у 16:25 да се прекине рад према Славку Ћурувији, а што јасно указује да окривљени Ратко Ромић и окривљени Мирослав Курак нису један поред другог у том тренутку, суд је утврдио да је непосредни извршилац лишења живота Славка Ћурувије НН лице, посебно имајући у виду и исказ сведока – оштећене Бранке Прпе, која је у тренутку директног извршења лишења живота Славка Ћурувије била уз истог. Наиме, оштећена Бранка Прпа, која се током поступка изјашњавала у својству сведока, како пред истражним судијом Посебног одељења, тада Окружног суда у Београду, Тужилаштвом за организован криминал, тако и на главном претресу, у делу свог исказа, а који се односи на непосредно извршење лишења живота Славка Ћурувије, навела је да су тог дана, тачније 11.04.1999. године, око 14 часова, она и сада покојни Славко Ћурувија, изашли у шетњу Кнез Михајловом, спустили се преко Косанчићевог венца на кеј и пролазећи поред цркве Ружице, попели се до Калемегдана и кренули Кнез Михајловом улицом. Оштећени Ћурувија је предложио да оду на ручак у ресторан „Коларац“, где су ручали и задржали се до 16 часова, када су кренули према стану. Након отприлике 25 минута су стигли до пасажа, јер су претходно ~~полако шетали~~ и нису ~~журили~~. Славко се налазио са њене леве стране. Када су ушли у пасаж њихове зграде, дигла се огромна прашина и бука и у први мах она је помислила да је невреме у питању. У том тренутку, Славко Ћурувија је почео да пада, а она је инстинктивно почела да окреће главу, да види шта се дешава и тада је добила ударац у потиљачни део главе, те је пала скоро у исто време када и он. Пала је поред Славка, који је лежао бочно, лицем окренут ка улазу у зграду, а она је лежала бочно од њега и њена глава је била близу Славкове главе, те се тада окренула. Видела је да је убица усмерио пиштољ ка њој и у једном тренутку се окренуо, а након што пуцао Славку у главу, и мирно удаљио ка излазу из пасажа и то је било једино лице које је тада видела. Појаснила је да је у време убиства носила наочаре за вид, које су јој пале након ударца у главу, објашњавајући да је тада носила наочаре са диоптријом од минус 2,5. Појаснила је накнадно, врло детаљно, да је убицу гледала са земље, јер је исти стајао изнад ње. Лице му је било откривено и веома бледо, а на глави је имао црну капу, имао је аморфно широко лице, без икаквих физичких карактеристика, са крупним црним очима, висине око 175-180 центиметара. Био је набилдован, кратког врата и неописиво миран, рука му није задрхтала када је пуцао, а затим се мирно удаљио. Надаље је изјавила да у фотографијама лица, које је наводно било ликвидатор, а које су јој касније предочаване, није препознала оно лице које је видела критичном приликом да је пуцало. Поновила је да је, у тренутку када је дошло до пуцњава, видела са земље где је лежала само једну особу и децидно изјавила да лице на слици која је објављена у средствима јавног информисања, а на којој се налазио лик окривљеног Мирослава Курака, не личи на особу коју је она видела да је пуцала.

кабинета начелника РДБ-а нису звали да га врати. Овакав исказ сведока Жарковић Марка, посредно је потврђен исказом сведока Александра Никитовића, који је исти дао како пред истражним судијом тада Окружног суда у Београду, тако и на главном претресу дана 19.04.2016. године, а који је у свом исказу, а везано за возило марке „Голф 3“ беле боје навео да је радио у Осмом одељењу, које је било задужено за логистику, тачније за возни парк, да је у септембру или октобру 1999. године га начелник Душан Купрешанин обавестио да ће пратиоци Бранка Црног, „Зоки“ и „Арса“, довести белог „Голфа 3“ у сервис, а како би се извршио технички преглед и регистрација поменутог возила. Сећа се да су том приликом у возилу били и саобраћајна дозвола и колска књижица, а то зна јер је лично погледао саобраћајну дозволу како би могао да региструје возило. Надаље је навео да је, након регистрације возило враћено у гаражу да се прегледа, среди и врати Деветом одељењу, објашњавајући да је могуће да се у возилу налазила и колска радио станица. Није сачињавао записник о предаји, односно пријему возила на поправку, а радило се о возилу марке „Голф 3“ беле боје, 1,9 ТДИ, без ознаке ВР 6, које није било упадљиво ни по чему, с тим да није могао да определи да ли је возило, када му је доведено, имало неку другу регистарску ознаку или га је он лично пререгистровао. Овакав исказ суд је у потпуности прихватио, ценећи га као објективан, а сведок је износио чињенице које су му биле познате. Дакле, имајући у виду управо исказ овог сведока у погледу времена када му је возило доведено, затим исказ сведока Марка Жарковића, који је у свом исказу навео да је возило користио три месеца, применом логичног закључивања, јасно се може закључити, а ценећи посебно и наводе сведока Жарковића да није могао да се сети којим возилом је управљао на дан лишења живота оштећеног Славка Ђурувије, да је предметно возило најраније код сведока Жарковића у поседу било у јуну месецу, што јасно указује да се наводи окривљеног Милана Радоњића, као и окривљеног Ратка Ромића да је возило марке „Голф 3“ коришћено само један дан од стране окривљеног Ромића, не могу прихватити, код несумњиво утврђене чињенице да је предметно возило предато окривљеном Ромићу 09.04., а што уједно и потврђује закључак суда да је на дан 11.04.1999. године управо Ратко Ромић био у поседу предметног возила. Суд је, приликом доношења свог коначног закључка, ценио исказ сведока Бранка Црног, који је, како у свом исказу на главном претресу, тако и у исказу датом пред Тужилаштвом за организовани криминал, између осталог, навео да му је познато да је Марко Жарковић, његов венчани кум, користио возило марке „Голф“ беле боје, објашњавајући да је претходно исти користио возило марке „Ауди А 6“, прецизирајући да је возило марке „Голф“, Жарковић користио крајем марта и почетком априла 1999. године, као и да је одлуку о томе да Марко Жарковић буде задужен тим возилом донео или окривљени Радоњић Милан или сведок Никчевић Стеван, али је нашао да овакав исказ сведока не може бити прихваћен са разлога што је исти неуверљив, а у потпуности је у супротности са писаном документацијом у погледу времена преузимања предметног возила, обзиром да је из исте, а имајући у виду и друге доказе које је суд у погледу те чињенице изводио, предметно возило окривљеном Ромићу, по налогу Радоњића, дато тек 09.04.1999. године, до када је исто возило било у поседу

Оваквом исказу оштећене Бранке Прпе, саслушане у својству сведока, суд је поклатио пуну веру, пре свега са разлога што је она била једини непосредни очевидац самог догађаја, а друго, са разлога што је иста исказ дала доследно, конкретно и врло јасно, а имајући у виду исказ вештака Зорана Станковића, као и његов налаз и мишљење од 16.12.2014. године, који налаз и мишљење је суд такође у потпуности прихватио, обзиром да је исти дат у складу са свим правилима струке и науке, Бранка Прпа је била способна да региструје све битне детаље о којима се изјашњавала, ценећи при том тежину повреде коју је и лично том приликом задобила. У том налазу и мишљењу, вештак је врло јасно навео да је иста задобила спорном приликом раздерно-нагњечне ране у десном потиљачно-слепоочном косматом пределу главе, која повреда се наноси са дејством тупине, тешког и замахнутог механичког оруђа, која је у конкретном случају могла да настане од стране друге особе са једним ударцем, највероватније дршком од пиштоља или тупотврдим предметом са сличном површином, а која повреда је у време наношења представљала лаку телесну повреду. Свој налаз и мишљење употпунио је и својим исказом датим на главном претресу дана 21.12.2017. године, који је суд прихватио као исказ дат објективно и уверљиво, у коме је појаснио да је предметна повреда нанета из замаха, да није могао да одреди, према положају повреде, висину нападача, али је оставио могућност да је једно исто лице пуцало у Славка Ђурувију и нанело ударац Бранки Прпа, коју могућност је сагледао не само на основу повреде коју је спорном приликом задобила оштећена Прпа, већ посматрајући исте у склопу комплетне документације у овој кривично правној ствари. Надаље, суд је прихватио исказ оштећене Бранке Прпе, саслушане у својству сведока и са разлога што су делови њеног исказа у сагласности са писаном документацијом, посебно са записником о увиђају, извештајем о криминалистичко техничком прегледу лица места, фотодокументацијом чаура и пројектила, сачињеног од стране вештака Душана Дуњића и Милана Куњадића, посебно у погледу положаја тела оштећеног Славка Ђурувије након лишења његовог живота и повреда које је том приликом задобио. Надаље, чињенице у погледу начина лишења живота оштећеног Славка Ђурувије, као и средства којим је то учињено, повреде које су му том приликом нанешене и последице истих, суд је утврдио осим на основу поменутих писаних документација и на основу записника о балистичком вештачењу са фотодокументацијом, обдукционим записником и фотодокументацијом са обдукције сада покојног Славка Ђурувије, судско медицинске и балистичке експертизе смрти оштећеног Славка Ђурувије, те исказима вештака Милана Куњадића и Душана Кецкаревића. Наиме, из записника о увиђају, сачињеног на лицу места дана 11.04.1999. године, суд је утврдио да се лице места налазило у пасажу зграде број 35 у улици Светогорска, да је наспрам улаза уличне зграде поменутог броја затечен леш Ђурувија Славка у лежећем положају, на десном боку, са великом локвом крви око главе, а око леша, испод њега, да је пронађено 14 чаура НН калибра, највероватније 7,65 мм, као и да је прегледом тела и одеће покојног установљено да су повреде груписане углавном на темену и врату покојника. Полазећи од наведеног, надаље, имајући у виду и извештај о криминалистичко техничком прегледу лица места сачињеног од стране МУП-а РС,

Секретаријат у Београду, на дан 11.04.1999. године, у коме су констатовани, како положај сада покојног Славка Ђурувије, тако и сви пројектили који су нађени на лицу места и оштећење у непосредној близини тела покојног Ђурувије, на основу записника о вештачењу број 6336/08, који је сачињен од стране вештака балистичара дана 15.04.1999. године, суд је утврдио да су све чауре, које су назначене у извештају МУП-а РС, СУП Београд, Кт.1551/99 од 11.04.1999. године (извештај о криминалистичко техничком прегледу лица места), опаљене из једног оружја и то из аутоматског пиштоља „Шкорпион“, калибра 7,65 мм. Надаље, на основу судско медицинске и балистичке експертизе смрти Славка Ђурувије, а који је сачињен од стране комисије вештака и то проф. др Душана Дуњића и дипл. Физ. Хем. Милана Куњадића, а коју експертизу је суд у потпуности прихватио, обзиром да је иста дата врло детаљно, јасно и у складу са свим правилима струке и науке, а у склопу које је коришћен и обдукциони записник за оштећеног Славка Ђурувију, који је сачињен на Институту за судску медицину након обављене обдукције дана 12.04.1999. године, суд је утврдио да су, анализирајући све повреде оштећеног Славка Ђурувије, које је задобио критичном приликом, њихов карактер (тежину), број и распоред, правце канала устрелина и прострелина, локализацију улазних рана, груписаност повреда, трагове крви на лицу места, телу и одећи, распоред трагова на лицу места (чаура, делова пројектила, пројектила), те анализирајући број и изглед пројектила и делова пројектила извађених из тела оштећеног, као и један пројектил који је испао из одеће, оштећења која су настала на „Мулти клубу“, повреде локализоване са десне стране, које је критичном приликом задобио Славко Ђурувија (десна половина леђног предела, десна рука, десна половина грудног коша, брадак и прострелина главе са улазном раном у десном предушном пределу), настајале у низу, једна за другом, када су се уста цеви ватреног оружја налазила са десне бочне стране оштећеног и када је оса цеви ватреног оружја била усмерена с десна у лево у односу на физиолошки положај трупа оштећеног. Надаље, утврђено је и да је прострелина главе са улазном раном у десном предушном пределу (излазна рана је у левом слепоочном пределу), могла да настане када се оштећени само главом окренуо према устима цеви ватреног оружја, а да је горњи део трупа био у полуокрету удесно, да су повреде са десне стране главе и трупа настајале пре повреда које су констатоване на левој половини главе и то из разлога што је тело оштећеног затечено на подлози ослоњено десном половином главе и лица на тло, а сам карактер (тежина) повреда са десне стране главе и трупа је био такав да је по задобијању истих тело морало убрзо да клоне, да су повреде леве половине главе и левог лопатичног предела, такође настајале у низу, једна за другом, због чега се њихов редослед не може са сигурношћу утврдити, а настанак ових повреда са леве стране главе и у левом лопатичном пределу уследио је након наношења повреда са десне стране главе и трупа и када је тело почело да пада према подлози, у прилог ког закључка говоре и пет чаура које су пронађене након окретања тела на лицу места. Надаље, у склопу настанка и распореда повреда и пронађених трагова, може се закључити да је оштећени Ђурувија Славко задобио повреде испаливањем из једног оружја, аутоматског пиштоља „Шкорпион“, од стране особе која је

рафално испаливала пројектиле, прво са његове десне бочне и задње стране, са растојања које је било ван домета барутних честица, највероватније до око 1,5 метара, а након тога, када је тело оштећеног било у паду, лице које је пуцало је променило положај, дошло је ближе оштећеном, на раздаљину од 0,8 метара, а што се закључује по проналаску трагова нитрата код повреде са леве стране, и нанело му повреде са леве стране трупа и главе. Такође, неке од устрелина са леве стране главе могле су настати и док се оштећени налазио на подлози у положају у каквом је затечен, на који закључак упућују правци појединих канала устрелина на левој страни главе, чији правци канала су с лева удесно, одоздо навише, делом од назад лако унапред, делом од напред лако уназад, као и проналазак чаура у делу пасажа према дворишту. Дакле, сада покојни Ћурувија је спорном приликом задобио укупно дванаест устрелина и прострелина и то 5 прострелина са десне стране и 7 устрелина и прострелина у пределу леве стране, а које повреде су укупно довеле до разорења можданог ткива и искрварења из раскиданих крвних судова, па је услед оштећења за живот важних можданих центара наступила и смрт истог. Надаље, увидом у потврду о смрти Градског завода за хитну медицинску помоћ у Београду, издату дана 11.04.1999. године, суд је утврдио да је време констатације смрти Славка Ћурувије 11.04.1999. године у 17,00 часова, али је, имајући у виду до сада утврђене чињенице, а које су изнете у ранијем делу пресуде, суд нашао да је време смрти оштећеног Славка Ћурувије око 16,45 часова. Наиме, до оваквог закључка суд је дошао, пре свега имајући у виду утврђене чињенице из копије извода дневника дежурстава припадника РДБ-а на дан 11.04.1999. године, у коме су тачно временски отпредељене све активности, како окривљеног Милана Радоњића, тако и припадника РДБ-а који су спорном приликом били дежурни у Центру, а наиме, чињенице везано за јављање где се и у ком тренутку оштећени Славко Ћурувија налази, креће, те посебно чињеницу у ком моменту је прекинут рад према „објекту“, Славку Ћурувији, а сагледавајући ове чињенице са чињеницама које је суд утврдио на основу извештаја о преснимавању, форензичкој анализи и прегледу похрањених података у оствареном телефонском саобраћају од 12.02.2012. године, на основу којих је опредељено тачно по сату и минути када су, посебно након прекида праћења „објекта“, остварене комуникације између окривљеног Радоњића, окривљеног Ромић Ратка и окривљеног Мирослава Курака, притом ценећи наводе, посебно оштећене Бранке Прпе, саслушане у својству сведока посебно у погледу времена кретања ње и Славка Ћурувије након напуштања ресторана Коларац, као и исказе свих припадника Деветог одељења ЦРДБ Београд, који су пратили оштећеног Славка Ћурувију дана 11.04.1999. године до прекида мере, а који искази су презентовани у ранијем делу пресуде, посебно у погледу чињенице њиховог положаја и удаљавања након прекида примене мере праћења.

Надаље, имајући у виду неспорне чињенице, као и до сада наведене утврђене чињенице, суд налази да су истим у потпуности оспорени делови одбрана окривљених Радомира Марковића, Милана Радоњића и Ратка Ромића, а који делови одбрана су, по налажењу суда, дати у циљу искључења кривичне одговорности. Наиме, ценећи све

чињенице о којима је до сада било речи, као и посебно наводе окривљеног Радомира Марковића, да никада није обављао разговор са Милорадом Улемekom, тадашњим командантом ЈСО, у марту месецу 1999. године, на тему потребе уклањања једног лица због његовог непријатељског деловања, као и да није никада остварио контакт са окривљеним Миланом Радоњићем везано за активности Службе везане за сада покојног Славка Ћурувију о коме није имао сазнања пре убиства, затим наводе окривљеног Милана Радоњића да никада није контактирао са окривљеним Мирославом Кураком телефонским путем, без јасног образложења и објашњења везано за оспоравање те комуникације, а која му је предочена током доказног поступка, да је о оштећеном Славку Ћурувији, тачније о примени мера према њему, сазнао од сведока Стевана Никчевића, да је разлог за примену мере тајног праћења према оштећеном Славку Ћурувији био тај јер је исти требало нешто да прими или преда, а што је у супротности са изведеним доказима, јер је до примопредаје новца већ дошло пре предузимања мере тајног праћења по налогу окривљеног Милана Радоњића, да је возило дато окривљеном Ратку Ромићу јер није било других слободних возила у Другој управи ЦРДБ Београд, да је окривљени Ратко Ромић користио возило само један дан по преузимању, да окривљени Радоњић Милан није тражио да буде обавештаван о свакој промени везано за кретање оштећеног Славка Ћурувије, већ само о безбедносно важној промени, те наводе окривљеног Ратка Ромића да прво не зна да ли је дана 11.04.1999. године пролазио кроз град возилом, да би потом изменио свој исказ, уз образложење да је пролазио возилом трасом која је била покривена базном станицом Хиландарска 2 као и сваког другог дана, да би брже стигао до посла, што апсолутно не одговара стању ствари на терену, имајући у виду место становања окривљеног Ромића и место рада истог, као и наводе окривљених Милана Радоњића и Ратка Ромића о месту и времену боравка на дан 11.04.1999. године и то од јутарњих сати до времена када је оштећени Славко Ћурувија лишен живота, ценећи притом чињеницу да је изузетно велики број припадника Девог одељења ЦРДБ Београд био укључен у праћење оштећеног Славка Ћурувије, новинара и то у време НАТО агресије, што је, по налажењу суда, било апсолутно зачуђујуће, обзиром на дешавања у земљи у то време а ценећи посебно улогу припадника ЦРДБ Београд и осталих припадника РДБ-а, која им је ближе опредељена управо и законском регулативом, о којој је било речи у ранијем делу пресуде, суд је, примењујући правила логичног размишљања и повезивања, не прихватајући овакве делове одбрана окривљених, нашао да су чињенице које су описане у изреци пресуде на несумњив и поуздан начин апсолутно утврђене.

У погледу преосталих чињеница, које су наведене у оптужном акту, посебно чињеница да су окривљени Радомир Марковић, окривљени Милан Радоњић, окривљени Мирослав Курак и окривљени Ратко Ромић, деловали као организована криминална група, а наиме, да су као организована криминална група вршили кривична дела убиства из члана 47 став 2 КЗ РС, суд је нашао да у спроведеном доказног поступку ове чињеницу нису доказане, а наиме, нису пружени докази који би потврдили да је у питању била организована криминална група. Доносећи овакав закључак, суд је најпре пошао од навода

које је у својој завршној речи истакао заменик тужиоца за организовани криминал, а наиме, да се закључак да су сви окривљени поступали организовано као криминална група, изводи из самог начина извршења кривичног дела, догађаја који су претходили убиству, припремама за извршење кривичног дела, што све заједно, очигледно, указује на једно планско, организовано, договорено и свесно криминално поступање у циљу лишења живота, не само оштећеног, сада покојног, Славка Ћурувије, већ ради лишења живота и других лица из медијског, политичког и јавног живота Србије, који су се супростављали актуелној политици тада владајућих државних и политичких структура. Из кривичних поступака који су вођени пред належним правосудним органима у Републици Србији, због извршења више кривичних дела убистава, а како наводи заменик тужиоца, и то кривичних поступака који су правноснажно окончани и то из пресуде Окружног суда у Београду К.бр.800/2006, као и пресуде Окружног суда у Београду, Посебног одељења, К-По1бр.6/03, на недвосмислен начин је утврђено да је постојао, у свим овим деловањима окривљених, један исти модус операнди организатора и непосредних извршилаца, а наиме, припадници Државне и Јавне безбедности су у свим предметним случајевима пружали логистику, користећи своја законска овлашћења у примени разних мера праћења и прислушкивања, која је у конкретном случају, као и у случајевима означеним у предметним поступцима, на жалост, урађена професионално и на највишем могућем нивоу, а што је била подлога за успешну реализацију убиства, након којих извршења, користећи положај на коме су се окривљени налазили, прикривани су трагови кривичног дела и починилаца, сада осуђених лица, већином припадника Јединице за специјалне операције РДБ-а Републике Србије. Овакве наводе и закључак заменика тужиоца за организовани криминал, којима је образложено чињенично стање везано за деловање окривљених као организоване криминалне групе, суд није прихватио, ценећи пре свега утврђене чињенице, управо вршењем увида у означене пресуде, а наиме, да је само окривљени Радомир Марковић осуђен у предметним поступцима, док су окривљени Ромић Ратко и окривљени Радоњић Милан ослобођени било какве кривичне одговорности. Наиме, правноснажно ослобађајућа пресуда у односу на окривљеног Милана Радоњића у поступку за „Ибарску магистралу“, том истом окривљеном Радоњићу се узима као доказ да је поступао у континуитету у догађајима на Ибарској магистралу и убиству Славка Ћурувије, а такође ослобађајућа правноснажна пресуда према њему и окривљеном Ромићу, која је донета у поступку који је вођен за покушај убиства Вука Драшковића у Будви, такође се представља као утврђени модус операнди, који указује на континуитет понашања ова два окривљена у предметном случају, као и случају убиства над Славком Ћурувијом. Заиста је нејасно како је тужилац из оваквих пресуда, у којима су окривљени Радоњић и Ромић правноснажно ослобођени, могао да изведе закључак да су управо пресуде из тих поступака доказ да су исти, заједно са окривљеним Радомиром Марковићем, поступали као организована криминална група, те код чињенице да тужилаштво није пружило током доказног поступка ниједан други доказ за своје наводе у погледу наведене чињенице, то се наведени закључак суда појављује као једини могућ и на закону основан.

Посебно је важно истаћи да је суд све чињенице, о којима је било речи у ранијем делу пресуде, утврдио из доказа који су изведени током поступка, као и да су тужилац за организовани криминал и поједини браниоци и окривљени у својим завршним речима поједине делове образлагали, позивајући се на доказе који нису били изведени у току доказног поступка, па се тако заменик тужиоца за организовани криминал позвао на извештај БИА-е број 026854 од 10.04.2012. године, на који извештај су се у својој завршној речи позвали и окривљени Ратко Ромић и окривљени Милан Радоњић, као и на службене белешке Београдског центра ЦРДБ Београд, Треће одељење, од 12., 15. и 22.03.1999. године, као и на извештај о резултатима примене мере од 19.03.1999. године, бранилац окривљеног Радомира Марковића, адвокат Владимир Маринков на телеграм генерала Ојданића упућен Команди Треће армије на дан 17. априла 1999. године, као и делове књиге генерала Ојданића „Од села Равни до Хага, животопис“, бранилац окривљеног Мирослава Курака, адвокат Стеван Протић на допис НАТО алијанси јуна месеца 2014. године, који је специјални тужилац истима послао са молбом да му се доставе подаци из пресретнутих комуникација које су остварили у телефонском саобраћају, а који су окривљени остварили са базним станицама за период од 23. марта 1999. године до 15.04.1999. године, уз назнаку тужилаштва у том допису и броја телефона који је наводно користио окривљени Мирослав Курак, док се окривљени Радомир Марковић у својој завршној речи позвао и на делове књиге „Сећања“, коју је сам написао 2007. године, у делу у коме се помиње одређена мапа, а везано за свој контакт са сведоком Милорадом Улемеком. Ове доказе суд није ценио при доношењу своје коначне одлуке, с тим да је важно истаћи и то да је изрека пресуде прилагођена утврђеном чињеничном стању, уз поштовање идентитета саме оптужбе.

Код овако несумњиво утврђеног чињеничног стања, суд налази да су и окривљени Радомир Марковић и окривљени Милан Радоњић, као и окривљени Курак Мирослав и окривљени Ратко Ромић поступали са кривицом, а наиме, да су сви били способни да схвате значај свога дела, управљају својим поступцима, са умишљајем, свесни да је њихово дело забрањено. Кривица окривљених утврђена је како на основу делова одбрана окривљених, у којима су исти објашњавали чињенице везане за разлоге и начин својих поступања, тако и на основу чињеница које је суд несумњиво утврдио анализом остварене телефонске комуникације у дане 08., 09., 10. и 11.04.1999. године, сагледаних у склопу чињеница које је суд несумњиво утврдио из исказа сведока, радника Девог одељења ЦРДБ Београд, извештаја о примени мере ТКТР, те исказа сведока Милорада Улемека, а сагледавањем свих ових доказа и са осталим изведеним, примењујући притом сва правила логичног размишљања и повезивања. Наиме, полазећи од утврђене чињенице да је оштећени Славко Ћурувија био прекршајно и кривично кажњаван високим казнама од стране државних органа, по закону који је ступио на снагу крајем 1998. године, као и да је исти, због својих наступања у оквиру свог новинарског посла, критиковао тада актуелну власт и остваривао контакте са члановима породице председника државе, након чега је исти у новинским текстовима и осталим медијима, јавно презентован као неко ко је против актуелне власти, посебно на државној телевизији, то указује да је, пре свега, окривљени

Радомир Марковић, тада начелник Ресора државне безбедности, дакле, начелник Службе чија је основна функција заштита државе и интереса грађана, а који је као такав директно био одговоран за свој рад и председнику државе, који му је могао издати наредбе, био упознат са оваквим деловањем оштећеног Ћурувије, који је кроз мере РДВ-а био означен као државни непријатељ, те да је, а код чињенице да је држава и њен председник био угрожен тада најавом и касније реализацијом напада од стране НАТО алијансе, користећи своја овлашћења која су му дата и Правилником о поступању у случају ратних дејстава, по налогу НН лица из власти, који закључак је суд донео применом логичног размишљања и повезивања, а управо у циљу заштите интереса актуелне власти, одабрао сведока Милорада Улемека, тада команданта ЈСО, најјаче борбене јединице, а како то описује и сам окривљени Марковић, у то време најискуснијег у реализацији налога везаних за заштиту интереса државе, а у циљу реализације плана да се уклони оштећени Ћурувија, те након обављеног разговора са истим, у коме га је сведок Улемек одбио, а који разговор је изазвао сумњу код окривљеног Радомира Марковића, исти окривљени, налазећи да је и даље угрожен, пре свега, председник државе, а да је главна улога окривљеног у том тренутку заштита истог, што и сам окривљени Марковић наводи у својој одбрани, пренео своју одлуку о уклањању оштећеног Славка Ћурувије на новопостављеног начелника ЦРДБ Београд, окривљеног Милана Радоњића, за кога је он лично дао позитивно мишљење за његово постављење, и то путем остварене како личне, тако и телефонске комуникације специјалним телефонима, који су могли да користе само одабрани припадници ЦРДБ, дакле, начелнику, који, у оквиру својих овлашћења, кроз контролу свих одељења ЦРДБ Београд, па и Деветог, такозваног пратећег одељења, има могућност примене свих мера опредељених правним прописима, којима је регулисано деловање целе службе РДВ-а, о којима је било детаљно речи у ранијем делу пресуде. Ценећи однос субординације, окривљени Милан Радоњић, поступајући по налогу начелника РДВ-а, што се логично закључује имајући управо у виду прописе о раду Службе и то посебно у делу који се односи на чињеницу доношења одлуке о успостављању и прекину ад хок мера, користећи своја овлашћења управо у погледу примена мера Службе и обавезе поступања свих припадника ЦРДБ Београд, по налозима окривљеног Радоњића, као начелника, реализује план уклањања оштећеног Ћурувије, уз ангажовање и договор са окривљеним Ратком Ромићем, тада најискуснијим инспектором ЦРДБ Београда, о чему је говорио и сам окривљени Ромић, и Мирославом Кураком, лицем ван Ресора државне безбедности, познатог по ранијим делатностима, а који заједно ангажују и НН лице подобно да директно уклони оштећеног. Налагање окривљеног Милана Радоњића, предаје возила марке „Голф“ беле боје, од стране тада начелника Деветог одељења, преузимање истог од стране окривљеног Ромића, дакле, специфичног возила у смислу поседовања легедираних таблица, које имају само возила Деветог одељења, неуписивање података који су по прописима обавезни да се упишу у колску књижицу када се службено користи возила РДВ-а, задржавање и управљање истим у дану непосредно пре убиства оштећеног Ћурувије и на сам дан и то на територији која покрива базну станицу Хиландарска 2, дакле и простор где

је извршено кривично дело, уз могућност слушања кретања припадника РДБ-а, који су учествовали у примени мере праћења оштећеног Славка Ћурувије, те тако и добијања сазнања када су исти напустили место свог деловања и сазнања о времену од када се оштећени сам са сведокињом Бранком Прпом кретао ка свом стану, интензивна телефонска комуникација између окривљеног Милана Радоњића и окривљеног Ратка Ромића, као и окривљеног Мирослава Курака у том периоду и то комуникација на сваких од по минут времена, посебно од момента излажења оштећеног Ћурувије из ресторана „Коларац“, а такође након издавања налога о прекиду мере према њему, без било каквог објашњења од стране окривљеног Милана Радоњића о разлозима остварене комуникације са окривљеним Мирославом Кураком, који у то време није ни радник Ресора државне безбедности, нити пријатељ окривљеног Милана Радоњића, са којим исти, а како сам Радоњић наводи, нема никаквих контаката од марта месеца, када га је случајно срео и посебно чињеница о драстичном смањењу телефонске комуникације дана 12.04.1999. године између истих лица, дакле, након дана када је оштећени Ћурувија лишен живота, јасно указује да је закључак суда о постојању кривице окривљених једини могућ и исправан, посебно ценећи у склопу изнетог и чињеницу да у време НАТО агресије, начелник ЦРДБ Београд директно учествује у реализацији примене ад хок мере према једном новинару, тражећи да лично буде обавештен о свим променама кретања истог и битних и небитних, укоравајући притом све припаднике Девог одељења ЦРДБ Београд, а посебно начелника истог, због непоступања по оваквом његовом налогу, у ситуацији када начелник Девог одељења ЦРДБ Београд не тријављује улазак у стан оштећеног, као и чињеницу да нема оправданог разлога за примену мере тајног праћења оштећеног, како је то определио сам окривљени Радоњић у својој одбрани, обзиром да је примопредаја новца од стране америчког изасланика Дагласа већ обављена раније током године, а што је утврђено на основу извештаја о примени мера ТКТР, који је био сачињен од стране овлашћеног оперативног радника Трећег одељења ЦРДБ Београд и посебно чињенице да је окривљени Радомир Марковић, након извесног времена, у једном од поновних разговора са сведоком Улемекком, истом предочио да је оно што му је окривљени Радомир тражио, завршено и да сведок Улемек може да настави са обављањем својих редовних активности, а о чему је у свом исказу говорио управо сведок Милорад Улемек. Све ове чињенице, а примењујући, наравно и правила логичног размишљања и повезивања, јасно указују да су окривљени били свесни својих радњи, хтели њихово извршење, знали да је њихово дело забрањено, те како није било ниједног разлога да се искључи урачунљивост било кога од наведених окривљених, суд је у погледу постојања кривице, у односу на све ове окривљене, донео једну логичну и на закону основану одлуку.

Одлучујући о правној квалификацији радњи за које је суд утврдио да су их окривљени несумњиво извршили, суд је, квалификујући радње окривљеног Радомира Марковића, а које су описане у изреци пресуде, утврдио да се у радњама овог окривљеног стичу сва битна обележја кривичног дела тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 5 Кривичног законика, у подстрекавању, у вези члана 34 Кривичног законика, а у радњама

окривљеног Милана Радоњића, окривљеног Мирослава Курака и окривљеног Ратка Ромића сва битна обележја кривичног дела тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 5, у саизвршилаштву, у вези члана 33 Кривичног законика. Наиме, окривљени Радомир Марковић, априла месеца 1999. године, тада као начелник РДБ-а, МУП-а Републике Србије, поступајући по налогу НН лица, по претходном договору и плану, а након одбијања команданта ЈСО Милорада Улемекa, крајем марта месеца 1999. Године, да са припадницима своје јединице лиши живота сада покојног Славка Ђурувију, навео окривљеног Милана Радоњића на извршење кривичног дела убиства, на тај начин што му је пренео план о лишењу живота оштећеног Славка Ђурувије и тако га подстрекао да припреми физичку ликвидацију истог, па је окривљени Милан Радоњић, заједно са окривљеним Ратком Ромићем, окривљеним Мирославом Кураком и НН лицем, дана 11.04.1999. године, противправно лишио живота оштећеног Славка Ђурувију, на тај начин што је свако од њих, са умишљајем, битно допринео извршењу овог кривичног дела, радњама које су предузимали и то на тај начин што је окривљени Милан Радоњић, након постизања договора са окривљеним Ратком Ромићем, окривљеним Мирославом Кураком и НН лицем, о лишењу живота оштећеног, искористио своја службена овлашћења начелника ЦРДБ Београд и то тако што је противзаконито, без писменог предлога, дао усмени налог за примену мере тајне контроле телефонских разговора и издао усмени налог сада покојном Зорану Павићу, тада начелнику Деветог одељења ЦРДБ Београд, да се дана 09. и 10. априла 1999. године примени мера тајног праћења непрекидно 24 часа и да га исти извештава о сваком кретању оштећеног, а дана 11.04.1999. године, због закаснелог јављања претходног дана, када је оштећени Ђурувија већ ушао у стан, наложио да га Зоран Павић хитно и детаљно обавештава о сваком промени кретања и места где се оштећени налази, а посебно када се упути према свом стану, те организовао да са подацима о кретању оштећеног Славка Ђурувије буду упознати окривљени Ратко Ромић и окривљени Мирослав Курак, а преко њих и непосредни извршилац и тако омогућио непосредно извршење лишења живота оштећеног Ђурувије од стране НН лица у пролазу зграде 35 у улици тада Светогорској и то тако што је дана 09.04.1999. године припаднику Деветог одељења РДБ-а, Драгану Павићу, дао налог да преда возило марке „Голф“ окривљеном Ратку Ромићу, који је истога дана у вечерњим сатима возило преузео и то возило марке „Фолксваген“ „Голф 3“ беле боје, регистарских ознака БГ-121-022, а које је, без евидентирања у колској књижици, исти користио у непосредној близини места извршења, те прекоколске станице у возилу, дана 11.04.1999. године, чуо извештавање припадника Деветог одељења и тако имао информацију о кретању истих, као и о кретању Славка Ђурувије, па, након што је окривљени Милан Радоњић издао усмени налог сада покојном Зорану Павићу да обустави тајно праћење оштећеног Славка Ђурувије и преузме даље праћење другог лица, такозване „друге везе“, на који начин је спречио да окривљени Ратко Ромић, окривљени Мирослав Курак и непосредни извршилац НН лице, буду уочени од стране припадника Деветог одељења РДБ-а одмах, по давању налога, телефонским путем обавестио окривљеног Ратка Ромића и окривљеног Мирослава Курака о кретању Славка

Ђурувије, а који су омогућили НН лицу да, а након уласка Славка Ђурувије са оштећеном Бранком Прпом у пролаз зграде број 35, истима неопажено приђе с леђа и око 16:45 часова, са раздаљине од око 1,5 метара, из аутоматског пиштоља испали рафално 5п пројектила у леђа оштећеног, нанесећи му устрелине и прострелине у пределу десне стране тела, а које су таксативно наведене у изреци пресуде, од којих повреда се оштећени Славко Ђурувија занео и пао, потом оштећену Бранку Прпу, која је покушала да се окрене, ударио дршком пиштоља у потиљачни део главе, од ког ударца је пала, наневши јој лаку телесну повреду, након чега је, из непосредне близине од 0,8 метара, поново рафално испалио више пројектила у тело оштећеног Славка Ђурувије и нанео му 7 устрелина и прострелина у пределу левог дела тела, а које су прецизно опредељене у изреци пресуде, након чега је наступила и смрт истог. Противправно лишење живота оштећеног Славка Ђурувије од стране окривљених учињено је из ниских побуда, а наиме, исти је противправно лишен живота због свог јавног иступања као власника, директора, главног и одговорног уредника дневног листа „Дневни телеграф“ и недељника „Европљанин“, дакле, као новинара, и то у земљи и иностранству и критике носиоца политичке власти, а ради очувања постојеће структуре власти и својих личних положаја у том систему. Како су сви окривљени били способни да схвате значај свога дела, да управљају својим поступцима, свесни забрањености својих радњи, чије извршење су хтели, дакле, поступајући са директним умишљајем као обликом виности, то јест да су били потпуно свесни чињенице да делују у циљу лишења живота оштећеног Славка Ђурувије, из ниских побуда.

Суд је надаље утврдио да на страни свих ових окривљених није било околности које би искључивале кривицу истих, па је све окривљене и огласио кривим.

Суд је, приликом доношења коначне одлуке о примени закона у односу на окривљене за кривична дела која су им стављена на терет, ценио чињеницу да је од момента извршења кривичног дела за које су окривљени оглашени кривим, дошло до промене Кривичног законика, те је нашао да се према окривљенима има применити важећи Кривични законик, са разлогом што је исти блажи по учиниоце кривичног дела, у односу на Законик који је важио у време извршења, а све сходно одредби члана 5 став 2 Кривичног законика.

Одлучујући о врсти и висини кривичне санкције, суд је, приликом одмеравања казне сваком од окривљених, ценио све околности предвиђене одредбом члана 54 Кривичног законика. У односу на окривљеног Радомира Марковића суд је нашао да није било олакшавајућих околности, док је као отежавајућу околност ценио чињеницу да је окривљени Радомир Марковић до сада осуђиван. У односу на окривљеног Милана Радоњића, окривљеног Мирослава Курака и окривљеног Ратка Ромића, суд је као олакшавајућу околност ценио чињеницу да исти до сада нису осуђивани, док је овим окривљенима, као и окривљеном Радомиру Марковићу, као посебно отежавајућу околност, ценио чињеницу да су исти у време извршења кривичног дела, за које су оглашени кривим, поступали као највиши државни функционери и то окривљени Марковић Радомир у

својству начелника РДБ-а МУП-а Републике Србије, окривљени Радоњић Милан као начелник ЦРДБ Београд, окривљени Ромић Ратко као главни обавештајни инспектор, да је кривично дело извршено у строгом центру града, где живи велики број грађана, да је приликом лишења живота славка Ђурувије рафално испалено 14 пројектила и да је тиме доведен у опасност и живот оштећене Бранке Прпе, као и живот и тела више лица у оближњој кладионици, да је самим извршењем овог дела створен општи осећај несигурности и неповерења грађана у службу ДБ-а, као једне од најважнијих структура власти, чији су припадници задужени да се старају о спречавању и о отклањању безбедносних претњи и да је превасходни посао те Службе заштита сигурности свих грађана, те заштита уставног поретка и безбедности грађана, као и да је лишење живота оштећеног Славка Ђурувије извршено за време ратног стања, чиме је додатно дошло до узнемиравања сигурности код грађана. Ценећи све напред наведене олакшавајуће и отежавајуће околности, као и све друге околности, предвиђене одредбом члана 54 Кривичног законика, имајући у виду сврху изрицања кривичних санкција и сврху кажњавања, суд је све ове окривљене осудио на казне затвора, а како је то описано у изреци пресуде. Убеђење је суда да је изреченим кривичним санкцијама према окривљенима у свему испуњена сврха изрицања кривичних санкција и сврха кажњавања, предвиђена одредбом члана 4 и 42 Кривичног законика.

На основу одредбе члана 63 Кривичног законика, суд је окривљенима Милану Радоњићу и Ратку Ромићу, у изречене казне затвора, урачунао и време које су они провели у притвору, према решењима о одређивању и продужењу притвора, као и време проведено под мером забране напуштања стана уз примену електронског надзора, почев од 04.08.2017. године па надаље, а која мера им је одређена решењем Вишег суда у Београду, Посебно одељење, К-По1бр.61/2014 – Кв-По1бр.398/2017 од 04.08.2017. године.

На основу одредбе члана 258 став 4 ЗКП-а, оштећена Јелена Ђурувија-Ђурица и оштећени Раде Ђурувија, упућени су на парнични поступак ради остваривања истакнутог имовинско-правног захтева, обзиром да нису определили висину истог те с тога није било основа да се о истом одлучује у овом кривичном поступку.

На основу одредбе члана 261, 262 и 264 ЗКП-а, суд је обавезао све окривљене да плате трошкове кривичног поступка, по правноснажности пресуде, чију ће висину суд утврдити посебним решењем, у року од петнаест дана по правноснажности истог решења, под претњом принудног извршења, као и да у року од петнаест дана, по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, плате на име паушала износ од по двадесетхиљада динара, које је суд определио имајући у виду дужину и сложеност кривичног поступка, те материјалне прилике сваког од окривљених.

У току поступка, како у фази припремног рочишта, тако и у фази доказног поступка, а сходно одредби члана 395 ЗКП-а, заменик тужиоца за организовани криминал, као и браниоци окривљених, те сами окривљени, ставили су одређене предлоге које је суд

одбио. Наиме, заменик тужиоца за организовани криминал предложио је да се у доказном поступку изврши увид у допис о примопредаји пројектила од 12.04.1999. године, у допис са прилогом МУП-а РС, ДП, ПУ за град Београд, УКП, Одељење криминалистичке технике 02/10 број Ку.6679/99Н 1551 и 1555/99 од 12.05.2008. године, у извештај МУП-а РС, УКП, Одељење крим. технике I-611/00 од 06.11.2000. године, у решење Републичког јавног тужилаштва КТ.бр.1585/06 од 01.12.2006. године, којим се поверава у надлежност Специјалном тужилаштву за организовани криминал поступање у предкривичном и кривичном поступку у кривичним предметима Окружног јавног тужилаштва у Београду, КТН.бр.556/99 и КТ.бр.800/00, у допис БИА-е број 02-17607 од 29.12.2006. године, у чланак из дневних новина «Експрес», у текст новинара Мирослава Марковића, извод из извештаја ТКТР број 21409 од 31.10.1997. године ЦРДБ Београд, Пето одељење, у извод из извештаја о резултатима примене ОТМ, ТКТР број 22794 од 02.12.1997. године, ЦРДБ Београд, Пето одељење од 20.07.1998. године, у извод о извештајима о резултатима примене мере ТКТР 10505 од 31.08.1998. године, ЦРДБ Београд, Пето одељење, од 28.08.1998. године, у извод из извештаја примене мере ТКТР 10833 од 09.09.1998. године, ЦРДБ Београд, Пето одељење, од 08.09.1995. године, у извод из извештаја ТКТР број 12305 од 10.10.1998. године, ЦРДБ Београд, Пето одељење, у извод из извештаја ТКТР број 12582 од 16.10.1998. године, ЦРДБ Београд, Пето одељење, од 15.10.1998. године, извод из извештаја ТКТР број 12634 од 16.10.1998. године, ЦРДБ Београд, Пето одељење, у извод из извештаја ТКТР број 12713 од 20.10.1998. године, ЦРДБ Београд, Пето одељење, у извод из извештаја ТКТР број 13391 од 04.11.1998. године, ЦРДБ Београд, Пето одељење, у извод из извештаја ТКТР број 13471 од 06.11.1998. године, ЦРДБ Београд, Пето одељење, у извод из извештаја ТКТР број 13526 од 06.11.1998. године, ЦРДБ Београд, Пето одељење, у службену белешку ЦРДБ Београд, Треће одељење, 04291 од 26.11.1998. године, у извод из СБ број 1482⁴ од 09.12.1998. године, ЦРДБ Београд, Пето одељење, у извод из извештаја ТКТР број 15724 од 25.12.1998. године, ЦРДБ Београд, Пето одељење, у службену белешку ЦРДБ Београд, Треће одељење, 04291 од 27.01.1999. године, у извод из извештаја о резултатима примене мере ТКТР број 3866 од 19.03.1999. године, ЦРДБ Београд, Пето одељење, у службену белешку ЦРДБ Београд, Четврто одељење, Испостава Стари Град, 06213 од 12.04.2000. године, у анонимну дојаву о извршењу кривичног дела, у податке о лицу Славку Ђурувија, Дејвидсон Даглас, Богдан Денић под псеудонимом «Дедица» и у податке о прегледу места контакта за лице Дејвидсон Даглас и Дедић Богдана, у решење МУП-а РС, РДБ, број 471/2000 од 08.11.2000. године, о образовању оперативне групе, допис МУП-а РС 01 Стр.пов.230-141/00 од 03.11.2000. године, са прилогом, у извештај МУП-а РС, УКП, од 04.11.2000. године, у решење о образовању оперативне групе МУП-а РС, РДБ, број 471/2000 од 08.11.2000. године, у новински чланак ИД број 39 од 05.06.2002. године, у допис МУП-а РС, Кабинет министра, 01 број 3654/2000, са прилогом, од 08.11.2000. године, у допис МУП-а РС, ЦРДБ Београд, број 02-6171 од 07.06.2002. године, у допис МУП-а, РДБ, број 479/00 од 20.11.2000. године, у допис МУП-а, РДБ, број 42/01, 43/01, 44/01, од 19.01.2001.

године, у допис Окружног јавног тужилаштва у Београду Кт.бр.800/00 од 27.12.2000. године, у допис МУП-а РС, РДБ, Начелство, број 482/00 од 05.12.2000. године, допис МУП-а, РЈБ, број 32/2001 од 05.01.2001. године, допис ОЈТ-а, КТ.бр.800/2000 од 27.12.2000. године, допис МУП-а, РДБ, број 479/00 од 20.11.2000. године, допис МУП-а, РДБ, број 471/1 од 27.11.2000. године, са извештајем комисије, службену белешку МУП-а, РДБ, ЦРДБ Београд, Испостава Стари Град, 04097 од 19.03.2001. године, у службену белешку МУП-а, РДБ, ЦРДБ Београд, Четврто одељење, Испостава Стари Град, 04097 од 06.04.2001. године, у копију чланка «Политике експрес», у потврду о привремено одузетим предметима МУП-а, ЦРДБ Ваљево, од 16.04.2001. године, службену белешку на околности коришћења службеног возила «Рено клио», БГ-411-419, службену белешку Томаш Богдана, захтев МУП-а, УКП, број Стр.пов.168/13-66 од 22.04.2013. године, реверс «Телекома Србије», допис „Теленор“ број 287/116/13 од 26.4.2013. године, допис МУП РС, УКП 03/4 стр. пов. бр. 168/13-75 од 09.05.2013. године, извештај у вези са применом мере ТКТР и тајног праћења и осматрања према покојном Славку Ђурувији од стране РДБ, МУП Србије, фотокопија једне стране дневног листа „Експрес“, фотокопија листа „Национал“ од 08. рујна 1999. године, допис МУП-а СУП-а у Београду 04 Стр.пов.бр.230-141/00 од 03.11.2000. године МУП-у РС, начелнику Ресора јавне безбедности, допис Другог ОЈТ у Београду КТ.1556/2000 од 09. новембра 2000 године – ОЈТ-у Београду, допис ОЈТ у Београду Кт.8000/2000 од 22.11.2000. године МУП РС, начелнику Ресора државне безбедности, допис МУП-а РС, УКП-а, Трећег одељења број ПО 227/00 Ку.бр. 6679/99 од 18.12.2000. године ОЈТ-у, допис ОЈТ-у Београду од 27.12.2000. године МУП-у РС начелнику Ресора јавне безбедности, допис ОЈТ-а у Београду од 27.12.2000. године – МУП-у, СУП у Београду Треће Одељење УКП-а, допис МУП-а РС Ресора јавне безбедности број 31/2001 од 05.01.2000. године ОЈТ-у, допис МУП-а РС Ресор јавне безбедности број 32/2001 од 05.01.2001. године – СУП-у Београду начелнику Бранку Ђурићу, затим извештај УКП-а- Трећег одељења Ку.бр. 6679/99 од 09.01.2001. године, затим извештај Трећег одељења 19.01.2001. године, затим у извештај о поступању ОЈТ-а од 25.01.2001. године, затим у извештај УКП-а Трећег одељења од 07.02.2001. године, потом у допис УКП-а 10 број: сл. 64/01 од 20.02.2001. године ОЈТ-у, допис ОЈТ-а од 09.03.2001. године МУП-у РС УКП-а начелнику Милети Новаковићу, допис ОЈТ-а у Београду од 03.09.2001. године МУП РС УКП-а, извештај Трећег одељења Ку.6679/99 ПО 227/00 од 14.01.2002. године, затим у записник МУП-а СУП-а Београд УКП Осмог одељења Д бр. 1933 од 04.06.2001. године, у извештај СУП-а Београд УКП-а Осмог одељења Д број 1933/2001 од 26.06.2001. године, записник Институту за судску медицину о извршењу обдукције НН леша, затим у допис УКП-а Одељење крим. технике број Д 1933-01 Н. 2156/01 од 08.06.2001. године, затим у акт УКП-а Трећег одељења Д извештај 1933/2001 од 26.06.2001. године, у Допис Окружног суда у Београду Кри.бр.1395/01 од 28.8.2001. године ОЈТ-у, у обдукциони записник НН, идентификован као Ристовић Зоран, фото-документацију скице лице места затеченог НН мушког леша КТ уписник 100/2156/2001, у допис УКП Одељења криминалистичке технике 02/10 Бр. 1933/01, Кт.2156/01, Кт.2191/01

ПО 140/04 од 08.07.2004. године, у вештачење Одељења криминалистичке технике број ВЕ 2629/04, у извештај МУП-а, СУП Београд, као допуна Д извештаја за прикупљање потребних обавештења Ктр. број 1315/01, у извештај о криминалистичко техничком прегледу лица места број Кт. уписника 100/2191/2001 од 05.06.2001. године, у извештај о криминалистичко техничком прегледу лица места број Кт. уписника 100/2156/2001 од 04.06.2001. године, у записник о увиђају Д.бр.1933/2001 од 04.06.2001. године, у извештај Одељења за увиђајно оперативне послове од 04.06.2001. године, у допис УКП-а, Осмог одељења Д 1933/2001 од 04.06.2001. године Окружном суду Београд о проналаску НН мушког леша, у допис ОУП-а Врачар од 05.08.2004. године ОЈТ-у са прилогом извештај ОУП-а Врачар од 05.08.2004. године, у допис СУП-а Београд УКП-а, Треће одељење Д 1933/2001 од 12.07.2001. године СО Раковици – матичару, у извод из матичне књиге умрлих за Ристовић Зорана, акт ЈКП-а „Погребне услуге“ од 29.09.2004. године број 3891/29.09.2004. године – заменику јавног тужиоца Аци Стојеву, у допис МУП-а, ДП, ПУ за град Београд УКП Треће одељење број 02/3-1090/11 од 08.09.2011. године Вишем јавном тужилаштву уз Београду, Посебном одељењу за организовани криминал, допис МУП-а РС ДП ПУ за Град Београд, УКП-а Трећег одељења број 02/3-1090/11 од 08.09.2011. године Вишем јавном тужилаштву у Београду, Посебном одељењу за организовани криминал 29, службена белешка УКП-а Трећег одељења од 09.06.2001. године, службена белешка о обавештењу примљеном од грађана Сретена Јоцића сачињена од стране УКП-а Трећег одељења од 23.10.2006. године, потврда СУП-а Београд, УКП-а Трећег одељења од 20.7.2001. године, извештај о крим.техничком прегледу лица места Кт. уписник 100/2156/2001 од 04.06.2001. године, извештај УКП-а, Трећег одељења Д 1933/2001 од 26.06.2001. године, извештај УКП-а, Одељења за увиђајно оперативне послове од 04.06.2001. године Д.бр. 1933/2001, извештај о криминалистичко техничком прегледу лица места СУП-а Београд Кт. уписник 100/2193/2001 од 07.06.2001. године, пријава о нестанку лица рађена у Одељењу за увиђајно оперативне послове од 15.05.2001. године у 11,05 часова, допис Окружног јавног тужилаштва у Београду Кт.800/00 од 06.12.2004. упућен специјалном тужиоцу Јовану Пријићу, допис Окружног јавног тужилаштва у Београду, Специјално тужилаштво Стр.Пов.С.бр.105/04 од 09.12.2004. упућен МУП-у Србије, Управи за сузбијање организованог криминала-начелнику, Републичко тужилаштво Ктр.1585/06 од 01.12.2006. – у питању је решење), МУП РС, ДП, УКП, 03/4 стр.пов.985/10-2 од 24.06.2010. – у питању је извештај Института за судску медицину „Милован Миловановић“ допис МУП-у РС, Тужилаштво за организовани криминал Стр.Пов.С.105/04 од 08.09.2011. године - транскрипт обављеног разговора, Биолошки факултет Универзитета у Београду – налаз, мејл – списак свих запослених у „Телекому Србија“, МУП РС, ДП, УКП, 03 Стр.пов.544/11-73 од 12.03.2012. године – ради се о достави оперативних извештаја, МУП РС, ДП, УКП, 03 стр.пов.544/11-96 од 17.09.2012.године – у питању је извештај, албум 1, албум 2 и албум 3 фотографија, допис МУП-а ОБПОК Ку.6679/99 од 14.01.2014. године, допис ОБПОК-а за депозит, предмети одузети од Радоњић Милана, допис Окружном затвору у Београду за пријем лица, допис

Тужилаштва за организовани криминал КТИ.бр. 3/14 од 11.02.2014. године, допис Тужилаштва за организовани криминал СТР.ПОВ. бр. 339/13 од 13.01.2014. године, новине недељник „Европљанин“ од 05.11.1998. године, одломак из књиге Радомира Марковића „Сећања“ – мапа, допис пуномоћника оштећене Бранке Прпе - адвоката Николе Баровића у вези повреда оштећене од 28.05.2014. године, фотографија из медија окривљеног Мирослава Курака, чланак из дневног листа „Политика“, објављен дана 14.03.2010. године, одломак из књиге „Они не праштају“ аутора Предрага Поповића, скица „Од наредбе за прекид праћења“, „шеф смене, вођа групе, пешаци и други возачи“, новине „Сведок“ број 888-889, година XVIII од 23. јула 2013.године, решење Вишег суда у Београду К-По1.бр.61/14 - Кв.По1.бр. 442/14 од 29.08.2014. године, поднесак адвоката Николе Баровића од 01.09.2014. године, поднесак адвоката Николе Баровића од 04.09.2014. године, решење Апелационог суда у Београду Кж2.По1.бр.351/14 од 11.09.2014. године, поднесак адвоката Зоре Добричанин-Никодиновић од 22.09.2014. године, решење Вишег суда у Београду К-По1.бр.61/14 - Кв.По1.бр.494/14 од 26.09.2014. године, решење Апелационог суда у Београду Кж2.По1.бр. 392/14 од 7.10.2014. године, решење Вишег суда у Београду К-По1. бр. 61/14 - Кв. По1. бр. 538/14 од 24.10.2014. године о продужењу притвора окривљенима, решење Апелационог суда у Београду Кж2.По1. бр. 433/14 од 06.11.2014. године, решење Вишег суда у Београду Посебно одељење К-По1.бр.61/14 - Кв.По1. бр.593/14 од 20.11.2014. године о продужењу притвора окривљенима, решење Апелационог суда у Београду Кж2.По1. бр. 463/14 од 04.12.2014. године, решење Вишег суда у Београду К-По1. бр. 61/14 - Кв. По1. бр. ~~638/14~~ од 09.12.2014. године, решење Апелационог суда у Београду Кж2.бр.486/14 од 19.12.2014. године и решење Вишег суда у Београду-Посебног одељења К.По1.бр.61/14 - Кв. По1.бр.665/14 од 23.14.2014. године, а које предлоге је суд одбио као предлоге сувишне. Такође, предлоге Тужилаштва за организовани криминал да се у доказном поступку изведе доказ увидом у службену белешку о информативном разговору са Ракић Браниславом, ЦРДБ Београд, Четврто одељење, Испостава Стари Град, 04087 број 12612 од 16.10.1998. године, службену белешку о информативном разговору са Ракић Браниславом, ЦРДБ Београд, Четврто одељење, Испостава Стари Град, 04087 број 12663 од 17.10.1998. године, затим у службену белешку о информативном разговору са Ракић Браниславом, ЦРДБ Београд, Четврто одељење, Испостава Стари Град, 06231, број 13174 од 28.10.1998. године, у службену белешку ЦРДБ Београд, Треће одељење, 04239 број 3533 од 12.03.1999. године, у службену белешку ЦРДБ Београд, Треће одељење, 04239 број 3598 од 15.03.1999. године, у службену белешку ЦРДБ Београд, Треће одељење, 04239 број 3685 од 17.03.1999. године, у извод из службене белешке о информативном разговору број 4011 од 23.03.1999. године, ЦРДБ Београд, Пето одељење, од 22.03.1999. године, у службену белешку о информативном разговору МУП-а РС, ЦРДБ Београд, Четврто одељење, Испостава Врачар, 05133 од 16.05.2001. године, у службену белешку МУП-а РС, Секретаријат у Београду, УКП, Треће одељење од 16.04.1999. године, о обављеном информативном разговору са Прпа Бранком, својеручно написану изјаву и допуну изјаве Павић Зорана од

29.01.2001. године, службену белешку о разговорима обављеним 12.02.2001. године, службену белешку о разговорима обављеним 13.02.2001. године, препис саслушања радника Државне безбедности и новинара у вези са убиством Славка Ђурувије, службену белешку, УКП, Треће одељење од 14.04.1999. године, службену белешку УКП, Треће одељење од 17.04.1999. године, изјаву Слободана Черовића, дату у СУП-у Београд дана 31.01.2001. године, МУП РС, ДП, УКП, СБПОК, 03/4-1 «О» Стр.пов.бр.230-269/05 од 06.08.2008. године, достава службених белешки и извештаја, Влада Републике Србије, МУП број 01-7490/10 од 21.06.2010. године – акт УКП 03/4 број Стр.пов.958/10 од 21.06.2010. године, са службеном белешком из 2003. године сачињене на основу информативног разговора обављеног са осуђеним лицем Ненадом Илићем, РС, Министарство одбране, Војнобезбедносна агенција број 1458-1 од 28.01.2011. године - записник о обавештењу примљеном од грађанина, оперативни извештај УКП радне групе, 03/14 Стр.пов.број 168/13 од 23.05.2014. године, суд је одбио као предлоге недозвољене, док је предлог пуномоћника оштећеног, адвоката Николе Баровића, да се у допуну доказног поступка изведе допунско вештачење медицинске струке о механизму настанка повреда оштећене Бранке Прпа, као и предлог пуномоћника оштећеног, адвоката Рајка Даниловића, да се у доказном поступку саслуша у својству сведока Мира Марковић и предлог пуномоћника оштећеног, адвоката Слободана Ружића, да се прибави и изврши увид у изјаву окривљеног Радета Марковића у дневном листу «Политика», суд је одбио као предлози сувишни. Надаље, суд је предлоге браниоца адвоката Маринков Владимира, да се у својству сведока саслуша Ојданић Драгољуб, као и предлог браниоца адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, да се службеним путем прибави извештај да ли су против Милоша Симовића, Александра Симовића, Дејана Миленковића, Миладина Сувајцића, Душана Крсмановића и Милорада Улемекa поднете кривичне пријаве због покушаја убиства Мирослава Курака и Ратка Ромића, затим предлог браниоца адвоката Зоре Добричанин-Никодиновић да се у својству сведока саслушају Зоран Поповић Кик, Катић Дејан, адвокат Градимир Налић, Поповић Предраг, Горан Матић, Срђан Илић, Дејан Жарковић Жаре, Милован Бојић, Томислав Николић, Зоран Лилић, Александар Вучић, Душан Недељковић и Веселин Лечић, затим предлог истог браниоца, да се од МУП-а прибави картон личних података за Луку Пејовића, потом изврши увид у новински чланак листа «Политика» од 08.04.2014. године, затим изврши увид у хронолошке податке са интернета, везано за бомбардовање 1999. године, затим прибави и изврши увид у књигу Друге управе РДБ-а о активностима за време НАТО-а, затим прибави и изврши увид у решење о задржавању и решење о укидању и задржавању за време «Сабље» за окривљеног Милана Радоњића, прибави и изврши увид у персонални досије Државне безбедности за окривљеног Милана Радоњића и Ратка Ромића, да се од БИА-е затражи извештај о примени мера према Александру Тијанићу, затим предлог браниоца адвоката Стевана Протића, да се у својству сведока саслуша Веран Матић, предлог окривљеног Радомира Марковића да се у својству сведока саслуша Љиљана Смајловић, затим предлог окривљеног Ратка Ромића да се од МУП-а РС прибави персонални досије кретања кроз

службу окривљеног Мирослава Курака, предлог окривљеног Ратка Ромића да се у доказном поступку саслуша у својству сведока Николић Дејан, затим предлог браниоца окривљеног, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, да се прибави персонални досије сведока Зорана Стијовића из Државне безбедности, затим предлог браниоца адвоката Зоре Добричанин-Никодиновић да се изврши доказ суочења сведока Зорана Мијатовића и Зорана Стијовића, као и предлог браниоца адвоката Владимира Маринкова да се изврши суочење сведока Ратка Љубојевића и Небојше Соковића, као и предлог браниоца адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, да се преслуша аудио запис саслушања сведока Дејана Миленковића пред Тужилаштвом за организовани криминал од 31.01.2014. године и изврши увид у видео записе са камера из просторија суда у Устаничкој, као и предлог браниоца окривљеног Радомира Марковића адвоката Владимира Маринкова, да се у допуну доказног поступка изврши увид у фото тип телеграма генерала Ојданића упућен команди треће армије на дан 17.04.1999. године, из књиге Зорана Мијатовића, стране службе Ковачи Хашке правде. Затим у странице од 752 до 753, странице 786 до 787 и странице 959 до 960 књиге Драгољуба Ојданића од села Равни до Хага животопис, затим у стране од 146 до 148 књиге Радомира Марковића „Сећања“, потом у магазин „Сведок“ од 26.12.2017. године и то у интервју Небојше Павковића као и да се прибави евиденција уласка у војни објект Караш на дан 17.04.1999. године и предлог браниоца друго и четвртоокривљеног адвоката Зоре Добричанин-Никодиновић да се у допуну доказног поступка изведе доказ суочењем сведока Драгана Кеџмана и Драгана Карлеуше на околност да ли је сведок Драган Карлеуша учествовао у радној групи за истраживања убиства Славка Ћурувије у СБПОК, одбио такође као предлоге сувишне. Доносећи овакву своју одлуку, суд је нашао да већина предлога који су одбијени као предлози сувишни, тичу се чисте кореспонденције, а наиме, у питању су дописи у којима је назначено да ко коме нешто шаље, ко коме нешто узвраћа, ко како одговара и, по налажењу суда, истим доказима се не доказују никакве битне чињенице везано за предметни кривични поступак. У погледу предлога да се као доказ изведу поједини новински чланци, делови књига, суд је мишљења да се истима не може доказати ниједна битна чињеница у овој кривично правној ствари, а суштински, наводи у предметним чланцима и деловима књига, по мишљењу суда, представљају преношење субјективних закључака лица која исте сачињавају. У погледу доказа који представљају извештај о примени ТКТР мера, суд је означене извештаје искључио из доказног поступка, обзиром да се означени извештаји не односе на период, тачније време извршења кривичног дела или се односе на примену мера према лицима која нису уопште повезана са догађајем који је предмет овог кривичног поступка. Надаље, у погледу предлога доказа да се у доказном поступку изврши увид у одређене поднеске који се тичу Славка Ћурувије, Дагласа Дејвидсона и Богдана Денића, суд исте није уврстио у доказе, обзиром да се не може утврдити, по мишљењу суда, шта представљају ти поднесци, обзиром да на истима нема ознаке о чему се конкретно ради, односно да ли исти представљају било какав документ, јер нема деловодног печата, нити се увидом у сам поднесак може утврдити шта исти представља и које чињенице би, по

основу таквих поднесака, могле бити утврђене. Већи део предлога који је одбијен као сувишан, односи се на поступање, тачније на рад оперативне групе која је формирана након извршења кривичног дела, те код чињенице да је већи број лица из те оперативне групе саслушан у својству сведока у спроведеном доказном поступку, сви остали предлози који су таксативно наведени, су, по мишљењу суда, сувишни, с једне стране с разлога што рад оперативне групе није предмет овог кривичног поступка, а са друге стране, додатно утврђивање чињеница везаних за рад те групе би оптерећивало дужину кривичног поступка, управо код чињенице да су поједини припадници оперативне групе саслушани као сведоци. Надаље, у погледу доказа који се везују за убиство лица под именом Ристовић Зоран, а имајући у виду да су ови докази предложени од стране Тужилаштва за организовани криминал, са разлога како би се истима утврдила једна негативна околност која, по мишљењу суда, не може бити предмет кривичног поступка, то код чињенице да ови докази нису директно везани за предметни догађај, тачније убиство Славка Ћурувије, суд их није уврстио у доказни материјал. У погледу доказа предложених од стране Тужилаштва за организовани криминал, а који представљају службене белешке о информативним разговорима, суд је исте одбио да изведе, као недозвољене, а имајући у виду одредбе члана 237 став 1, сада важећег ЗКП-а, став 3, а посматрајући исте у склопу одредбе члана 282 став 1 тачка 2 и 4 и члана 288 ЗКП-а, које одредбе јасно указују да потребна обавештења прикупљена од грађана се не могу користити као доказ у кривичном поступку. Са истих разлога одбијен је и предлог окривљеног Милана Радоњића, да се у својству сведока саслуша Бранко Ђурић, обзиром да је окривљени овог сведока предложио на околности његовог оперативног рада, а што је у супротности са законским одредбама, док је преостале предлоге, како пуномоћника и одбране, које је одбио као сувишне, оценио као доказе који не би могли утицати на доношење другачије одлуке суда, у погледу чињенице на коју су предложени, обзиром да су током доказног поступка другим изведеним доказима исте чињенице несумњиво утврђене, а извођењем предложених доказа утицало би се само на дужину и трајање кривичног поступка, а не и на другачије одлучивање овог суда.

Суд је ценио и остале изведене доказе током спроведеног доказног поступка, али како је нашао да исти не могу утицати на другачију одлуку суда, посебно имајући у виду бројност доказа који су изведени на околност рада разних оперативних група МУП-а Републике Србије, што није био предмет овог кривичног поступка, то је и одлучено, а са свега напред наведеног, као у изреци пресуде.

ЗАПИСНИЧАР

Милена Гаврановић

